

**ЙОРДАН ГАНЧОВСКИ
КОРНО
САТАНА ЗА ЧАСТНО
ПОЛЗВАНЕ**

chitanka.info

В забравено от цивилизацията село, в годините на късния социализъм, където реалността е замиращото ТКЗС, в местния клуб на трактористите попада порно касета — нещо, което за една нощ ще разтърси душите на селяните и ще подложи на изпитание и показ един девствен морал, комуто е предопределено да се сблъсква с настъпващия век на други ценности — да загуби в сблъсъка със смях, но смях през кисели усмивки и недомлъвки, противопоставяне и самоосмиване — тоест — всичко необходимо за създаване на една повече от комична ситуация, където моралът може да е губещия, но пък тържествува смеха — оня смях, с който юношата се прощава с детството си, а обществото с вчерашния ден.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Вукадин — тракторист, собственик на къщата, в която е клубът, съпруг на Маришка.

Маришка — съпруга на Вукадин, още известна като Балканджийката.

Ристо Пастреча — бригадир, партиен член, нагаждач, пазител на партийната линия.

Гъзла — името и е Стояна, но рядко го използват, първенец а социалистическото съревнование, орденоноска, съпруга на Пастреча.

Къна Глуата — клюкарка, която разнася новини със скоростта на светлината. Единственият и проблем, е че трудно ги чува, но каквото не чуе си го доукрасява.

Крумчо Пипето — селски зевзек, интелигент-самоук, на всяка манджа магданоз.

Поп Герасим — свещеник на селото.

Кора Циганката — млада красива краварка, любовен обект на мъжките щения.

Муни Циганина — каруцар в стопанството, полуразведени с Кора, попипва каквото му падне.

Старшина Цеко Тилоев — селски милиционер.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Долен етаж от селска къща. Клуб на машинно-тракторната станция. На стената, портрет на Тодор Живков. Стълба която води към втория етаж. Маса, столове, печка, шкаф, миндер, кантонерка. Плакат на стената „Комунизмът е неизбежен“. Прозорец към улицата и прозорец към двора на Вукадин. Явно отвън оградата минава някъде между двата прозореца. Място за събрания, но по-често за карти и подпийване. На шкафа има видеомагнетофон и телевизор — награда за трактористите в социалистическото съревнование. Вукадин е полегнал бос на миндера, почесва си единия с другия крак и разсъждава върху екзистенцията в очакване на тримата си приятели да направят поредното каре белот и поредната проба от младото вино.

Говори се на твърд врачански диалект. Правописните грешки са умишлени и са част от речевата характеристика на героите.

Вукадин: *(на запис)* Мама му и живот, ако е животно ше го гръмна. Ше го гръмна за едното нищо — е така, да го му го ръгна — дигам пушката и... край. От как съм се запомнил, по-далече от табелата край село не съм ходил, ама и за какво ми е? Колкото погледаш и разбираш, толкова по-страх те фаща. Е го е — у село кой минава за свестен — нема такъв. Даскала лани сегна на една осмокласничка. Всички знаат, никой не казва. И тя си мълчи — добре и е. Целото метесе мина при Кора, че и Тилоев милиционера се дореди, кмета и той на първа позиция, както обявяват на конните състезания — и ни гък, ни кукурек. А циганката все по-убава и по-поврътлива става — природа, да и го тура. Ами зоотехника... — изпердаши всички краварки, че добара и кметицата. И ако не беше чиста проклетия да ги види Къна Глуата и да разнесе из околията, така кметицата щеше да се представи на Господ с чисто досие, и за благоверност, и за достопочтеност, казано по канцеларски. Абе станахме, гаче ли ние правил един баща синца. Айдушка дружина да беше, по-щеха да се издадат. Ама па от друга страна, що цел живот трябва един мъж да е с една жена или една жена с един мъж — знае ли ми грездея. Подредено и никой не пита Вукадин. Заповед, тура и го! Айде това е от Господа Бога, дето се вика — стане ти оная работа — падне ти съзнанието, ами и друго гледам — кой от къде фане влачи —

ако е едно време да са ни изпозастреляли като зайци. Такъв айдучор не е имало никога по тоа край. А най-много Пастреча, кмета, партийния, либовниците им, роднините. Всичко влачи и иии, държава яка и богата, ама я нема никаква, завърнала си главата на една страна и нищо не види. Аде Господ ако нема, държавата що гледа на майкя си у дирника? А ако ги слушаш такива като Пастреча, кмета и партийния, не само има държава, ами и същата тази държава те гледа с любов и загриженост. Та на простия си акъл си викам, щом тая държава ни гледа нас, простите селяни, стоящи току-пред вратника на комунизма, кога стане дума за айдуклък, дете от майка изваждаме — какво ли става по света и най-паче във великия Съветски съюз. Не може там да не е така, а при нас да е! Не може, тура му го! Ако не е така, те ще дойдат и ще ни проверат — я чакайте да видим какво правите сега — слагай всичко на масата, обръщай джебевете. Щом са ни оставили да си разиграваме кобилите по месечина, значи при тех горе, във великия Съветски съюз е още по-зле. Яз така знам, па вие ми приказвайте какво щете. Първо тех си трябва да оправат па после нас — ние сме лесни. Изпълняваме команди секакви. Вчера ломски ямки, днеска стахановски почин, утре петилетката за пет дена. И никога не са сгрешили дееба и безочници — казана дума животно не помни. Щото я не разбира. За животни ли ни имат, тура ли им го?... Виж да ни навикат и ние помним, и животно ще запомни. Ама днеска не навикват — зрел социализъм, всеки господар на себе си. Краде, та се пушек дига и гняса като, че ли утре ще зашият на жените шундите. Ма таа работа добре нема да свърши — ооо нема, ще си лижем задниците за сол един ден. Само таа годин три нови комбайна потрошиха заради пияни глави и всичко се изписа и забрави. Може да съм прост, но като гледам по телевизоро, така ще да е насекаде. Че и по-зле. Докато немаше телевизор май, че беше по-убаво. Радивцето ти чурулика. „... Говори местната радиоточка...“ — поздрави тоя, поздрави оня. Новините — като ги слушаш — управниците ни носят на ръце и биберона в устата ни слагат. Майки да ни бяха по-немаше да им е жал за нас. Загрижени с една дума. Че и некая сълза проронват. Задоволяват ни ежедневно — от трийсе и кусур годин все по-добре става. Па да ми беше паднало барем един път аз да ги задоволя тях, ама не пада щото те вадат калема — у тех ножа, у тех леба. Никой от тех не чака друг да го задоволи — бърка и си зема колко му е според

нуждите. Е оня ден на сватбата, полковника с мерцедеса, Гуньо Сопола — като гимназист се кри се на баща си у плевнико два месеца преди девети, гръмна у зеленото усое на един завалия кравата, да си изпробва пищовчето... партизанин бил. Какво е правил после, къде е ходил, у великия Съветски съюз учил — е го е полковник, ама управлява автомобила на класовия си враг. Превзел врага отвътре — ама превзел и на десет женици от полевдната заплатите — със седемстотин лева хайванина сополив го задоволява държавата — толкова са му били потребностите. Целият им род загубеняци до един, ама сега оправат света. Обменил даже опит с великия Съветски съюз. Не, не, аз знам какъв ше му бъде края, след като такива оправат света, аз знам докъде ще го оправат. И всички го знаят, ама заверата е всеобща. Като с даскало и осмокласничката и зоотехника и кметицата. Мигар само аз знам, а? Всички знаят — до един! Ама файда никаква. Та тоя сополивец, полковника се напи като свиня, изпе неколко бутовнически песни и неколко руски и се търколи под масата. А оня па, неговия роднина, въртоглавия Пастреч, го жали „Брачед, брачед, как поддържаш таа скъпа кола, бе брачед. Сигурно с голема мизерия успеваш.“ А Гуньо Сопола се изпъва в униформата и отговаря отривисто, е отривисто по пиянски де — „Абе брачед, седем стотака ме бият мене бе, брачед, скъпо е ама е и убаво“ Таман на десет женици от полевдната заплатите, дето потребностите им са от по седемдесет лева месечно. Като оня лаф, дето студентите го разправяха на силажните ями — горичка, до горичката езерце, до езерцето къщичка, до къщичка гаражче, пред гаражчето мерцедес, в мерцедеса човек, в човека сърце, в сърцето му любов към работническата класа. *(Мислите му са прекъснати от съзирането на нещо под масата. Става, прекосява стаята, навежда се под масата и взема „нещото“.* Явно, това е видеокасета, но той е далече от техниката. Единственият човек който пуска от време на време видеото е елтехника на МТС то, за да гледат касети за челния съветски опит в селското стопанство.)

Вукадин *(на глас)*: Я мааму стара, това е част от подвижното кино. Бригадира го е забравил, сигурно... Да му го ръгна и на съветския опит. Не стига, че ни бодалкат с всичко, ми почнаха и времето да ни губят след работа с дивотии. Дали да я не совнем у кюмбето, па партийния да си бие главата... О о оо тука ше излезе некая — това не са руски буквиинии. На френски нещо пише. Не знам

некой да ни е учил на френски опит — това ще да е ново. Не знам пусто как се включа иначе бих го разгледал подробно, да видим и френския опит как ще дойде...

(Влиза Пунето)

Пипето: Вукооо, как си Вуко, готов ли си и тая есенна вечер да ви отведем плевата. Ще трябва да вземете тестето карти да го сварите, па да пиете отварата, дано ги научите тия пустиньи. Голем белотен четирибой, славен летопис, но от ваша страна обвеян с непреодолима мъка. В тази игра победители са само, красивите, бързите, умните и съобразителните, съчетали в юмрук аналитичен ум с невъобразима комбинативност. Дори и най-великите майстори биха отложили чинно шапки и с овлажнели очи и сърца, изпълнени със съчувствие биха поднесли росни цветя върху могилата на вашия позор...

Вукадин: Стига си дуднал, да не дръпнем едно дръжалъе да те опалим та ще ми станеш само на ентелегентин. Я колко пъти ще ти казвам на теб да не ми приказваш канцеларски, че ми настръхва козината от завършили изгорелата гимназия... А виж за картона, некой трябва да го учи, и то здравата. И селото знае, кой бие с майсторлък, кой бележи картите, та си подценява самото достойнство. Да извада ли архива да видим колко пъти сме писали 25 за лъжа и най-долна измама?

Пипето: Този спор е излишен, защото малко остава до началото на поредната ви катастрофа. Знаем, че имаме работа с подъл и некадърен противник, но нас не ни плаши нищо. Много светли умове са живяли в мрачни времена на отрицание, но накрая истината е востържествувала и наградите са им дълговечни... Чие ли вино ще се лее тази нощ — твоето или на Пастреча.

Вукадин: Може и твоето да е...

Пипето: А а как викат сърбите — надай се куре на пуно буре!

(Чува се тропане, влиза Пастреча)

Пастреча: Как е заверата? Оптимисти ли сме, или гнилия капитализъм, в лицето на някои от присъстващите се надсмива над успехите ни.

Вукадин: Е го е и тоа! Бе вие мозъци имате ли, бе?... Таман свърши единия почва другия. Ще ви сложим да играете двамата, да са не наддумвате с щурави приказки...

Пастреча: Партньор, не допускай пораженчески настроения, защото ни предстоят неимоверни изпитания тази вечер. Вади архива да видим какво има да постигаме като цел...

(Вукадин вади от кантонерката орфан доста дебел тейфтер и го разлиства на масата)

Пастреча: Я ааа да видим какво казва цифрата. Така ааа 437 на 425 — дванадесет игри ни водят тоа сезон, но имайки впредвид, че измамата, лъжата и чистата кражба, са част от природата на врага, това е задоволителен резултат. Резултат, който може да бъде преодолян с един лъвски скок и правдата да заеме отреденото и място...

Пипето: Вуко, кво си фанал като умрел дуня, бе. Кво го врътиш из ръцете си и не знаеш къде да го сложиш. Я дай тука на по-просветените да си кажат думата...

Вукадин: Кво е, не видиш ли кво е — подвижно кино, на бригадира уроците по сеитба... Как му се викаше... видело...

Пипето: Ех Вуко, Вукооо, ех малоучена главо — кьорав ли си, че тук пише на френски, бе Вуко, какви семена, какви бразди, какви съветски съботници...

Пастреча: Как на френски бе, касетата беше на руски...

Пипето: Е може да е била на руски, ма сега е на френски, е виж ако не верваш. Чети...

Пастреча: Z E N O N V I D E O C A L I F O R N I A. А стига бе, тва е на американски... ANAL INTRUDERS.

Пипето: Американска ти е главата проста. Американски език нема...

Вукадин: Е па нема — те американците приказват с лакти, сигурно...

Пипето: Глей го и тоа... ше знаете, че кога Господ е тръгнал да си изхвърля боклука се подлъзнал и е изпуснал торбата над наше село. Толкова прост народ не съм срещал у живота си бе... И то при наличието на такива интелигенти...

Пастреча: като тебе... дето не моат си вържат връзките на обувките, ма им дай да философстват...

Пипето: Е тук сбърка много... ама много на кво се казва. Направо скочи у барата надол с глава...

Вукадин: Па ви гледам, ... па си викам, дееба вашта мама, дееба, фани единя удари другия... Ми къде се забави цигането да ви накажем

по-бързо, че утре до обед сами да си говорите и човек у очите да не можете да погледнете... Да видите с майстори как се играе...

Пастреча: Яз на цигането съм му дигнал мерника, ама не знам дали тааа вечер ще бъде или некая друга... О ооо ще изпищи на настъпена мачка... Ти Вуко, не си ли забелезал, че кога той дава ни спукват от бой, а и капо ни прават по некой път...

Вуко: Бе я съм забелезал и мислех да ти реча, ама таа вечер ще го шлекам и ще му замирише врата на изгорело феродо...

Пипето: Вуко я пуци таа пустиня бе... Пуци да видим и ние нещо вносно... Нещо по-така...

Вукадин: Знаете ли ква е работата — това е на студентите... на бригадирите де... Нали тук се събираа есенеска и не можеше да спи маалата от тех... Строшиа ми кушетката — ея къде съм я изфърлил под коша... То не беше гнясане, то не беше виене на умрело цела ноц... Требва да им я пратим по пощата — ще питам председателя за адреса на шефа им...

Пипето: Абе ще питаш на майкя си задника, дай тука да видим кво е тва, па после го пращай и на вуйна си Кераца...

Вукадин: Яз чуждо не пипам. Сега ще го опаковам и заран ще го пратим по пощата...

Пипето: А аа чуждо не пипа, половината селскостопански двор пренесе, па чуждо не пипал. Айде сега приказки за омразлък, дай да видим тука филмчето...

Пастреча: Глейте сега, това щом е американско може и да не е за гледанье... То си има комисии — ако искаш американски филм айде у салоно — гледай по три пъти. Ама да е проверено... А така ще напраим некая та после не моем се оправи с тиа прости глави, докато сме живи...

Пипето: Ти ако си с проста глава и партийна книжка — много ти здраве, айде по надолнището. Тук има и извисени личности... Вуко не се отнася за тебе, недей да се ребедееш много...

Вукадин: Знам, че се отнася за тебе, не бой се... Добре де, яз го бих пуцил, ама не знам как. Тоа нагод го пуца зоотехника и жичкаджията. Я го не еба да пипам, като му не разбирам...

Пипето: Е па ти ако мислиш, че един зоотехник е по-кадърен от Крум Георгиев Батаклиев си на много грешен път...

Пастреча: ... а оня ли дето е по-известен като Пипето... Кога си виждал ти такива устройства бе Крумчо... Айде пущай... айде докажи се пред очите на слепите...

Пипето: Вукадине, влючи го в контакта и дай дистанционното...

Вукадин: Кво да ти дам?

Пипето: Е оня пустиняк с копчетата... Айде ее, хаирлията да е.

Вукадин: Що не работи бе?

Пастреча: Що сте майстори сичките, затова... Пипате където ви не е работа. Яз като не знаем нещо си траем...

Пипето: Нещо върти, ама нема образ, и звук нема...

Вукадин: Върти ти главата проста, сега ако е станало нещо, ти ше го плащаш...

Пипето: А стига си ревал, бе... Голема работа... Строшено е нещо.

Пастреча: Къде отидоха ония затри бе, ни циганина, ни светиня му... Друга вечер ше се избият кой да заеме пръв мястото на „достоината битка“, как вика Пипето, сега ги нема никакви...

Вукадин: Мангото сигурно е минал на проверка, да види къде какво е без стопанин. Нали му каза снощи да носи дърва като идва, кой знае чия вратница ше довлече. Оня ден, първия снег кога удари, изгоре дедо Танко с половината си вратник... Грея се стареца, наблюдава белотния четирибой, добре му беше, и чак на сутринта видя какво е направил Муни — златни му ръчички...

(Влиза Муни. Носи наръч дъски за печката и ги хвърля на пода)

Муни: Как сте компания, пак ше се къпе в пот майката земя, както е казало ученото. Пипе, ти как би се изразил — „Изпълнени ли са сърцата ви с кураж и оптимизъм в крайната победа“... Айде раздайте картона...

Вукадин: Е го е, за вълка говорим, вълка вратницата на кошарата носи. Пак е добре, можеше овца да довлече. Що се забави, кой ше изпищи заран?... Я да видим от чия вратница отпържи дъските...

Муни: А ааа Вуко, обиждаваш, тия дъски са от стария сеновал...

Вукадин: Абе, къв сеновал те гони бе, това е на Къна Глуата от вратницата бе... Е го е зеленкото тук, това е от стария номер... Ти на мен нема да разправяш шменди-капели... Оная вечер когм падна първия снег, отнесе на дедо Танко половината вратник, цело село знае

кой е айдука, само той не знае... Обаче ако Глуата научи, спукана ти е работата — ще ти скъса задника с кобилицата. Па ти как си почнал, до напролет кьорава вратница нема да остане у село А сапикасай се, малко...

Пипето: Абе Вуко остави го, че ще почне да влиза при дървата ни бе... маани тия изгнили вратници, ще сложат нови... Мунката спомага за обновяване на селото ни...

Муни: Па така си е...

Вукадин: А аа призна ли си, жено мънинка... Глей само старшина Тилоев да не ти обнови задника, докато обновиш селските вратници, ще стане нужда да подноват жителите на врачанския затвор... Щото ти сегаш и не смераш. Тилоев е само на крачка зад теб, ама ти не се усещаш...

Муни: Не фанат айдук, от цар по-голем... яз така знам, а вие си опевайте до заран... Некой да има доказателства, да ме е видел некой — не е — ами тогава... Айде да не почвам за ония с камионите, ама циганин кога открадне — хоп у кауша...

Пастреча: Кво искаш да кажеш...

Муни: Това дете си го мислиш искам да кажа... Не друго... точно това...

Вукадин: Айде бе, стига сте се дрънкали, бе, то циганин ако не пипне петимата от ремса ли ще пипнат... Мунка влачи, докато има, че ше дойде време, с трън да въртиш, нема да има кво да закачиш, как е тръгнало... Дръпвайте масата и да почваме. Скрый тая пустиня от виделото под одеялото, да не дойдат да ни пуцат съветския опит... Ако дойде бригадира — виделото е строшено... айде прав ти път...

Пипето: Ма то верно е строшено...

Пастреча: Пипето ти е строшено на теб, снощи го пускаха с челния съветски опит в селското стопанство... И си работеше...

Вукадин: Кутишката с лентата вътре ли е?

Пипето: Вътре е...

Вукадин: Остави я вътре... утре жичкаджията ше я извади и ще си я изпратя на хората... Мушкай това под одеялото... *(слагат дистанционното на миндера под одеялото)*

Пастреча: Абе Вуко, това шумоли нещо, бе върти... Ела да чуеш...

Вукадин: Шумоли, не шумоли, оставяй го и да почваме, че утре ще ставам рано...

Муни: Таа вечер май ше черпим, бил, не бил на карти... Кора ми даде нишан днеска като минавах с каруцата покрай краварника и може да дойде да се добрим. И да дойде, ше се държим на положение, дойде ми до гуша иди ми, дойди ми, ни с разведените разведени, ни с женените женени... И хората приказват едни, ма яз знам, че не е верно... Приказват щото и завиждат — ем работна, ем убавица...

Пипето: ... ем може да ти сложи малко вълна на главата и да те продаде за овца... От същото вино ли ше черпиш, дето черпиш сека вечер...

Муни: Е може и така да е, ама теб нема кой ни да те продаде, ни да те купи... А колкото до виното, то друго нема... Ама и ти пиеш от него нали... Айде да не ставаме за резил... А, кво ше кажеш?

От горния етаж се чува гласът на Маришка — съпругата на Вукадин.

Маришка: Вуко, таа пиючка, дето я събираш сека вечер тука, нещо ми не аресва... Тия карти пусти да ви останат, не моа да спа цела нощ от тех. Ше слезна да ви ги убия у главите... Като ви слушам, една с една не казвате като ората, ама се чуete до Високо полъе... Ако и тая нощ ме държите караул до некой заман, ше слезна с машите да ви разгона... То бива, бива ама бивол за мезе не бива... Заран ще те влачи машината цел ден и пак ше ми се прибереш овиснал като прани гащи. Не ти дойде акъло у главата...

Вукадин: Стига си баяла ма, не наспа се... Ше се напиш на Дългия връх... Тук челен опит обменяме, производствени въпроси се решават, ти си се запънала като рак на бързей и се нещо ти пречи... бъди малко по-общественичка, така некакси... В кой век живееш... ма вие от Балканя сте такива, доведох те от там, къде мечките слазат по гъз да те очовечим, сега не мое ти затворим устата...

Маришка: Да те очовечат у районното, дано... не ви стигна пукницата на тоа свет, ми изгорихте на селото вратниците, айдуци недни... Челен опит, гъзен опит ше ми обменят... Ако имаше власт на место, немаше да излазят от затвора... Ама то май ше ви свърши царството — при Тилоев има донесение и ше фанат кой е айдука и къде се горат чужди вратници... В едната килия ше бъде кой е краднал, в другата кой се е греял... държавата спи, спи, ма като се събуди дупе

да ви е яко... Да не мислите, че не знам, че привиквате светиня му тук, ужким да играе карти, а працата Муни да му точи от виното — и кой паднал, и кой бил на пустинските ви карти, се от поповото вино се пие до април месец...

Муни: Де да беше до април...

Пипето: Яз не, че се мешам у домашните ви работи, ама тия дето ги наприказва стрина Маришка... така де, се изискват доказателства И добре, че светиня му го нямаше, че иначе щеше да се усъмни...

Маришка: Е па щеше да се усъмни, мигар той не знае, че пипате и сигурно не си познава виното, ми човека е човек и неще да ви лъснат голите задници... Той не пие, попадията, не пие, сигурно плъховете у зимника му са се пропили... не знае той, чавка му е изпила мозъка, сигурно...

Вукадин: Ма ти много си знаяла, ма... ела да те светнем у устата да ти се наместат знанията... Така като ги приказваш, мислиш ли с главата си... Вие с Гъзла и Къна Глуата се фанете подръка па айде у язовира... Само язовира мое ви напълни устата... Брей, видело, невидело, чуло недочуло, тръгнало да те учи — маани друго ми и обвинява...

Маришка: О ооо, ма то ше се намери и кой да ви обвини, то си има ора за сичко... Ше видим тогава, кой ше ви носи цигари... Ше спиш доле на миндера, нема да ме будиш посреднощ, че ше те опала с машите, само да ми се довлечеш пиян на дърво... Гъзла ще дойде по некое време да ми донесе подкваса за киселото млеко, донеси го горе у килера, че не може да влезе от кучето през другата врата... Я си легам, па вие си трошете главите прости... То нали знаете, че скача скачка, па доскача...

Пастреча: Ше играем ли карти, таа годин... айде, че стана съминяло... Немаа ви чакам да се надприказвате... Местете масата и заемайте позиция... Водещите в борбата избират местата на масата...

Пипето: Така е било винаги — за по-добрия, по-доброто... Мунка, така ли е... така ли е Мунка, наследнико на индийската мъдрост и носителю на вроденото чувство за размяна — щъркел за гъска разменя и окото му не мигва... Ръчичките бързи, очичките още повече, умът по принуда, работещ винаги на високи обороти...

Муни: Крумчо, ако ше съ убиждаваме...

Пипето: Никой не те „убиждава“ бе партнер, пуфалявам те... Ти мислиш, че случайно ли сме ортаци в таз отговорна игра... Не Муни, нищо не е случайно на тоз свят лъжовен...

Вукадин: А аа, света бил лъжовен...

Пастреча: Е го е признаа ли си... Единя айдук по рождение, другия по съдба... па иди ги бий на карти...

Вукадин: Требва да си отвараме очите, че това са опалници и дете от майка ше извадат и нема да ги усетиш, а камо ли на карти да те преметнат... За тех лъжата на карти е като българо-съветската дружба за България...

Пастреча: Не мешай политиката и великия Съветски съюз, да не обърнем другия лист... па и заслужават ли тия недорасляци сравнение с великата страна...

Муни: Що да не заслужаваме, бе Ристе... твоя Съветски съюз, да не влачи и лъже по-малко...

Пипето: Нашите нали от тех гледат ше видиш до къде ше я докарат...

Вукадин: *(зад гърба на Пастреча, маха с ръка и намига да не говорят политически работи пред него, че ше ги натопи)* Абе, може да има нещо ама никой не е видел. Не фанат айдук — от цар по-голем, както казва Мунката! Айде ние да си гледаме нашта работа... па за големите работи винаги се е намирал некой да ги оправи...

(Сядат около масата и се готвят да раздадат картите, в това време се чува от горната стая гласът на Маришка)

Маришка: Вукооо, пуснете барем пердето на въшното прозорче да ви не гледа кой как мине оттука, че ви разнасят из околията кви сте абдали и пияници... По калпав народ ако има от вас, те къде съм!

Вукадин: Ти не си ли заспала още ма... или да се кача да те приспа... Брей иии, ту пердета и пречат, ту карти, ту айдуци и се привиждат...

Пипето: Абе за айдуци, може и да и съ не привиждат, де, може и права да е, ма що ше ни го казва в очите... Ми добре, че светиня му го немаше да чуе, чие вино се разиграва на карти цела зима...

Муни: Е па той като не пие що да се вкисва, айде де... така е при социализма — поп лозе копае, циганин вино пие... Е на това му викам аз равенство...

Вукадин: Ма манго, ти си бил готов за прибиванье бе, така като те слушам, направо...

Пипето: Теоритичната му подготовка е силна, което е характерно за сега управляващата в името на нашето благо класа... Тя отвори очите на своите пари и те вече никога няма да бъдат експлоатирани и заблуждавани... Най-много да умрат от глад в нормална държава...

Вукадин: Е па аз не знаех, че тоя който не вдига глава от мотиката заблуждава оня, дете потребностите му са колкото на десет женици от полевъдната бригада...

Пастреча: Вуко, не си прав, и ти пиеш на попа от виното и ние пием, а сега се отметаш... ти да си видел Муни как точно извършва престъплението, ако въобще това е престъпление. Не си — ми тогава...

Ето, който падне дава от неговото вино... Мунката отива и го донася...

Вукадин: Абе Крумчо, ти какви ги приказваш, бе... нали ние като паднем аз точа от моето... те като паднат точат на светиня му от батлака, ужким Муни оди да точи на Пипето от зимника... Така лани му свършихме виното на 16 февруари и попа щеше да донесе у милицията, че виното му е източено, ми добре, че Пипето е акъл на буци, та накара Муни да му лисне две-три кофи вода около батлака и попа помисли, че му е опушила канелата... Живи бехме изгорели, щото милицията си не поплюва... Така ще стане и тая годин и чак сега ще ни окошарат, да ни се смеят и кучетата... Пастреч, ти не си донел един път от твоето да го помиришем барем... Вие с Гъзла правите по петстотин кила, кво го праите не знам...

Пастреча: Айде бе, циция ме изкарайте... Кво го праим... Москвича сека неделя е пълен с по едно бъчве точно колкото багажника... Сина, дъщерята... на Гъзла бедните роднини... лозе немат вино продават... недей така... секи знае него си...

Вукадин: Абе, секи знае него си, ама цело знае, че ако ти бутнат една карфица у задника, сто метра тел ще изтеглат...

Пипето: Таа вечер, май нема да има вино, щото светиня му ако не дойде, Муни нема да рискува циганската си чест и Вукадинчо ще трябва бил, паднал, от неговото да точи... А той ще се послуша като

пръч у лозе и ше се окаже, че сме играли за едната чест и слава... А аз същите си ги имам в изобилие, така че „булшое спъсибу“...

Муни: Яз мое и да рискувам, ма по-добре ше бъде попа да е тук, така ми е по спокойно на гащите...

Пастреча: Иди да го викнеш, Мунка... кажи така и така, дедо Герасиме, ела, че срещата е важна и ни е нужен честен наблюдател... сека вечер идваш, кажи, не ни отказвай и тая...

(В това време се чуват стъпки навън)

Муни: Е го бе, иде...

(Влиза Гъзла, която носи подквасата за кисело мляко, както са се разбрали с Маришка Балканджийката)

Гъзла: А добър ви вечер... Какво млъкнахте като неми? Пак ли сте намислили нещо... По оченцата ви айдушки познавам, че нещо кроите ама дано не е за посрама...

Пастреча: Па ти си била голема врачка ма, що не земеш пари да изкарваш. Ше земеш леба на баба Ванга. Айде оставай кво носиш и си пипвай пътичката... От свидетели немаме нужда...

Гъзла: Круме, шантав си беше откак те помна, шантав си остана... Ква е тая твоята глава, бе Круме, ората изкарват с един каскет по десет годин, ти една годин не можеш да изкараш, бе... Чудя се язе, а то ква била работата... да ви кажа ли, бе ора... не може да не знаете... Па не можете ли барем малко да го съпикасате, бе, да ви не дига пепел с каскета си — за щело и нещело го бие у земята като пиян сватбарин. Какъв е тоя цигански адет и откъде го фана, не моа да разбере...

Муни: А аа стрино Стояно, да си имаме уважението, не убиждавай, да си ма видела мене да си лупам шапката у земята... нема цигани, нема българи — сички сме равни...

(Гъзла сяда миндера, където е мушнато дистанционното на видеото и изведнъж то се включва. Явно е седнала на него и на телевизора тръгва порно касета, която е видима обаче само за някои от нашите герои, тъй като телевизорът е с гръб към публиката. Първа го вижда Гъзла и с широко отворени, невярващи очи се пули и гледа ту мъжете, ту екрана. Видяното е толкова необичайно, че тя го смята за халюцинация, още повече, че както се е включило внезапно така и внезапно се изключва. Явно, че има проблеми с дистанционното или с видеоманетофона и само при определени неясни движения се включва и изключва. Виждат го и другите и се споглеждат като истукани, не вярват на очите си. Първи се озатпява Пипето, запазва самообладание и казва)

Пипето: Май тръгнаа новините...

Вукадин: Ба а мааму...

Пастреча: *(понеже е с гръб към телевизора)* Кво изквича на умрело бе, киното ли тръгна?

Гъзла: Абе, нещо видехте ли по телевизора, бе хора...

Муни: *(подозирайки, че става дума за нещо нередно, бърза да се застрахова, но дава повод и на Гъзла да се съмнява, въобще, че е видяла нещо, а да мисли, че и се е привидяло и че нещо нене добре с „главата“)* Яз нищо не съм видел. Кво става по телевизията яз не се мешам. Там си знаят работата. Може и нещо по трасето да е...

Вукадин: Нищо, кво да съм видел... немаше нищо...

Гъзла: Вуко, прибири подквасата да се не развали, аз ще си тръгвам, нещо не съм добре, кво ми става не знам, привижда ли ми се, причува ли ми се... Тоа моя въртоглавия го пазете да си не бие каскета у земята докато играете карти... *(излиза)*

Вукадин: Видехте ли кво стана? Стояна седна на машинката и телевизора се включи... *(отива до видеото и слуша)* Върти нещо вътре...

Муни: Яз знам каква е работата, ма нещем да приказвам, що пак яз виновен ше излезем...

Пастреча: Каква работа бе, кво ви се е привидело и Стояна нещо пребледня и сви опашка, стана кротка, кротка като овчица...

Муни: И ти да беше видел тия чепове, и ти щеше да се укротиш...

Пастреча: Кви чепове бе човек?

Вукадин: Е такива, конски чепове...

Пипето: Нещо има тука, това масова илюзия ще да е... Ще става някоя тук, ами дано излезем чисти, че държавата не си поплюва и ще ни изкара чепове на носа, а може и на друго место да ги усетим...

Пастреча: Кво ви стана, та за две минути откачихте сичките, заедно с мойта шушумига... Чепове, държави.

Муни: Яз знам ква е работата... Ми у телевизията са забравили да изключат тока и се таковат... и ги предават по цел свет сега и ние сме вътре и с двата крака, щото ще ни влачат по съдилища за свидетели... кой е видел да му мисли... Едната от двете женски беше Лилето Ванкова, другата беше или Тролева или таа с времето, Любка Кумчева... Виж мъжете ги не познах, ма може да е зетът на Тато, май на него приличаше... Това мое да са женени жени и сега ше почнат

дела... И кой е видел ще се влачи по съдилища докато е жив... затова аз нищо не съм видел... кво ше да става, аз не съм видел...

(Влиза поп Герасим и вижда, че нашите герои са нещо притеснени)

Поп Герасим: А добър вечер, момци... Още ли не сте започнали четирибоя... Живот си живеете вие...

Пастреча: Да бе, ние си живеем живота, ти носиш барут на фронта...

Ленин правилно ви е наредил, че сте наркотици за хората... Никаква полза от вас...

Букадин: Пастреч, казал съм ти със светиня му да не се закачаш, че ще те ударам през устата... На вас куманистите се некой ви е виновен... Един наркотик, друг алкохол, трети на майкя ти задника, вие все света вода ненапита...

Муни: *(угоднически)* Дедо попе, щехме специална комисия да назначаваме да те вика... Мислим си — разболе ли се тоа човек, кво стана с него... Ти си ни като едно светило, по друго си е с умен човек да имаш работа... Както е казал поета „ти си нашта надежда, ти си нашта висота“...

Поп Герасим: Е видите ли, ако не са циганите да ме похвалят, друг няма да се сети... Ми какво нещо сте увесили носове, да не ви е хванал Тилоев в някоя завера... айдукуване искам да кажа...

Пипето: О оо, дедо попе, вестник ти на езика, ти за кви ни имаш... едно време се е крало... сега сичко е общо. Да вземем от твоето се едно, че зимам от моето.

Поп Герасим: Така де, мойто си е мое, чуждото е общо... Такава ше дойде вашата...

(Поп Герасим сяда на миндера, където е дистанционното и видеото се включва отново. Този път всички виждат, че върви порно филм, но не всички знаят това, някои смятат че това е пряко излъчване от София)

Поп Герасим: А стига бе, ашколсун... такава нещо бива ли пред хора... грешка ше дойде да е некаква...

Пипето: Попе стой така, не мърдай, че ше спре... Седнал си на него...

Поп Герасим: На кво съм седнал, бе Крумчо...

Букадин: Попе не ставай... отдолу под одеялото е оня пустиняк, дето се спира с него. Ти си седнал на него и ако мръднеш ше спре

телевизоро...

Стой и не мърдай да видим и ние нещо от таа пуста телевизия... Това сигурно е свободната смена... Глей, глей как вършеят... Опаа ле леле... Що немаше и звук да чуеме кво си приказват...

Поп Герасим: Как да не ставам бе Вуко, така ли да седим като закован пред тия срамотии...

Пипето: Попе, щом е за общото дело, ше седнеш и на владиката у скута... Муни, бегай за вино, таа вечер ше гледаме тия от телевизията какви ги знаят...

Пастреча: Абе мръсници, мръсници и ние не сме светци да му го турим, ма що са се събрали на куп, не може ли малко по на тайно едни да кажем у таа стая, едни у другата — така де, да се разберат... Ми те на куп сичките... Това и животните го не правят...

Пипето: Не правят го що са животни...

Поп Герасим: *(иронично)* А значи щото са по-глупави от хората...

Муни: Яз знам каква е работата... и ше видите, че ше излеза прав...

Вукадин: Ти още ли си тука бе, бегай за вино, таа вечер явно карти нема да се играят... Таа вечер друг белот ше гледаме... Други ше играят заради нас таа вечер... Ние само ше цоцнем от винцока на...

(Муни излиза)

Пипето: Много приказваш Вуко... с теб човек завера не може да направи... и си още трезвен, а като пийнеш, направо у районното може да ни заведеш... Е така чисти и праведни да ни затриеш с тия твоите уста недоправени...

Поп Герасим: Откъде купува Муни виното?...

Пастреча: От Къна Глуата...

Вукадин: От Къна Глуата...

Пипето: От Къна Глуата...

Поп Герасим: Е па Глуата прави ли вино... Има неколко реда у двора, кво вино ше направи...

Пастреча: Ох, леле, кво вино прави и ти дедо попе ше пропиеш ако го опиташ...

Поп Герасим: Ей момци, яз съм възрастен човек, нека некой да ме смени, ше се сфанем...

Пипето: Ако станеш може да не тръгне после, седи мирен — ти и така и така не пиеш... Нищо няма да ти стане...

Поп Герасим: Ма как ше ме държите вие цела нощ бе, тия може да не свършат до заран... Попадията ше ръгне по улиците да ме дири... Бива ли така. Сфана ми се врата...

Пастреча: А друго сфана ли ти се, или само врата, засега?... Глей бе попе, глей кво става бе, какъв врат, каква попадия бе, човек. Да съм умрел, да не съм знаел, какви ги вършат докато чакат да им дойде ред да се изкажат, бе... А ние простите биеме с мотиките та се дига пърпорици из къра, а ората акъл ни дават наготово, ама кой да ти каже. Ако другаря Славков научи, какви ги вършат ще ги уволни всички, а може и на прокурор да ги даде...

Вукадин: Е ше ги даде веднага прокурор — е тоя тука не е ли Славков... Той ше да е...

Пастреча: Вуко, недей така, човек на човек прилича, дай да не правим изводи набързо, без да сме сигурни... Яз не вервам другаря Славков, да прави такива работи. Той е толкова принципен, че...

Вукадин: Така де, щом е зет на Живков, не може да не е принципен, в техното семейство се влиза с конкурс за принципност. Не издържиш ли го, айде шеф на телевизията, да ти дойде акъла...

Поп Герасим: Момци на мен в Белене не ми се ходи пак, приказвайте какво щете, да знаете, че мен ме нема тук... Пипе, ела седни ти малко връз таа пустиня, бе...

Пипето: Като се върне Муни ще сядеш поста... Дотогава понасяй стоически кръста Господен... Смирение му е майката отчеее, особено в тоя случай...

Пастреча: *(скача и си удря каскета у пода)* Убряяя изгинааа, изгиная, глей ги бе, смениха се... Не знаеш кой с коя е... А сигурно са женени — гледам ги така, че са на възраст...

Вукадин: Стига си дигал пепел с тоя каскет бе... брей въртоглав народ бе... Изкуството на крака му дошло у къщата, то си бие каскета у земята да го чуят на Високо полъе...

Пастреча: Абе Вуко, глей какво става, бе братче, гледай бе — е това е любовта, онази истинската, възпята в безбройни томове през хилядолетията... Кой кво ще да ми казва. Е то си личи по изражението на лицата им, че се обичат. И говорителките, и началниците им като едно задружно семейство...

Пипето: Пастреч, къде виде тая истинска любов тук, че нещо не ми е ясно. Ако си я видел, ти ще бъдеш първия човек на света, че си видел любовта как се търкаля в българската телевизия. Ще прославиш селото ни с прозрението си, и може и да те вознаградат да участваш и ти в некое предаване... А? И Гъзла да гледа какъв артист си... Ти да си чул, че има курви на тоя свет... дето за пари и с теб ще легнат, без да ги интересува, че си див на кантонерски петел...

Вукадин: Верно, бе Пастреч, що не пишеш едно писмо до телевизията — кажи така и така... случайно ви видехме извън работно време, че сте самата истинска любов, може ли да ме земете и мен. Така и така, партиен член съм, ударник съм, жена ми е орденоноска...

Пастреча: Ей, единя глупав, другия двойно... Гледайте, че това може да не се повтори бе. Аз съм сигурен, че тия ще ги изпоарестуват и ще ги изпоуволнят, а глейте колко са задружни и как си помагат...

Пипето: Стига с това „задружни“, че ми бъркаш у мозъка, бе... При комунизма така ли ще бъде, кой коя срещне и по радиото, и по радиоточката, по телевизията, по събранията, айде по къра вече и ние сме го правили...

Пастреча: *(бие си каскета у земята)* От твоите уста в Божиите уши. Е па лошо ли е... Кво му е лошото... Светът се развива...

Вукадин: Па ти си бил много напреднал, бе Пастреч... Да му е кеф на човек да те пребие. Като те слушам по трибуните кви ги плещеш — жив светец, от гроба възкръснал, а тука си зяпнал у говорителките като дете у ламба... Може така да са се разбрали с мъжете си, с либовниците ли, тура ли им го на сичките... само, че да кажем са забравили това, дето ги предава включено, и сега, така се е случило, че антените на нашето село ги фащат. За добро ли е за зло ли е, неznam, ма мое да ни викат по съдилища и затова е по-добре да си завтаряме устата и да им гледаме чудото докъде ще стигнат И заран ни лук яли, ни лук мирисали. А кой е видел любовта, да се изкъпе и да фаща рейса за София... Там ще му намерат место и за него... За тебе Пастреч става дума... Яз знам, че и да да ти се удаде такъв случай ще гледаш като луд и ще блокираш като прегрел дизел...

Муни: Верно, бе Пастреч, кво ще напратиш ако някоя такава ти каже на ушенце — айде Пастреч, повози ме на трактора...

Поп Герасим: Доколко го познавам, ше я вози на трактора докато свърши нафтата и нема да се сети, че оная го кани да срещнат

истинската любов... Къде се забави тоя циганин, бе... вече ставам и ни ви ща карти, ни ви ща говорителки. Докога ше стоя като наказан...

Пипето: Докато дойде Муни с виното... нали ти казах... Ле ле мале, ква стана сега... това да го вида нема да го повервам... Е никога яз нема да позволим така да се подиграват с красно ми лице... Никога — любовта си е любов, сиренето с пари. Глей къде си е заврел мундзата... И ни гнус, имат, ни срам... А като ги гледаш как сучат новините, мазно, мазно, загрижени, за мира, за света, за социалистическото съревнование, за високи добиви, за майна си Райна... а иначе... опааа, пак се сменя... Смел народ, безкомпромисен, ма имат връзки, сигурен съм, това без връзки немое да стане...

Вукадин: Засилил се е некой да се подиграва с красно ти лице... А гледайте тоя, по-едричкия — гол, ма с чорапи... Не си е свалил чорапите, ама маа човека не си поплюва...

Пастреча: Не гледай му чорапите Вукооо... може да го е напънало зор набърже да се съблече и не е имал време за чорапите... Виж дарбите и талантите му, глей го, че е като един змей горянин, поврътлив и отсекуде го може... А ние сме залупени, та залупени — не моем да се сетим да направим едно малко по-така движение... Сичко е дарба — хем учени, хем даровити и повратливи... А от нас нищо не става... Не знаем що живееме... Е тия видиш ли ги, мое и да ги уволнят по техническа грешка, ма поне са си поживели...

Вукадин: Е па поживели са си, да гледа цело село голотиите ти, и на жена ти също... Ми я си представете, че не само нашто село фаща сигнала... Ми и по целата страна... Пипе ти какво ше кажеш, какви ше са последствията... Нали си учен...

Пипето: Тоя сигнал дето сега ние го фащаме, мое да запали света, да предизвика революции и правителства да свали. Това е най-силният сигнал и дърпа сичко на тоа свет... Така е било още от преди Троянската война, та до днес... Отче, ти какво ше се произнесеш по въпроса, кво казва началника ти...

Поп Герасим: Ей вие сте ора аджамии, яз не гледам... Муни каза, че знае ква е работата — нека той да ви обясни...

Пастреча: А аа попе, тия да си ги немаме... В стаята ли си, гледаш... Ако не си гледал, да си... Сички сме у купа...

Вукадин: Уж божи човек, а ше излезе абдал... Ти нас ли искаш да ни изгъбаркаш, бе попе... Той седи на устройството — един вид чист съучастник, проводник на случилото се, а не гледал... Ако правим нещо нередовно, кой ще ти поверва бе попе... Чий задник натиска машинката — попския задник... Ето ти заслуженото... Ма яз мислим, че нема да стигаме до там, а ще си затваряме устата и тази ноц ще бъде забравена...

Пипето: А не така, попе, такива номера не обичам... Какво гласи комунистическия морал — един за всички, всички за един... Е малко са го пооткраднали от мускетарите, ама в случая това няма значение... Пастреча е откраднал поне милион пъти повече, отколкото тоя лозунг, ама му нема нищо, все повече верва у комунизма и бие каскета у земята та ше я продъни...

Поп Герасим: *(става и видеото спира)* Айде много ви здраве, аз в Белене съм лежал, сега е ваш ред... Диванета с диванета това не е никаква телевизия и никакви говорителки не са, така, че не обвинявайте никого... И Муни се сети какво е, само вие сте диви на кантонерски петли...

Вукадин: Искаш да кажеш, че това е от машинката за кино, а не е от София... Ми ако е така, ние сме виновниците за всичко — още по-зле...

Пастреча: Яз не съм пипал таа пустиня... тя си тръгна сама като седна Стояна на миндера...

Пипето: Е не врат ми шия — човек от твоето семейство е причина за началото на случилото се... И ти си вътре...

Вукадин: Ма чакайте, бе хора, вие мислите, че правим, нещо нередно ли бе...

Пипето: ... и то в твоята къща...

Вукадин: Това е клуб, момче — обществено място...

Пипето: ... обществено, обществено, ма под твоя покрив...

Вукадин: Добре, де какво му е нередното? Студентите като цела ноц го гледаха и ми строшиха две кушетки, и цела ноц се давеха като разгонени кучета, яз кво съм виновен...

Пипето: Е можеш ли да докажеш какво точно са правили студентите... Не можеш На съда му трябва доказателства...

Вукадин: Къв съд бе човек, кви ги плещеш... Некой забравил да си изключи апаратите и го извадил, гаче ли само той го има, аз ше си

затварям очите да не гледам... Откъде накъде ще хода по затворите, че той го е извадил...

Пастреча: А стига сте се джавкали, бе... Джавките се, а не мислите, че Муни се забави и или ше занесе кво е видел из целата циганска махала, и след малко тук нема да мое се разминем, или е зел виното и е отишъл у Кора, обаче тоа път ше му строша кокалците цигански... Пращаш го да закупи вино, той си пита задника и го нема никакъв. Това друг път не е било — е го е къде е поповата къща...

Вукадин: Шшът! Много приказваш бе, много ти знаят устата... къв поп ква къща нали у Глуата оди...

Пастреча: Грешка! У главата ми беше, че като ходи да вика светиня му не се бави...

Вукадин: Кво ти е у главата ми е ясно, ма ше се измаана един път да изкарам кво имаш у главата...

Поп Герасим: Яз не си спомням Муни да е идвал да ме вика некога, ама щом казвате, така да бъде...

Пипето: Къде е дистанционното, попе я ми го подай... Дай да видим докъде е стигнала българската телевизионна журналистика начело с другаря Славков...

Пастреча: Не подигравай се с партията, а ако можеш го оправи да гледаме без прекъсване. И както ви казах — ни лук яли ни лук мирисали... Попе, седай тука нема да одиш никъде... Иначе ше те вържем и двама ше ти държат очите широко отворени да поемат истинската любов до капка...

Пипето: Да бе, ни лук яли ни лук мирисали... Муни вече е разнесъл из цело село и сега сичко е включило телевизорите... Тоа циганин е толко див, че ако е почнал да тропа от къща на къща и да разправя, какво е видел... Ми дай некой да седне, и да седи върху тоа пустиняк да гледаме...

Вукадин: Седни ти, така ше си по-съпричастен към събитието... все едно, че седаш на оня с чорапите на керестето...

Пастреча: Чакайте, не се карайте, ще хвърляме чоп — на който се падне на тоя...

Поп Герасим: Моя ред мина... сега вие се оправяйте...

Пипето: Попе ти нали щеше да си ходиш бе, или ти влезна гяволо под расото и на тебе?

Поп Герасим: Може и така да е, но повече няма да сядам на машинката... Щом ще ме връзвате, ще остана, ама таа вечер и аз ще пийна малко винце, докато гледаме кво праи свободната смена на телевизията... *(Вукадин, Пастреча и Пипето се споглеждат гузно при тази реплика на попа, занейки, че той може да си познае виното)*

Пастреча: Айде бе, айде некой да седа, че може да са свършили вече...

Може вече да е почнало нещо като я „Семена в браздите“, я нещо друго, дето си го знаем и от нас трябва да се учат, нежели да ни го показват по телевизията...

Вукадин: А а некой да седа, па ти да си биеш каскета у земята... Я седай ти, жено...

(В това време влиза Муни с жена си Кора, с която живеят разделени; с брак, но се готвят да се развеждат. Отношенията им са, иди ми, дойди ми — ту се събират, ту се разделят. Носи дамаджана с вино)

Пастреча: Къде ходиш, бе мискинин?... На колко човека каза, какво си видел... Достатъчно е през кръчмата да си минал и ще видиш какво ще стане...

Муни: Е не съм ги броил, ама моем да ви кажем, че истината иде на бел кон... истината в лицето на Кора, щото знае как се пуца киното... Нали съ имат със зоотехника — по работата, не че нещо има, нали... та той и е пускар кино у краварнико, и тя знае... Никой нема да седи върху нагода... върху станционното искам да кажа...

Кора: Дистанционно бе... я дайте го тук... Чакай бе, ама то има касета... Кво гледате вие, я да видим сега — опа ла аа. *(видеото тръгва, циганката почва да се хили, след като и става ясно, че това е порно касета)* Това не е от телевизията а е от видеомагнетофон... кино знаете ли... нищо не знаете... Кой е откраднал на зоотехника касетата...

Вукадин: Никой не е краднал нищо, па ти ма... Зоотехника дойде къде пет часа и вади нещо от чантата си, приказваха с бригадира около петнадесет минути и си тръгна... Яз бех полегнал и гледам нещо бакелитено под масата... Нито съм краднал, нито съм сънувал... Мислех, че е на студентите, щото и те носеха същите неща и слушаха музика... айде сега веднага краднал, циганска работа...

Муни: А, яз си мислех, че е нещо от военните... Преплитане на сигнала... Га бех у кеча, строихме една преводна станция на аиаторите.

Та от там знам, че врага излъчва програми, които са си чиста идеологическа диверсия... И мое да направат така, че без да се усетат ония от телевизията могат да ги наблюдават по цел свет. Техниката до там е стигнала, че моат от космоса да управляват сичко...

Пастреча: Ей, чакай, спри се малко далече отиде, дълбоко заора... Кой кого може да наблюдава, кой криви сигнала, само Мунката наш, знае... и пустата техника, дето е на ти с нея, като с калайдисан тиган... Искаш да кажеш, че техниката на империализма е по-качествена от тая на великия Съветски съюз... ше има да вземаш Мунка... Само две десетилетия мир ни трябва и светът ще застане мирно пред завоеванията на комунизма... Неизбежно е... *(бие си каскета у земята)*

Кора: Стига с тоя комунизъм бе... Да го пускам ли, или да не го пускам?... От началото ли да го върнем...

Поп Герасим: Отначалото, отначалото, чадо... Пущай, зоотехника нищо нема да ни каже... нема да му изядем киното я... хора от село сме *(Кора включва видеото и явно тръгват предтитрите с имената на артистите)*

Пастреча: Вуко, вади чаши за сички, да видим как я карат в изгнилия Запад... Дай да им видим чудото... па да стаа кво ще! Ние произвеждаме жито, те произвеждат идеологическа диверсия... А да видим кой е по-най...

Вукадин: Дай вино, дай чаши... накрая и при жената да те пуснем, па ела утре пред съвета да те осиновим... Е ти шкафа, зимай си чаши сервирай... Това куманистите им дай само да плямпат, ма за работа да ги подириш, на акъл ше те научат...

Кора: Не се карайте другари, аз ше ви сервирам, аз ще ви обслужвам...

Муни: Ти ше ни бъдеш кинооператора... аз наливам сека вечер и тая ше наливам... *(отива до шкафа и вади чаши за всички, разлива от дамаджаната и всички се наместват пред телевизора. Кора превърта касетата, за да започне от началото. Явно тръгват титрите)*

Пипето: Това са имената на артистите дето играят...

Вукадин: Кво играят бе, ти на това дето ги видехме игра ли му викаш...

Пипето: Ми игра е бе, какво е...

Вукадин: Бе аз знам кво е, ама ме е срам от Кора да ви го кажа...

Пастреча: Е па кажи ни го, щото ние сме фанати от гората...

Поп Герасим: Айдее, поиде коню у барата... Съблича се сама...
Това не мое да бъде... Къде отиде групата, тия са само двама...

Кора: Това е началото... ше има още много да видите...

Муни: Ай, ти откъде знаеш ма... Вие със зоотехника това ли гледате...

Кора: Ай сиктер, бе... Пак ли почваш... Напущам тъ веднага само да ме изревнуваш пак, и да сегнеш да съ бийш... Развеждам тъ мументалну... Закона е на моя страна. Цел ден ми веси сополи, че нема пак да ревнува и като пийне една чашка почва да съ бий... Ша спирам киното и ша съ прибирам дома... *(при това заявление, всички скачат срещу Муни с различни реплики от рода „циганска работа“, „оправяйте се у вас“, „разберете се, бе хора“)*

Муни: Чакайте, бе хора, убичъм я, бе!

Вукадин: И яз обичам много неща, но когато е за обществените нужди понасям най-твърдо негодите... Виж кво става бе, гледай и съ учи Мунка аа, не бъди егоист... И таа е убавица... Ле леее кви ги върши, тя поема инициативата — безсрамница... и глей, че се не смущава таман ич...

Муни: Па пуци Балканджийката тогава, като си толко учен...

Вукадин: Ша та ударам през устата...

Муни: А аа виде ли, дали е добре?...

Пипето: И апартамента им е уреден, не са беднотор... Значи са добри артисти...

Пастреча: Тоа па апартамента им гледа, на оня чорапите не му били събути, абе ви е кви ора сте бе... Гледай кви ги вършат, дето на мен и през ум не ми е минавало така да се въртим и да се сучем... За това си треба некаква дарба... Да знаете, че това са циркаджии... Оппаа, глей как я сгъна о четири...

Поп Герасим: *(трие си очилата и се премества по близо до телевизора)* Това да знаете, че е рисувано... Нема начин живи хора, така да се излагат... Ми нали има и такива дето ги снимат, от тех барем не е ли ги срам?...

Вукадин: Тия, попе, ги е нарисувал този, дето сички ни е нарисувал — твоя началник, де...

Поп Герасим: Вуко, не богохулствай... Недей така... Ние не знаем, какво точно и с каква цел е правено това... Може и рисувано да е... Има художници, акъла ше ти земат, като жив ше те изкарат...

Кора: Що съ праите на шантави, бе... Да не е снимано да се увеличи млеконадоя... Правено е за филм, пари да се изкарват...

Пипето: Как така пари да се изкарват!?!... Яз не знам такива кина да има...

Кора: Е то ше го пише у „Работническо дело“, та да го знае и Пипето...

Пастреча: Не засегайте органа на нашата партия...

Вукадин: Искаш да кажеш, на твоята партия... У таа соба, друг партиец не виждам... Айде нема нужда... Това може и живи ора да са, може и рисувано да е... Никой не може да каже...

Пипето: Пастреч, що не го занесеш в Окръжния комитет на партията ти... Там да ти отговорат, кое е рисувано, кое е живо... нали партията ти сичко знае... И тогава ше дойдеш, ше ни събереш, ше донесеш една дамаджана от твоего, най-последно... Гъзла ше опече една кокошка и ше ни кажеш как стоят нещата... Така и така, другарите от Окръжния комитет смятат, че на настоящия момент филма, как му бе името, бе...

Кора: „Анал интродерс“... Не е на френски, на английски е... Зоотехника каза...

Муни: Стига с тоя зоотехник ма... че ми бъркаш у чирвата...

Кора: Казах ти да не пиеш, че не можеш да носиш и ако сегнеш да мъ бийш направо у Тилоев отивам през нощта...

Пипето: ... така филма, значи „Анал инструкторс“...

Кора: интродерс, бе Пипе...

Пипето: ... значи американския игрален филм „Анал интродерс“ не е нарисуван, а в него участват тоя, тоя, тоя... Вукадин, Крум, ... Кора...

Муни: *(вече здраво подпийнал)* Ай! Пепел ти на езика, пустински...

Поп Герасим: Подказва ми мене нещо, че извършваме нередности и ставаме съучастници в недотам редовна работа...

Пастреча: Абе попе, кви ги дрънкаш бе, кви съучастници ни изкара...

Де да бех съучастник, половин царство давам...

Пипето: ... половин царство, значи двете предни гуми на трактора... Партийния секретар да те чуе, че даваш двете предни гуми на трактора, за да го показваш на цел свет, на лево и на десно, твое чудо никъде нема да го има... само на партийни членове ше ми станеш...

Вукадин: Да аа забрави, ти партийният устав, Христо Генов Келешев, по известен като Пастреча — не издържа проверката на времето... Такива работи партията не прощава... Ще стигне този факт от биографията ти до партийния секретар, ще вземе той всички обстоятелства под внимание и ще направи нужните изводи...

Пастреча: Бааа мааму... кво съм виновен аз, че гледам кино...

Пипето: Въпросът е какво кино... Ще се почеше мъдро партийния секретар, ще задълбочи мисълта си, и въпрос може да зададе... например, „Вие другарю Келешев, гледали ли сте филма «Броненосецът Потёмкин»... или «Разораната целина»“... Ще зяпне другаря Келешев с отворена уста и увиснало чене, щото той тези съветски филми не е и чувал... и ще отговори отрицателно, естествено. Тогава партийният ще го погледне право в очите, гледали задните части на свободния свят и ше отсече: „А защо преди да сте гледали тези филми, намирате време да гледате в разрез с партийния устав филми, които разрушават комунистическия морал и допринасят за най-директното проникване на идеологическата диверсия?“... Ще удари с юмрук по масата и ще поиска партийния му билет... Тогава на Христо Генов Келешев, по известен като Пастреча, ще му се замъгли погледа от сълзи, ще остави червената книжка на масата и ще се отпрати към автогарата, за да хване рейса за село... *(Пастреча гледа опулено, загубил ума и дума)*

Вукадин: Прав е Пипето... като нищо така мое да стане... Ние безпартийните сме лесни... Волни птички, накъдето литнат все е тяхно...

Поп Герасим: Ако донесе некой, може като едното нищо Пастреча и до затвора да стигне...

Пастреча: Недейте така бе, хора... Кви ги приказвате бе... Яз не вервам, че от тук некой мое да ме предаде...

Пипето: Не че некой мое да те предаде... И дума да не става, но моите наблюдения са, че географската ширина, на която се намира нашето село, позволява трайността на една тайна да е между 45 и 63

секунди... Понякога и по-малко... И имайки впредвид тази особеност, изчислих, че това, за което говорих, може да се случи утре следобед...

Пастреча: Как така утре след обед, бе хора... Чакайте да се разберем... Яз сега отивам от специалното буре да донесем, и суджук имам, лютив, ... само за вино, ... и пастърма имам... Вуко, имаш ли дамаджана, че Гъзла ако ме усети, че изнасям от нашето вино ще ме дигне на вили и могили...

Муни: Мое ли и аз да дойдем да ти помогнем, па тайната ти на мен я остави...

Пастреча: Не може Мунка, молим ти се, аз ще донасям сам, обещавам, но ти там работа немаш... *(Вуко вади дамаджана и му я подава)*

Вукадин: И да не се забавиш...

Пастреча: Идвам веднага, само ще ми върнете какво съм изпуснал от филма... *(Излиза. Компанията вече сериозно е подпийнала и порно касетата разгорещява още повече емоциите)*

Поп Герасим: Що измуфтихте човека, бе, не знаете ли, че такива като него и задника ще си дадат за партийния билет...

Пипето: Е точно затова, че знаем, затова го измуфтихме. Нищо му нема... човек, който обича повече чуждото пиене от своето, си го заслужава... А тоя нашия Пастреч, едно кило сол ще излиже ако е аванта... Да помните някога да е донесъл от неговото вино?... А прави по петстотин кила...

Муни: Ей живеят си ората бе... Тия артисти дали са на смени или са само дневна...

Кора: Млъкни бе идиот, да си видел артист да работи на смени... Тва да не е фабрика... Това е любов, просто са избрали любовчи..., щото такива филми се продават на черно като топъл хляб, ми каза зоотехника...

Вукадин: Артисти са като тебе... Това е правено, според мен да се изложи некой... Например, научават къде ще си вършат работата, слагат им скрити апарати и после — елате тук поп Герасим, вие ли сте този герой, който осъществява любовта с такова усърдие... а това тук, вие ли сте Крум Батаклиев?... Да вие сте, а това тук не е ли Кора Касъмова?... Да, всичко е точно... Ха сега вадете по една добра пачка и сте свободни... Ама да кажем, тия нашите герои са се опънали, така де, не са платили и аз продавам на тебе, ти на другия, секи ги

прекопирва и стигнало по пътища неведоми чак до България... Такава ше да е...

Пипето: Мож да е, може да не е... яз мислим, че това са малко по-безсрамни хора, малко по-решителни де... решават значи да покажат какво могат... Я гледай тоя къв го е извадил като магаре... и намират някой да ги снима А може и докато едните снимат, другите извършват любов и се сменават... и после тръгват да продават... Сигурно така ше да е... Само за пари е...

Поп Герасим: Дали ше да е законно, ако ги фане полицията, спукана им е работата...

Кора: Сичко си е законно... събират си артисти и почват...

Муни: Стига с тия артисти ма..., на тва артисти ли му викаш..., я ги виж кво правят... Това и у маалата не го правим...

Кора: Некои го правят, некои го не правят... На мен Калифорния ми е насекаде...

Поп Герасим: Айде е е, стана работата, това само го бех чувал — тия и двете са женски бе... малиии греховен свет, Господи!...

Пипето: Попе, като е толкова греховно, що не си фанеш пътичката, да ни анатемосаш, така да се каже, и да идеш при попадията, ми само ги приказваш... Знаеш ли, че владиката ако научи, тозчас ше те привика, да му кажеш правичката, дали е верно, че си изпаднал в сексуално отегчение. Ще застанеш хрисимо пред него и той ше те почне отдалече по попски... Така и така, отец Герасим къде бехте на 25 ноември 1976 г., вечерта... Не помните значи... Добрее, не помните вие, но ние знаем всичко... Участвал ли сте, отец Герасим в сексуална оргия... Не, не съм ваше светейшество ли, презходителство ли, вие там си знаете...

Поп Герасим: Пипе, ти мен не можеш да ме измуфтиш...

Пипето: Ма аз и не искам да те муфтя... То твоето вино само си тече...

Вукадин: Пипе, ти напи ли се? Кво дрънкаш, или искаш да се измаанем и да не повторим...

Поп Герасим: Как ше ми тече виното, бе...

Пипето: Ами лани не ти ли изтече виното посред зима... та щехме да ти закачим некролог на вратата по тоя случай?... А, не беше ли така?...

Поп Герасим: Абе, имаше нещо съмнително... ама знае ли човек...

Букадин: Айдее двама на една... ше я съсипат, гледай глей кво става мамуу, глей къде отиде бе, гледай бе, къде се завира бе, попеее кой може това да го нарисува, да дойде и да ми се обади... Ама и тя държелива...

Пипето: Е ше я уплашат, та мое да получи сърдечен удар за още... Маани таа работа, това ше овършее половин село и още ше търси... тоя я жали, че е с двама... Айде маани таа работа...

Кора: Муниии, гледай как стават тия работи и се учи, недей да дремеш като катерица... Докато ти дремеш, хората стигнаха до Луната и докато се събудиш, глей да не са ти влезнали на некое друго место... А ти се бунтувай, приказвай си квото си искаш... Тоя свет не е за гнусливите...

Поп Герасим: Ти па много знаеш ма — това са чисти безсрамници и безочници, дето им е дошло сичко до гуша... Сигурно са рекли, я чакайте ние да ви покажем как стават тия работи... На техните началници, де... Надделели са си на масрафа и са рекли да ядосат началниците си... Ма яз като по-стар знам, че кой тачи задника си повече от главата, страда...

Пипето: Е страда, ма са си отживели, а теб до колко те разбирам, искаш да кажеш, че е форма на отчаяние?...

Букадин: Не знам каква форма е, ти си по формите и канцеларските приказки... яз виждам, че тука тия хора знаят какво търсят и са го намерили... Значи това са хладнокръвен и самоуверен народ... А ние сме такива зажмуляци, че се чудя как Господ още ни държи на тоя свет...

Кора: Що бе, Вуко... кво ни е на нас...

Букадин: За теб не става дума... на теб Муни да ти бере гайлето... Яз немам думата...

Муни: *(вече е пиян залян)* Убичам тъ ма, жена... е тва е, кой кво ще да приказва — убичъмтъ... Приказват, щото ни завиждат на любофтъ, не за друго... Виж, че и Вуко нема впредвид теб, а нещо друго има впредвид...

Пипето: Знае Вуко, кво има впредвид... ти не го мисли него...

Поп Герасим: Ле ле извратеняци... геена огнена...

Муни: Е кво му е извратеното, бе попе... ти само ми кажи на мене кво му е извратеното... Яз ли съм ги измислил тия неща... само ми кажи... Муни ли ги измисли, или Кора, или Пипето... Не сме — ми тогава, кое му е извратеното... Кой как му е кеф, така да го прави — така ли е Пипе?...

Пипето: И така е, и не е така... Има некой ограничения... ама ако сичко е тайно е друго, ако е на показ е друго...

Муни: Е кво като е на показ...

Пипето: Е кво, кво, ше станат много подсказвачите... това...

Кора: Тоа моя, шушавия пак се напи, и ако сегне да ме бий ше му се стъжни тоя път... Тоя филм винаги като го гледам ми дава такава сила, че земята ше обърнем, камо ли един циганин да ми заповеда...

Пипето: Едва ли филма ти дава такава сила... Сигурно зоотехника ти дава по-голема сила... Сега май винцето ти дойде множко и сигурно ше ви водя и двамата до маалата... Виж на попа филма му даде сила... То си личи... Глей го, че ще лапне телевизора... И сега, като се прибере при попадията ще строшат кревата...

Поп Герасим: Минаваш за интелigent, ама некой път баш не си домисляш приказките... Ше лапне телевизора, ше лапне дамаджаната...

Ти мен ме остави дали ше строша кревата, ама ти с кого ше строшиш твоя...

Муни: А аа дедо попе, не знаеш ти скрития живот на Пипето, той е като един... един... един расов нерез...

Пипето: Е мерси, пофали ме... за един шамар изкара... Глей, глейте бе и негър се появи — ле ле и даровит и джуклест... А тая руса, руса, бела на бибе и дребна, ама му не отстъпва... глей каква фурия е... И тя не е гнуслива, па и той не е гнуслив...

Поп Герасим: Ми аз като гледам то сичките не са гнусливи... Устата си ги немаат за нищо...

Кора: Ами модерно е, бе хора, що сте толкова изостанали, бе...

Муни: И ти ли си на техния акъл ма... Значи ако беше у Америка, щех да ти гледам чудото, а?

Кора: Мунчо, казах ти да не пиеш повече, че ще те хвърля у калта като си тръгнем... ич ми не мига окото... Яз пияниците ги немам за нищо...

Муни: А значи пияниците ги немаш за нищо, а тия серсеми ги имаш... А, така ли да го разбирам?...

Кора: Разбирай го, както сакаш... Само да ми се улезиш, ше те бутна у локвата...

Пипето: Що бе Муни, тя ако е у Америка и теб ше те изтегли и ти ше се проявиш, касета ше ни изпратиш на нас простите тука, да ви гледаме...

Кора: Да бе в Америка размитат за пияници... Ако става нещо мен ше ме вземат, а Мунката, най много да почисти апартамента след снимките...

Муни: Ти на това снимки ли му викаш ма, курво... Значи, аз да ти чиста апартамента, а ти да биеш котарака колко можеш... Така ли си я намислила?...

Кора: Ако те млатнем един път през устата, ще видиш кой е курва... Само да сегнеш да съ бийиш, отивам веднага у Тилоев и го довеждам да те затвори...

Пипето: Айде бе, циганска работа, стигнаха до Америка, че се скараха кой да чисти апартамента, кой да бие котарака... *(влиза Пастреча с дамаджана и увити във вестник суджук и пастърма)*

Пастреча: Некой да ме е търсил?

Пипето: Търси те светиня му и двама с лопати... Умрел е некой за тебе... Що се забави толкова?... Я да опитам виното, да не е същото като на Муни... Вие сте хора дето трябва да бъдат проверявани ежесекундно, иначе отнасяте кво има покрай вас като бръмбар сламка...

Вукадин: Пипе и ти ли се напи... как ше е същото виното на Къна Глуата и виното на Пастреча... кога е било това... Главите ви се размекват от виното и ше патим сички... Не стига че праим нещо, дето не се знае къде ше ни отведе — дали у врачанския, дали у плевенския, ами и сте се напили и не смерате баш кви ги приказвате... А ааа, ше ви спирам пийлако...

Пипето: Вуко, прав си Вуко, ма не съм опитен в конспирацията като вас, дето превлекохте текезесето с каруците по домовете си... па и тоя шущер ме ядоса... къде ходи като глуа кучка по полози...

Пастреча: Чакайте бе, хора, не ме увиквайте бе, може и партиен член да съм, може и орденоносец да е Гъзла, ама сме от вашата черга, бе... Дай само да се обединим и да не приказваме един за друг... И

вино имам и пастърма, и суджук, колкото искате, па и кеф си имаме... Мигар ще го върнем това на зоотехника... Яз не мислим така... Още четири месеца зима има... Требва да се мисли и за това... Ако почнем да се топим, то верно е, че вие не сте партийни членове и ви е малко по-широко около врата, ама и вие може да се спрепнете некаде... Братовчеда Гуньо е полковник, партизанин, с връзки човек, и вие може да опрете до нещо... дай да се разберем... Е го е сега му звъннах, да се допитам, дали е грешно, дали не е... Така да се каже как гледа партията на тия въпроси...

Вукадин: Е, и? Какво мисли Гуньо по въпроса...

Пастреча: Той не мисли, той знае...

Пипето: Това, че не мислите всички от партията го знаем, давай направо...

Поп Герасим: Ама Ристе, да не е, да сме нещо в тежко нарушение...

Пастреча: В нарушение сме дедо попе, в нарушение и петимата — с Кора шестима...

Кора: А дреме ми на мене, кво нарушение е това... Ти мен с такова не можеш да ме уплашиш...

Муни: Стига ма... циганска работа... Тръгнал е некой да те плаши..., куче със суджук мое ли уплашиш... Млъкни малко да разберем кво ни заплашва, че ми е дошло до гуша вече, от едно се откачвам на друго се закачвам... От как излезнах от дисципа ми върви като на бесно куче тояги... Млъкни малко да се уважаваме културно...

Пастреча: Начи... като излезнах от тука си вървим по улицата и си мислим „Бе, що яз се не обадим на брачеда Гуньо, той да ме упъти... нали така де рода сме, той по-знае... Ама телефона при Гъзла, ше ме усети, ше ми се развика, па и ше чуе какво питам и ше ми трие сол на главата“... Седя на улицата като луд и мисла, ама мисла та ше ми се пръсне главата... И нищо немое да измисла... И накрая реших... Ще влезна при Гъзла тихо, ако се събуди ще скубна телефона у тъмното и ще се кача горе... на горния кабел да го включа... Обаче си викам я по-добре да отида да наточа от специалното, дето само децата си носят от него... Айде за суджука и пастърмата е по-лесно...

Муни: Е кажи къде ги държиш, де... ни специалното, ни тия суджуци казваш... Да знае Муни, като артелчик на групата, накъде да се насочи, ако го изпратиш някой път да донесе...

Пастреча: Такъв случай нема да има, не бой се...

Вукадин: Абе Муни, ние тук обсъждаме съдбата си, така да се каже, бъдещето на селото, ако може така да се изрази, а ти за кво мислиш...

Ръцете ще ти претрошвам, ако те фана, че пипаш нещо от нашата къща...

Пастреча: На Муни и главата да му претрошиш, си е се тая... На бика окото, се у просото... А слушайте малко, да видите какво е надвиснало над главите ни... Не мое да вземе думата човек от вас... Та си викам яз, първо ще наточим виното и ще земем суджука и пастърмата... Наточих, влезнах у мазата, напипах три обръча суджук, резнах и пастърмица с чекийката, ма нема у кво да ги увия... Викам си, ше ги оставя на стъпалата докато проведе разговора с брачеда и ше зема и вестник отвътре... Влизам аз като котарак, полеко отварям вратата и не пала лампата... Абе гледам аз, пула се кревата празен, Гъзла я нема, а по това време, тя вече кара трети сън... Брей викам, къде да е отишла... пала лампата, юргана отметнат — значи се е изсунала набързо и е фанала нанекъде... Викам си — е така е по-добре, таман нема да чуе кво си говорим с брачеда... Навъртам аз брачеда... Така и така, брачед, как си, що си... Муни, наливай и на мене, нема аз да приказвам вие да пиете... Правя го за благо на сички ни... Викам ей, брачед ние загазихме, да ти кажа, с оная работа загазихме и не знам как ше се оправяме... С коя бе, пита той... Ами как да ти кажа по женска линия... О оо вика той, не бой се, имам приятел доктор от Военна болница ше ви оправи, факир е... Казвам му, абе брачед не е това дето си мислиш, бе ние не сме такива хора... Друго ни дойде до главата... некой донесе един пустиняк отнекъде, нали не казвам точно какво и що... Едно бакелитено, викам като кутишка... и се слага у един апарат, дето наградиха механизаторите с него. Пускаха ни кино, викам, обмена на съветския опит, нещо музика, това-онова... Добре, ама таа вечер дойде жена ми да донесе подкваса и седна на миндера дето бехме скрили таа пустиня дето се пуска и спира с нея под одеялото, та ако случайно дойде бригадира, да ни пуска некой филм за повишаване на добивите по съветските методи, да му кажем, че пустинята се е затрила некъде, та да моем ние да си играем картите... Добре, ама вуйна ти Стояна като седна на одеялото, къде беше сложен тоа нагод, се включи киното, викам и за три-четири

секунди се показаха едни дето осъществяват любов, казвам... Ама не любов като любов, ами направо истинска любов, магарешка работа... И се убави сичките, викам... Най-напред, викам помислихме, че другаря Славков ги е събрал на съвещание и така от дума на дума... нали знаеш... Тук той ма прекъсна и каза как мога да мисля такива работи за такъв почтен човек... Срам, казва за партийния билет... Срам, срам, викам, ама един от тия приличаше на него... Което е право право си е, казвам, и другите го видяха... И говорителки неколко имаше... как ги е майка родила и едни задружни викам, едни усърдни, ни срам, ни страх... Муни, казах ти да наливаш и на мене, че ще те млатна... Та, казва той... некой казва, е донесъл корно касета, това вика е форма на идеологическа диверсия, която цели да ви разклати социалистическия морал...

Вукадин: Ше ми разклати топките, де да има по-често некой, така да се опитва да ме разклати, с мед ше го раним докато е жив, нежели да бегам от него...

Пастреча: Е ти така приказваш, ама като чуеш за какво става дума, ше обърнеш плочата... Та казва брачеда, между генералите у меверето имало приказка да се организира специален отдел за борба с корното... като за специална опасност... Сигурно ше регистрират и тия пустиняци — виделото ли е, миделото ли е... ше ги регистрират като огнестрелно оръжие... Той ма пита, колко време сме гледали, какво сме видели и аз му казах, че немаше звук и ако не беше, викам, една циганка да ни каже как се пуца, немаше да влезем в нарушение...

Кора: Е пак циганите виновни, ако са прости виновни, ако са учени пак виновни... Ай сиктер... Не е ма страх мене от това, дето ми е най-добре, па вие като сте будали вървете на майната си... яз че си го гледам и че си живеем живота, ами не случих на мъж... тоя пияндурник, дето се е олезил, ми иде да го друсна един път, па да не повтарям... Я дай тука дистанционното, па вие правете какво щете...

Муни: Ше те права да умиргаш, така да знаеш... Муни е един у това село.

Пастреча: И още нещо каза, че определено се предвижда затвор за това ни деяние... И за този кой го притежава и за този, който го използва... не знам колко е, но е затвор...

Вукадин: Това па е най-големата глупост... некой ше се такава, и ти че си го видел да идеш у затворо... Например, минавам покрай

краварника и виждам зоотехника и Кора и кво... айде у затворо... а Кора и зоотехника си веят байрака... Не е право...

Муни: Вуко, тук много сбърка, обиждаваш ми самия авторитет... и се подвеждаш по слухове...

Вукадин: На кого авторитета — на зоотехника или на Кора...

Пипето: (*прихва да се смее*) Е па зависи от случая...

Кора: Моя авторитет не може никой да го закачи... Ша ма е срам мене от това дето ми е най-хубаво... Ай, майната ви на всички... Кво се пулиш бе Мунка... кво си мислиш — от дисципа у затворо... имаш напредък...

Поп Герасим: Вие си играете, ма това дето го казва Пастреча е верно... Гуньо нема да лъже братовчед си за Бог да прости! Като нищо ше ни окошарат, ми дайте да измислим нешто докато е време... И ако ше праим нешто тайно, никой да не изнася... Пастреча, може да го спаси партийния билет, ама ние сме у затворо с двата крака...

Пастреча: Яз по-добре да влезем у затворо, отколко да ме изключат от партията...

Вукадин: Никой нема да те пита ти кво избираш... Щом избираш затворо пред партийния билет, ще каже съдията, нас партийци у затворо не ни требват... дай билета и айде у затворо... И Гуньо немое да те спаси, най-много да ти намали една-две годинки...

Пастреча: Е па ква ше да е таа присъда, че да ми намали една-две годинки...

Вукадин: Ми да си го питал ква ше е... Яз немое ти отговорим...

Пастреча: Абе така е, прав си... То човек не знае кво ше му дойде на главата... ми Гъзла накъде е фанала по това време...

Пипето: Нема да се затрие, не бой се...

Муни: Мое да си е фанала либовник...

Пастреча: Улибила се е целата, само това и треба...

Вукадин: О ооо Пастреч, подценяваш силата на любовта, за секи влак си има пътници...

Пастреча: Вие майтап си правите, ама аз като свърших разговора с брачеда, излизам и гледам мачките развлекли пастърмата и суджуците. Кучето и то работи по въпроса... айде сладко да им е... Кой гледа корно два пъти плаща... Върнах се пак, зех още три обръча и малко пастърмица... Добре, че я немаше Гъзла, че шеше да ми извади очите... Па фанях напреко през стопанския двор та у Къна

Глуата, да видя дали не е там... У кънини свети, външната врата отворена, влезнах вътре, гледам, и стаята и отворена, и нейния креват празен, и тя се изсунала и фанала нанекъде...

Пипето: Да не е да са си фанали некъде заедно либовници... Виж тук по киното кви неща стават... всичко закуп... общо, евтино и достъпно...

Пастреча: Ей Пипе, целият род сте такива от откачен, поткачен... Помним още деда ти, дето излъга на Голям Манчо синовете, че баща им е скрил тутун у купата със сено и ония понеже беднотия, на шестима сина можеш ли да осигуриш тутун... зеха че развлекоха сеното посред зима из двора... Ноща завале снег и го затрупа така, както е развлечено... Измре му добитъка от глад, ми добре че се намериха свестни хора, та го отърваха... Тоа малко, оня малко, и изкараха до зелено... Такива мюзевире като вас, нема у околията... Кво кажат, се през устата да ги удариш...

Поп Герасим: Верно е, така беше, помним като днеска. Селото се сме с тех докато беха живи... Отиде си всичко все едно, че не е било... Гаче ли вчера беше... Яли, пили, крали, продавали, бедни, богати... сичко заминава по реда си... Ми сме глупави и не знаем как да живеем...

Кора: И яз това им викам дедо попе, ама на телета приказва ли се, ти му приказваш, оно рупа ли рупа... Па да ти кажа, че и некои телета са по-умни от ората...

Пастреча: Чакайте да си довърша приказката, бе от вас човек немое да се изкаже... Ше видите, че тук става нещо... това не е било никога... Аз ви казвам... Щех да огледам насам-натам, ама рекох си, че много съм се забавил и ше чакате, та немах време повече да оглеждам и търся...

Поп Герасим: Тая работа не ми харесва, къде може да са отишли тия жени... ма щом ги нема, значи са некъде заедно...

Кора: Отишли са да краднат нещо... И не са ви казали, щото знаят, че сте пияници и плямпала и ше ги издадете... Видели са, че некая врата на свинарника е отворена и са отишли да нагребат смески за прасетата, толкова ли не мое да се сетите...

Муни: Кви смески ма — тия имат повече в кошовете, колкото у текезесето има — крадат повече от цигани...

Пипето: Крадем щото не ни мързи — късно лягай, рано ставай и всичко което видиш по пътя, около пътя и в стопанския двор е твое — първи закон на социалистическото селско стопанство...

Вукадин: Е го е, един трудолюбив айдук... Ти па къде се слагаш като ни прасе, гледаш, ни лозе, ни частно гледаш... Само устата ти плямпат канцеларски приказки, да те маане, да те прибие човек...

Пастреча: Той нас иска да ни засегне, за нас намеква... Аз знам, че никой не е крадец, докато не го фанат на место... Ами дайде да видим какво ще правим с жените...

Вукадин: Абе, ти мен на луд ли ме правиш, бе Пастреч? Две дамаджани вино, три суджука, кило пастърма и кино дето по света го нема със свещ да го дириш, яз ще тръгнем да търсим жена ти въртоглава... Я пуцай киното намествай се кой къде намери, щото утре-другиден, може и цигари да нема кой да ни донесе...

Муни: Недей така да приказваш, Вуко, че ми става жално... Кво толкова сме направили... Аре за дисципа си бех виновен, ама сега за нищо да влезем у затворо...

Пипето: Жално, милно, нашата вече се е видяла... отидохме си млади и зелени заради курвалък... Добре, че не е по политически причини, че щеше да ни остане за цел живот у биографията...

Кора: То па едни биографии... като за масово изстребление...

Пастреча: Както вие кажете, яз немаа се делим от колектива, ама съм длъжен и нещо друго да ви кажа. Като влизах от уличната врата ми се мерна нещо у двора на Вукадин... три-четири човека се мууная навътре...

Вукадин: Ти пиян ли си, откачили от страх да те не изключат от партията, не знам какво ти става... У моя двор не е влизал човек и не смее да влезе. Па и кучето щеше да излае, ако не е фанало из дворищата некаде...

Поп Герасим: Момци, яз знам, че това ще излезе от тука, щото у това село тайни нема... И мое да стане така, да конфискуват филма и после ще гледаме пак съветски опит, ами дайте да апнем, да пийнем па утре да заповяда властта, да изследва, да проучва, ние нема да и пречим...

Ако трябва ще си признаем, ще се покаем, па и те са хора ще ни разберат...

Пастреча: Никакво признаване, дедо попе... гледаме цела нощ и утре секи по дома си...

Вукадин: Как цела нощ, бе, колко е дълго това кино, мен утре ще ме влачи трактора цел ден...

Кора: Два часа и половина е дълго, ама такива работи ще видите, че ще ви се килнат шапките...

Пастреча: А стига ма, и по-убави неща ли има натам...

Кора: Само гледайте, ама като виждам, че сички вече сте пияни, само да не потрошите жените си като се приберете...

Муни: Ти нема да гледаш повече...

Кора: А ти нема да пиеш повече, че ако повърнеш връз мен като миналия път, строшвам ти главицата циганска...

Муни: Сус ма, не излагай семейството...

Пипето: Ех Мунка, Мунка, тя е гледала, гледала, че води с три обиколки пред нас, а може и повече... В таа надпревара тя отдавна ни е задминала, както казват олимпийците. Дълго ще има да и дишаме праха от петите...

Муни: Тя е задминала, ама ако я думнем един път у тиквата, ще удари бикините си у земята...

Вукадин: Стойте, изслушайте малко, ще ви предложи нещо, па ако мислите, че не съм прав ми кажете, ма мисла, че на лошо немаа ви научим... Слушайте, ме бе, недей да сте позинали като чапли... А поне един път прегърнете с две ръце, това което ви дава съдбата наготово...

(Компанията вече е доста пияна, пускани са от време на време, откъси от порно касетата, но от този момент натам поведението им става откровено пиянско и ставаме свидетели на едни други лица, прикривани до момента от обстоятелствата)

Поп Герасим: Това пияно племе преди да иде у геената огнена, мое да мине през два-три затвора, да му дойде акъла... Глей ги кво са зяпнали, гаче утре ще свърши виното и жените по цел свет, а утре ще гледат като луди пред следователя... И ще кършат, ръце ние така, ние иначе... И пак попа ще им излезе крив, щото им бил идеологически враг, а работническата класа пак ще развева високо комунистическия морал...

А слушайте малко да ви каже човека нещо, може па и прав да излезе...

Вукадин: Глейте сега, братя... и ти сестро... По сичко личи, че ние сме сгазили лука, а който гази лук го плаща... Яз мислим, че никой

от тук присъстващите, както би се изразил Крум Георгиев Батаклиев, по шофьорска книжка, а между нас по-известен като Пипето, не иска да плаща...

Муни: Е па ше искаме, да не сме луди, ше им го занесем на тепсия на държавата...

Кора: Млъкни да се изкаже човека, бе... стига си скачал като пуле пред майка си... ей, циганска му работата и пьян и трезвен...

Вукадин: ... моля да не бъда прекъсван... Та, другари, последствията от тази вечер могат да бъдат пагубни, за селото и за всеки един от нас по отделно и затова предлагам...

Пипето: Абе Вуко, ква я направи ти бре, човек... Един като се напие пее, друг се бие, трети отива в отрезвитело, ти поумневаш прогресивно да го еба... Яз знам, че у секи българин, дреме по един сръбски циганин и като чуе сръбско почва да подпева на момента, ама че у теб се таил партиен секретар, бригадир, и половината от интелекта на първия човек у държавата, не съм подозирал и грам...

Вукадин: ... както и не подозираш, че ако ми беше по-близо щех да те млатна циганската през устата, но това е друг въпрос... да продъжим по темата... Другари, единственият изход от така създалото се положение е да обмислим всички варианти, как да излезем чисти. Знам, че тайна не можете да пазите, не че сте клюкари, ами си ви е толкова акъла, което ни изправя всички пред допълнителни трудности и заплахи от закона и жените ни... Да, другари, да... повтарям и от жените ни тегне не по-малка заплаха... Доколкото мисля, че ги познавам тутакси ше бъдем обвинени във всички смъртни грехове... и това ше трае за съжаление дълго. Ще се споменава под път и над път, за щяло и за нещяло — по средата на красив празник или в тежка неволя.

Пастреча: Право дума човека, от държавата, брачеда Гуньо, може и да ме отърве, ама Гъзла ше ми строши кокалите с машата...

Вукадин: ... От друга страна ни е все още неясно, как самата държава ще се отнесе към деянието ни... Едно е зоотехника и Кора да гледат в краварника сами (*Муни поглежда кръвнишки Кора*) след добре свършената работа, съвсем друго е да се съберат закуп ударници и знатни трактористи, между които и партиен член, умишлено и целенасочено да наблюдават определени действия и да не изкажат критично мнение... И нещо повече — да се поставят мислено на

мястото на филмовите герои. Дори и завист да изпитват към тях. Към последното не изключвам и самия мене си... Определено отежняващо обстоятелство...

Пастреча: Яз не съм се поставял на техно място...

Муни: Никой не мое да докаже, мож да е, мож да не е...

Вукадин: ... и не е нужно... социалистическия съд е доказал, че четете мислите на хората, знаете ли колко такива лежат и в настоящия момент, чиито мисли са прочетени от проникновението на социалистическия съд...

Муни: Е па знам, нали минах през дисципа...

Пипето: Абе, Мунчо, къде се слагаш ти у невинните... Теб кога и да те фанат се са закъснели...

Вукадин: Та имайки впредвид гореизложеното, мислейки за доброто на всички, и воден от чувството си за самосъхранение, предлагам следното. Начи, като ви гледам така, немам вера на никого и затова докато ви псувах мислено, избирайки най-близките на сърцето ви роднини, реших: Знаейки ви, какви двулики лопати сте, още утре ще почнете да разнасяте как другите са гледали — вие сте ги спирали, и тъй като аз съм най-пострадавш, щото става в моя дом, всеки от вас ще седне на половин метър от телевизоро сам, другите зад него ще бъдат по-далече, така че всички да могат да свидетелстват ако се наложи, че въпросната личност, недвусмислено е гледала и давала положителни оценки на случващото се. Отрицателни оценки не се приемат, щото ще бъдат лицемерни... Лицемерието си го запазете за у вас... Тук тия не минават... Но и това не е достатъчно. Има още нещо. Всеки от вас трябва да разкаже най-тайна история, пазена дори и от самия себе си. Досещате се, че става дума за любовни истории и истории айдушки — може да ги наричате и курварски, може да ги наричате и ловджийски, мен това не ме интересува важното е всички да чуят от вашите уста какви сте ги вършили. Никой нема право да отрича, че не е имал такива. Който отрича, ще го натопим всички, как е изнесъл и продал инвентар и царевица за стотици хиляди лева, така че да не излезе от дранголника. За целта, ще го вържем тук, на това място отричащия, всички целокупно ще отидем да машино-тракторната станция или до кошовете на стопанството, ще нагребем жито и ще го пръснем по двора му. Нарочно ще разбием и вратите на кошовете. От метесето ще нагребем инвентар и ще го пренесем у двора му, след

което ще идем да викнем кмета. Който не му изнася, да се оплаква на арменския поп, яз нема да лежим у затворо заради шантавите ви глави... Така, като знаят всички, който се обади останалите свидетелстват срещу него... Айде майната ви на всички... *(всички гледат опулено от изобретателността на Вуко, а той пиянски се провиква)* Разлей сега, Мунка на всеки да му е сладко... Кора, включвай таа пустиня, кой ще седа пръв на изповедалнята... Чоп ли ще фъргаме... Дай две клечки, или със стотинка може също...

Поп Герасим: Недейте така бе хора, аз съм духовно лице, грехота е...

Пастреча: Духовно не духовно, у съда не питат. Закона не е предвидил изключения... Щом можеш да бъдеш качествен свидетел, значи се отнася и за теб... Айде де, духовно лице... Абе Вуко, как го измисли, бе мозък си, бе Вуко, всички ни отърва и нещо ми олекна на душата... Сега секи ше се позамисли дали да плеще наляво и надясно... И аз може да предложим и друго — кутишката да не я връщаме на зоотехника ми да си я гледаме сека вечер само ние... Нещо като завера да станем...

Кора: Не е честно...

Пипето: О оо айде, айде, вълка се замислил за светлото бъдеще на агнето... Не било честно, а честно ли е да триеш нара у зандана. Прав е Вуко, вие сте неверни хора и трябва да бъдете държани изкъсо... Яз съм съгласен...

Муни: Ти що защитаващ зоотехника ма... къв ти е той... тук завера става, тя си пита задника... Начи, резвам ти зелката, ако научим нещо...

Кора: Не е ти работа, какъв ми е... Ни живеем заедно, ни ме интересуваш...

Пастреча: Кво да научиш, бе Муни, писмен доклад ли чакаш, или на кино да го получиш, като тия безсрамници у телевизоро...

Кора: Не му палете фитила, че само се съмнява и ми троши кокалите...

Вукадин: И семейните работи до тук... От тук насетне всички сме равни...

Муни: Как сички сме равни, бе Вуко... кво искаш да кажеш, че Кора става обща ли...

Кора: Не се бъркай на човека у работата, щом е да се опази тайната всичко е възможно...

Муни: Ние с Кора, не участваме тогава...

Кора: От кога отговаряш за мене ти бе, серсем със серсем... Сега ще кажем на всички, че си донесъл касетката, че си ни опиянил и си ни заставил да гледаме незаконни действия... На кого ще повярват на петима честни селяни или на един лъжлив циганин има-нема година излезнал от дисципа... Само си помисли кво те чака...

Муни: Какво му е незаконното на действията, ма... Да не е аз да го правим... Аз само го гледам...

Пипето: На тоя още му не е станало ясно, че сме застрашени от закона... А изтрезней бе, циганин, озапти се малко и влез в реалността, която съвсем не е розова за такива като теб, лапни шарани...

Вукадин: Бе ти го вадиш на вълка от устата, то гледа да ти отапе ръката. Ти Муни седаш пръв за наказание, че си гламав и не разбираш какво ни грози. И пръв ще разказваш историите си. Чоп нема да има. Аз съм тук хазяина, аз определям... Тъй като Кора е тук, любовните истории ще ти спестим — ще разкажеш айдушки истории, дето не са те фанали... Ама такива дето са за от пет годин нагоре... Сека история ще се одобрява, ако не е достатъчно опасна за затвор, разказваш друга. Никой нема да мръдне от тука, докато това не се изпълни... Дайте му стола и да седа на половин метър от телевизора... По време на разказа можеш да коментираш видяното от филма. Други коментари не се допускат...

Муни: Мен от Кора не ме е страх... С либовните ли истории да почнем или с айдушките?...

Вукадин: По избор... Кой ще записва... Пипе ти си най-учен... Отбираш главното — тесно на думите, широко на мислите, така ще го праиш. И ще караш по канцеларски. Ти знаеш как. След това се подписваме всички на секи под показанията, така срещу секи ще има петима свидетели... Да се усуче на възел, не може да се отскубе... А идете сега и разправайте с простите си глави дали сте видели нещо у Вукадин или нищо не е имало тази прекрасна есенна вечер... Приказваш много — затъваш до гушата — моряшки възел, проста работа... Отърване нема... Е там у чекмеджето има и тетрадка, и молив... Кора включвай тая пустиня, включвай да видим каква ще я

свършим. Сега вече ми е по-спокойно като знам, че вече не мислите за предателство... Така де, да моем да се насладим на изкуството и аз...

Муни: До утре моем да ви разправам и айдушки и либовни, един път и на мен да ми се наложи да не лъжем... Доколко разбрах, невиновен нема да има, поне да ви кажа всичко... А за поповото вино да разправам ли...

Пастреча: Млък, че те ебавам у циганина глупав... Ше разправаш неща, които не засягат присъстващите, и които са за над пет години затвор... Попе не му обръщай внимание, щеше да излъже нещо за теб, за да прикрие по-големи далавери, мангала му с мангал... нали така Вуко?...

Поп Герасим: Какво за мен има да лъже, момчето...

Пипето: Е па кво ли нема, жив да го одереш малко ше му е...

Муни: Пипе, кой приказва сега много, аз или ти... Айде да се уважаваме значи... За либовните мое да почнем от 12 годишен за айдушките от 10...

Вукадин: Ние нема да те слушаеме теб цела ноц... Почваш от пълнолетието си, 18 годишен, така че да можеш да отговаряш пред закона...

Муни: Е още по-добре, най-силната ми част е след осемнайстата ми година... тръгна ми като на старец по млади булки... Помните ли сбора, кога свири берковската музика. Беше неколко дена след рождения ми ден... Брачеда Гарип си беше дошъл отпусък от трудовите войски. Ма само за жени ми приказва, ей наду ми главата, значи... и от толкова приказки ли, от петте каси бира ли беше, дето изпихме с родата, ми се прище и на мен... Ле ле, тая е много убава разсейвам се малко, ма ше довършим, сичко ше си кажем... Абе сега ми дойде на ум да ви питам — тия дали са курви...

Поп Герасим: Е не са, монахини са...

Пипето: Може и монахини да са — виж това не мина през ум. Живеят си в манастира... Леле скъса я, нема непозволени места... И кво е това гърло бе..., не е възможно чак така да е...

Поп Герасим: Млъкни сатана, изчадие юдово...

Пипето: Е попе, аз съм изчадие юдово, ми ти чий го крепиш тук...

Поп Герасим: Крепа го щото нема накъде, вече... А съм си тръгнал, а сте ме натопили, че аз съм донесъл разврата адов... Да не

мислиш, че от добро седа...

Пастреча: Не се отплесвайте, а да вършим работа, после като завършим юридическата част, всичко е наше... искаш с негъра, ето заповедай Пипе, искаш шестима заедно..., сега молим дадено... Кора ше ни научи как се пуца и това е... Ше земем от доктора един напечатан готов надпис, че обекта е под карантина, да не ни се мъкнат други, и това е. Здраве му кажи! Така ше изкараме зимата... Па напролет ше видим кво ше праим...

Вукадин: Ей това партийците сте само мозък, бе... В кенеф да го затвориш, лафка ше отвори... Давай Муни, продължавай с показанията...

Муни: И така от дума на дума, рекохме да идем на танците, да закарфичим нещо... Речено сторено... Канихме на танци тая, канихме оная, никоя не иска с нас да танцува, докато Гарип покани по грешка едно момче с жълто женско яке и тогава ни почнаха на бой, та едвам се отървахме... На мен ми разбиха носа и белата ми найлонова риза стана се кръв, на Гарип му раздраха униформата и си затри фуражката. Обаче, не се отказваме... Той пиян, пиян ама, дочул у навалицата, че едни от нашата боя, циганета де, от съседното село, ше си ходят пеша. Забегахме до тех, палнахме „Балканчето“ и айде у кукурузията край шосето, чакаме и слухтим, слухтим и чакаме... „Балканчето“ сме го гътнали у шанеца...

По едно време, време чухме, че доле от към чешмата се приказва — ахо, их, върват по пътя... Към нас идват. Като ни наближиха, скочихме като едни лъвове. Ония се уплашиха и търтиха да бегат, ама женските с токчета, къде ше избегат... Фанахме ги на десетия метър... Па ги отбихме у кукуруза на петедесе-сто метра от шосето...

Вукадин: Пипе, пишеш ли, не лапай мухи...

Кора: Ай, мискинин, очите ти избождам, едната е била брачедката Лукреция, тогава беше десетокласничка... тя ми се довери тогава, още веднага... У тъмницата не ви е познала, ама ми каза, че и е аресало...

Муни: Е нали така трябва ма, да си кажем...

Кора: Яз ше ти кажем на тебе, от милицията може и да се спасиш, ама от мене ше патиш докато си жив...

Муни: Убичъм тъ ма...

Вукадин: Нема да ви слушаеме на вас разправиите цигански... Тук се осъществява мероприятие с цел опазване на тайна, а у тех се развихрило частно-собственическото чувство... Така, до тук нема и за 15 дена у тухларната, давай натам...

Пастреча: Продължавай бе, Мунка, кажи си сичко за общото благо... И аз ще кажем, и сички ще кажат...

Муни: Та ги заведохме с Гарип у кукуруза, па те знаеха кво ги чака и много се не уплашиха. Само като ми видеха кървавата риза, малко трепнаха, ма аз им казах откъде е кръвта... па ги почнахме, па ги сменовахме... та накрая ни рекоха, може ли утре пак да се видим... Как да не може... Аз и мушнах на едната сутиена у джебо си, та го подарих на Кора... Още от тогава си ми беше любов пусто, ма се криехме от брат и...

Кора: С тоя сутиен ще те удушим, да знаеш... Още го пазим. Само ще гледаш какво те чака...

Муни: Млъкни ма, изостанало и некултурно, бе — вари го, печи го нищо не отбира — едното е любоф, другуту е секс, ако искаш да знаеш.

... Ама нас ни достраша, с Гарип повече да се срецваме с тия, да не ни направят капан и да излъжат, че сме ги изнасилили... Ама не се оплакаха никъде... и слухове даже не тръгнаха. По тъмно си ги закарахме една по една с „Балканчето“... Сигурен съм, че не са ни познали, а и „Балканчето“ беше без номер... Казахме да лъжат, че са ни избегали и са спали у кукуруза... За пред мъжката част, дето беше с тех...

Вукадин: Значи, твърдиш, че не сте ги изнасилили... Ами за какво ни го разправяш тогава. Ние търсим нещо като за пет години затвор, което да ти затвори устата и да не плямпаш, какво си гледал и къде си го гледал...

Муни: Ма те се съблекоха сами...

Пастреча: А кой ги завлече у кукуруза, а?...

Вукадин: Пипе, чети какво написа, да видим дали е годно за съда да му даде на тоя пет години, или да го доукрасяваме още...

Пипето: Днес 25 ноември 1976 г. лицето Муни, ... как се казваш, бе...

Муни: ... Муни Байрамов Салиев...

Пипето: ... лицето Муни Байрамов Салиев, в присъствието на петимата долуподписани, направи пълни самопризнания относно извършено тежко групово изнасилване в района на местността „Селището“. Като не показва признаци на разкаяние, напротив, същия изпитваше задоволство от направеното, което говори, че е изключително опасен за обществото и уважаемия съд да се отнесе с необходимата строгост.

Престъплението е извършено по следния начин. С братовчеда на призналия си, след употреба на неопределено количество алкохол...

Муни: ... пет каси бира, ама и други пиха...

Букадин: Млъкни, бе...

Пипето: ... неопределено количество алкохол, същите отиват на провеждащия се по това време традиционен селски събор с цел да намерят лица от женски пол, които да удовлетворят низките им страсти, събудени бурно след поетия алкохол. След като не успяват, същите биват бити от присъстващите на танцовата забава, тъй като братовчеда на Муни Салиев Байрамов, кани на танц ученик облечен в жълто дамско яке, заради което двамата вероятно биват припознати като педерастии...

Муни: Пипе, не може ли това за педерастите да се смени нещо, така по научному... Едно е да кажеш хамалин, друго е да кажеш докер...

Пипето: Ти след малко ще ме накараш да стенографирам, че са ви припознали за професори от Сорбоната и понеже са прости са ви набили... Айде нема нужда... *(продължава да чете)*

Междувременно братовчеда на призналия си дочува, че две двойки от съседното село ще се прибират пеша. Подбудени от този факт, двамата на бегом отиват до братовчеда на другаря Салиев и вземат мотопед марка „Балкан“ с който се придвижват до местността „Селището“ и причакват жертвите. Двамата придружаващи жертвите лица, от мъжки пол избягват при нападението, а лицата от женски пол биват заведени навътре в кукуруза и до сутринта на смени се извършват неопределен брой полови сношения. Още по тъмно жертвите са извозени с мотопеда до родното им село, за да не бъдат разпознати от извършителите... Това е! Айде, елате един по един, да се подпишете отдолу...

Муни: Пипе, не си написал, че те искаха пак да се срещнем, но ние не пожелахме...

Пипето: Яз да не съм ти адвокат на тебе... Целта на този документ е като се сетиш за него да ти припари под задника и да си затвориш устата... нежелни да издаваш тайни, от които други могат да пострадат...

Пастреча: Ей Пипе написал си го като адвокатин, личи си, че си учил една годин вишо... *(всички се подписват на документа)*

Вукадин: Добре, Пипе, поддържай същия стил... Абе ученото си е учено бе... И стенографията я владее, и езика му като на адвокатин... Стига ли му това на циганина да му лепнат пет годин?

Кора: О, това си е чисто изнасилване с взлом и поне десет години ще липсва...

Муни: Абе, Пипе ти как си го написал, ще ми дадат петнайсе годин бе... Не съм съгласен...

Вукадин: Стига си врещал, примирявай се със съдбата си... Не бил съгласен... Като не си съгласен, що гледаш идеологическа диверсия? А? Кой е следващият?...

Пастреча: Дедо поп... Той е съмнителен нещо...

Поп Герасим: Недейте, бе хора... Нема да ви издам, не вкарвайте ме в беля... Ще научи попадията, ще научи селото, никой нема да ме тачи...

Кора: Е иначе ще научат, че по цели ноци гледаш курви по телевизията, специално донесени за теб, и вместо да се възпротивиш на дявола, ти страстно го прегръщаш и приемаш като първи приятел. Почвай дедо попе, че иначе ще почна аз... и ще си го кажа направо.

Поп Герасим: ... Недей чадо, недей, нали за присъстващите няма да се докладва...

Муни: Какво, какво, попе ти да не си сегал на булката...

Кора: ... сегал не сегал, това не твоя работа... айде дедо попе, ама като за пет годин иначе не се счита...

Поп Герасим: ... добре ще ви кажа, ама дайте ми да пийна първо от винцето и да погледам филма, докато некой друг разправя... малко така да се отпусна най-напред...

Пастреча: Попе, ти не носиш на пиене и ще се напиеш да те носат после до вас...

Муни: Пастреч, дай му от твоето, че от другото ако пийне ше му стане лошо... И пастърмица му резни...

Поп Герасим: Що ше ми стане лошо?...

Пастреча: Е те така, щото е много силно и ще те удари у главата... *(всички се подсмивват, защото знаят каква е причината. Страхуват се да не си познае попа виното)*

Вукадин: Кора, айде ти, тогава, щом сме почнали да свършим семейството... Седай пред телевизора...

Кора: Ма що толко близко да седам, бе Вуко... отблиско ми става нещо и ми се иска и аз да участвам... така некаква завист ме гори...

Муни: Резвам ти зелката, курвенска...

Кора: Ше видим кво ше резнеш, ние с теб сме пред развод и най-важното с изнасилвачи работа немам... Само да си отворим устата и си загинал...

Муни: Само да си отвориш устата и си го лапнала... недей така ма, жена, убичъм тъ, ма...

Вукадин: Ей, ние нема да се разправаме цела ноц с вас... Работа ли ше вършим или ше ви слушаеме вас... Обичайте се, колете се, нас това не ни засега... А ти трябва да седнеш близо, та да не се отречеш после... Все едно, че си сама в стая и говориш, а Пипето като един съдебен секретар стенографира всичко... Да нема отметане после... Като ви знам колко ви е кела, трябва да бъдете държани в железен юмрук... Айде почвай...

Поп Герасим: И нали нема за присъстващите да се говори... нали нема те да се нападат...

Кора: Нема, нема, дедо попе, не бой се... *(сяда на стола пред телевизора)* Ох така като ги гледам, направо ми се плаче... Живот си живеят и сигурно са си оправили разводите, всичко... а ние тук се мъчим и им завиждаме само... Е тоя пич къдравия, душата мое си дадем за него, нема срам, нема грех. Направо ми покори самото сърце...

Откъде да почна не знам... страх ме е тоя моя да не скочи на бой, че му счупвам тиквата... Да ви разкажем нещо за кражби, ма не знам дали ше има за пет годин...

Пастреча: Ше разкажеш за неколко случая и то ше ти се събере... не бой се... Барем вие нема какво да измисляте... Всичко е автентично, както казва Пипето...

Кора: ... и мое да ви разкажем и за най-силната си любов, ако не стигнат години...

Букадин: Дай първо за айдукуването... Ама непълнолетни истории неща, само тези след 18 години, така че да може да попаднеш под ударите на закона...

Кора: Ох много ми е трудно, да гледам и да разказвам... се за други неща си мисля...

Пипето: Концентрирай се...

Кора: Е да се центрирам, ма сама не мога... (*смее се*)

Муни: Млък, че ти запушвам устата веднага...

Кора: Муни ми пречи...

Пастреча: Ако Муни ти пречи, ние мое ти помогнем, ма не е там въпроса...

Кора: Ми изгонете Муни...

Букадин: Нали ако го изгоним ще доведе до петнайсе минути целото село... Никой нема да напуска очертанята на терена... Един за всички, всички за един...

Муни: Ти мен ли ще ма гониш, ма... Сички ма искат, тя ще ма гони...

Кора: Шта гоня ми, за кво си ми тука, да ми светиш, будала с будала... Залепил се като репей, човек не мое да си поеме въздух от него.

Айде ще ви кажем как обрахме един грък на морето... До сега щех да съм богаташка, ма то откъде дошло, там отишло...

Таман бех повторила трети курс у чорбата и пак летото съм на изпит по математика... Нема накъде да повтарам, ще ме изхвърлят и дъртия циганин ще ме пребие, че съм арчила пари за нищо...

Поп Герасим: Каква „чорба“, ма?...

Муни: Хранително-вкусовия техникум...

Кора: ... Поглеждах даскало на изпита, поглеждах го, ама той умреляка му с умреляк не се сеща кво ми е у главата... така де, да се сети, че мое се разберем по друг начин... Гледам задачите, не мое да ги решим да умрем... И по едно време даскало отиде да обедва и дойде да ни наглежда едно младо даскалче, таман завършило... Така де, да не преписваме... Учеше долните курсове и... така съм го мервала, ама като не си имал допир, не се знае какво ще излезе... И щом влезна му ударих едно око и се разкрачих... ужким без да си искам... Е така,

както си седах на първата маса и ужким решавах задачи... И младото си е младо, веднага се усети и дойде, наведе се ужким да види какво съм решила и ми пуци една ръка, а аз му написах да ми реши една задача, като за тройка... След малко ми донесе едно листче със задачата, аз я преписах и умреляка като дойде ми писа тромбето. Излизам аз, той ме чака пред даскалото и айде у квартирата му... Та до другия ден... Берекет вересин! Машаллах! Добре, ама ми пусна мухата с едни снимки от некакъв курорт на Черно море... Ле ле е убаво значи... Викам си ще ходим, та ако ще да е с котки на оране. Прибрах се до село на стоп с един заплес, шофьор от Атомната централа и като спрехме за около час в гората срещу „Мара Врачанка“ му свих портмонето с двеста и трийсе лева... Викам си — свърши — на морето съм... И изпита взела, и курорт ще карам, и на душата добре... Ама пусто, не знам кви са цените... Не знам дали ще ми стигнат парите, та се завъртех около баба, и от нея ошмулих сто и педесе лева и айде при една приятелка, да не съм сама — тя си живееше у Враца с техните, много отворено момиче, българка... Казах и аз как съм ударила даскало у дирека и кво съм решила — тя готова. Тръгваме на стоп... Докато стигнахме до Бургас, значи, толко любов закуп не ми се беше случвала...

Муни: Ша умиргаш, да знайш...

Кора: Млъкни, бе, кой те има за жив тебе, че ми се метлявчиш из краката, шушумига с шушумига...

Муни: Убичъм тъ ма...

Пастреча: До тук нема нищо за съд, кво стана с гръка, как щеше да забогатееш?...

Кора: Чакай малко, де... И отиваме ние с приятелката на съното, на „Слънчев бряг“ де... и ги овърсахме... Некой път не се виждахме по три дена у бунгалото... Сека по задачи... Гледам от парите си не съм поарчила нищо — така си стоят... Черпене и емоции до небесата... Мислех си, че любовта е с мен насекаде... И да искам, не ма оставя... Ох, е го е пак тоя пич с друга сега се появява... Направо ми бърка у червата... И така, докато срещнах гръка в казиното... Възпитан, такъв притеснен... абе неопитен, а той бил нещо като счетоводител на манастир ли, на манастири ли, на Атон — монах де, ама и него го ударила сачмата и решил да излъже началника си — ама Господ лъже ли се... Заведе ме той у хотела... направо като

невиждал... тия тука, корно, морно, ряпа да ядат... Скъса ме... И заранта влезе да се къпе у банята, а аз претършувах джебевете му — само документи... и като бръкнах у куфарчето — ле ле мале, пачка до пачка, половин малко куфарче... Само наденах блузката си и полата си — така без бикини и сутиен и излетех като мачка из каца... Айде у бунгалото, зех си багажа и застанах на пътя за Бургас. Има-нема две минути и един закова спирачките. Казвам му, че съм за Враца и да ме остави на пътя за София... Не, вика, аз съм за Мездра... Още по-добре... Спрехме на една ливада, яз го очаквах тва, не че не съм го очаквала — абе с една дума да си платим пътя... И оня като ме виде, че съм без бикини и сутиен се уплаши и не направи нищо... Смотеняк... Маани друго, ми ме остави в първото село на автоспирката... Аз съм дотук, вика, и отпраши... Уж за Мездра, ма направи завой наобратно... Сигурно е мислил само за оная работа да ме използва и да се върне... Ни знам селото как се казва, ни знам има ли рейс, нема ли — толкова забутано село не бех виждала... Коли колко искаш, ама сам мъж не минава... Викам си, сега я зарезахме... Отидох до селската кръчмичка да питам кога има рейс за София и един ме покани да седна на неговата маса... Селянин та дрънка, ама мен като ме кани некой немое да откажем... Е тва е... От друга страна ме страх за парите — колко ли са, хиляди ли са, милиони ли са... Нещо ме човърка да знам... Тоя пич ми каза, че автобус нема, обаче той има мотор с кош и ше ме закара до некъде, до некакво по-големо село ли град ли, не помним вече... Яз си знам кво ме чака и си викам, ако и тоя се уплаши, че съм без бикини, не мое се приберем до утре до София... Питам го дали има магазин за дрехи, той ми посочи една стаичка срещу кръчмата през улицата пише „смесен магазин“, купих едни гащи, които не бих ги обула никога, ма сега други нема... Нахвърлях багажа си у коша и седнах зад него — оня сви по един земен път, та ме мандраса некъде до три часа след обед... Разбрах аз, че ше се преспива у това загубено село... Отведе ме у тех, вика утре ше фанем сутрешния рейс за София. Уредена къща така, и три песа дремат под лозата, никой нема друг... Как се казва, жива сгода... Добре, ама мен парите ми у главата, страх ме е през нощта да не пребара куфарчето и мислим как да нагласим работата, да не е подозрителна... Викам му да отида да си купя нещо за ядене за из път на другия ден, и вземам с мене и куфарчето. Пътната чанта я оставих... Излизам аз и тръгвам към магазинчето, дето си купих

бикините — то там и бикини и хлеб и олио, всичко заедно. Ама нещо ма гложде да знам колко пари има у куфарчето... Па се отбих у селския нужник, па броих, броих, броих, двајсе и шест хиляди долара... Стана ми добре на душата. Купих от магазина кашкавал, салам, една чанта взех и сложих парите на дъното, а отгоре салама, кашкавала, доматиите и един леб... Нищо не се вижда... Куфарчето го маам празно... Върнах се, оня ме награби пак и така оставих на пейката под лозата чантата с яденето и парите, а той ме занесе на спалнята... Такъв кеф никой не ми е правил, а може и така да ми се е сторило... по друг начин изглежда оная работа кога носиш двајсе и шест хиляди долара у теб... Мед ти капе на сърцето отвсекаде... И кога излезнахме, чантата я нема... Краката ми се подкосиха. Кучетата подушили салама и развекли сичко — тук малко леб, там обелка от салам. Ма чантата я нема никаква. Па като ударих на рев, оня се виде у чудо кво ми става... Пари ми дава, не знам какво ше ми купи, чак до Враца ше ме закара... Не, та не... Рев, колко ми глас държи... Обиколихме селото, дрънкашите, с един прът той ръчка из барата... Нема и нема... На сутринта пак... нищо... Се си мислим, че ако не бех вързала чантата отгоре, кучетата да са изяли салама и кашкавала, ама да са оставили парите... А те гнявили чантата да измъкнат яденето и къде са я замъкнали, един Бог знае... Преспях още една ноц, и на третата заран рано фанах рейса за София... Прежалих сичко...

Муни: Ай, глупава циганка, бе... да сме били най-щастливите на света...

Кора: Да бе, да сме били, аз ше имам двајсе и шест хиляди долара и ше дојдем при голия задник на Муни...

Пипето: О о Мунка, на теб много дълбока ти била любовта, бе... Ич не те интересува, че само кучетата не са я мандръсали... За парата ти жал...

Кора: Е да не е да ми е станало нещо като са ме мандръсали... То да не е гума да се изтрие...

Вукадин: Как мислите, дружина, случката заслужава ли пет години или да продължава да разказва?...

Поп Герасим: *(вече и той достатъчно пиян)* Кора... аз ти прощавам, ела утре да те изповядам... Дай и некой друг случай, твоите са комбинирани — айдушко-либовни... Празно нема...

Муни: Попе ее, ше се скараме...

Кора: Кво ше се скарате бе, тва е обичай...

Муни: Аз заради тоя обичай ше ти строша главата некой път...

Кора: Некой път може... сега стой мирен, да не те халосам с нещо тежко па евтино... *(сочи видеото)* Глей хората кво праат бе, глей и са учи главо букова...

Пипето: Яз мислим, че затова се дават минум три години... Това си е чист грабеж...

Пастреча: Що да е грабеж, тя може да каже пред съда, че толкова и струвало услугата... де... така де, за през ноцта имам впредвид... Нейната дума, срещу неговата... Иди се оправяй ако си съдия...

Вукадин: Па ебах, таа услуга от злато да беше немаше да струва толко, от безценен камък да беше, по-малко щеше да бъде... Чиста кражба си е ако ме питате...

Пипето: Абе, то у меверето на „Слънчев бряг“ е записано как са го минали органите... Гръка се е оплакал сигурно веднага, и е дал описание на Кора... И делото сигурно още не е затворено, щом извършителят не е задържан...

Поп Герасим: Е на гръка, да му не е изпила чавка мозъка да се оплаче...

Яз ако бех, щех да си траем и да кажем, ей братя монаси, парите ги затрих... Откраднаха ги от хотела и това е...

Муни: Попе, тъкмо щех да те питам, ти кво щеше да направиш, и ти се издаде сам... Значи дружил с гявола цела ноц, преобал манастирските пари и на сутринта пак божи човек... Е това ви не обичам на вас...

Поп Герасим: Аз само примерно...

Муни: Примерно на голо не може... Или, или — яз така знам...

Вукадин: Така продължаваме, приема ли се постъпката на Кора, за достатъчно общественоопасна или да казва още преди да сме си сложили подписите под показанията и...

Кора: Както кажете, мое да ви разправам до утре, яз съм лесна...

Например, кога дойде инструктора от окръжния комитет на партията да ни учи на съветски опит, нали спеше на долния етаж на Къна Глуата... Е тоя етаж кво мое да разкаже за постиженията на партията-закрилница и за съветския опит, направо ше онемеете...

Пипето: Я разкажи, разкажи, той се правеше на божа кравичка, принципен, майната му, с металически глас като детска играчка...

Пастреча: Нищо нема да разказва за партийни другари, нали ше изгорим сички, само за това, че знаем нещо... Само да почне да разказва, яз си запушвам ушите...

Пипето: О о ще ти ги отпушим и ше ти вържем и ръцете и краката за стола ще пуснем корното, после ше идем да викнем кмета, ужким, че у клуба го чака важен човек от партията... И той ше те намери и ще си направи извод какъв извратеняк си... Ше кажем — Пастреча го заварихме да гледа тия неща, нечувани и невиджани и вследствие на това, което видя ни накара да го вържем, да е по-концентриран в случващото се...

Вукадин: Пастреч, ти не разбра ли, че тук партията не диктува, а си в ръцете на най-непредвидени обстоятелства, които могат да ти струват много...

Пастреча: Разбрах, както вие кажете така да бъде...

Муни: Казвай ма, казвай и за партийния, барем да ти трошим кокалите за сичко закуп...

Кора: Млъкни, бе...

Пипето: Мунка, ревността е пречка за провежданото следствие, чули кво го чака Пастреча, ако се опъне... И на теб ше ти измислим нещо, че ше ти се изпоти гърбината...

Муни: Ма, аз не че нещо...

Вукадин: Не се оправдавай... Кора давай...

Кора: На кого да давам, бе бате...

Вукадин: Разказвай за инструктора ма... ше дава... От една беля на друга...

Поп Герасим: Що бе Вуко, то си е нейно желание...

Муни: Ей пиян поп, жив гявол... Глей го как му лъскат очите като на лисугер... и кой знае кво мисли на жена ми... Сега кат се върне у тех, ще стопа на попадията лагерите, след тоя филм...

Пипето: Е никой не мое се сети кво мисли на жена ти... Само ти знаеш...

Кора: Оставете го тоя моя, въртоглавия — така си приказва само колко да не заспи... Значи дойде инструктора в краварника, дръпна една реч за съветските постижения в областта на млеконадоя и го гледам, че ми фърга око... Беше ми първа година в краварника —

деветнайсе годишен цепеняк... та разбрах аз, че от тая туфа ще излезне заек... И кмета с него, след като оня свърши със съветския опит, кмета вика така и така значи, кой ще вземе другаря Будинов на квартира... Яз веднага казвам — Къна Глуата даваше първия етаж на къщата си на учителката по френски, ма оная нали напущи, там може викам... Оня сфана веднага, щото се бехме разбрали с очи кво можем да свършим и се съгласи...

Муни: Мамка ти курвенска...

Букадин: Муни, ако още един път проявиш пристъпи на ревност, върху теб ще се стовари целата тежест на извършеното от всички тази вечер... Всички свидетелстваме срещу теб... как си донесъл тоя пустиняк как си ни го пушал... и така нататък...

Муни: Яз си знаех от началото, че пак циганина ще излезе виновен, ма айде, мир да е... добре, както кажете... нали съм ни напред, ни назад...

Айде ма кво млъкна, приказвай, нищо нема да ти направим...

Кора: Ако си мислил, че мое да ми направиш нещо, много се лъжеш...

А яз им пуснах мухата за Къна Глуата, щото на първия етаж има един скрит прозорец откъм градината...

Букадин: Знаем го тоя прозорец...

Кора: Има бусоляк два метра... Никой не мое те види кога влизаш, кога излизаш... От там зоотехника влизаше при даскалицата по френски... Та го заведоха другаря Будинов у Къна Глуата и се почна сека вечер, сека вечер...

Муни: Сека вечер, сека вечер, а Мунката у дисципа А?...

Пипето: Ми Мунката за дисципа изкарал, до дисципа стигнал... къде искаш да е, на Ривиерата или у швейцарските Алпи...

Муни: Ле ле, Пипе как съм ти насъбрал, ако те друснем един път у мундзата ще ти излезнат канцеларските мисли от главата проста...

Кора: ... и една вечер, яз отивам, без да сме се разбрали с другаря Будинов. Тъкмо се промушвам през бусоляка и кво да видим вътре... Масата сложена, ама на нея от пиле мляко... питиета в шарени бутилки, дето ги нема по магазините, мезета, и едно печено прасенце с лимон в устата му... Лигите ми потекоха, ма смееш ли да влезеш неканена... И седнали инструктора Будинов, предишния кмет, дето го фанаха, че милиони е крал и нищо не му направиха ами за наказание

сега е некакъв шеф по София, и двама непознати, ама така по-зализани от Будинов, по официални... Викам, барем малко ще погледам какви ще ги свършат и кога фърлих поглед от към улицата — черна кола със софийски номер... Викам си, а аа тук ще става некая... Стаих се и гледам...

Ядоха, пиха, пеха, прегръщаха се, целуваха се, само дето се ненаебаха... По едно време ми се стори, че пеят нещо на цигански, ама се заслушах и се сетих, че е руски... Обаче приказват нещо с такива думи, дето аз не моем да сфанем баш, купешки думи използват... Нещо като на Пипето, ама по-купешки... Накрая, тоя нашия кмет извади от зад него един кашон, голем колкото бирена каса и ми се събраха очите, като дигна капака и започна да изважда пачки десетолевки... както от банката са изтеглени... А пред тоя, а пред оня — пред тия от София най-много, после пред Будинов и най-малко пред нашия кмет... Сбогуваха се, прегърнаха се, Будинов ги изпрати до колата и се връща сам... А мен окото ми у парите, гледам къде ще ги скрие... Викам си, майка му стара, пак забогатях. Отнасям ги като бръмбар сламка, оня будала няма да смее да гъкне, щото и кьоравия знае, че това са крадени пари, далаверджийски... Будалата му с будала взе, че ги уви във вестник и ги сложи в нещо като кухенско шкафче, видех, че извади чаши и сложи пакета, после пак нареди чашите... Викам си, ох ле ле, гепих ги... Питате ли ме как съм спала тая нощ?... Не мигнах... Се пачките пред очите ми...

На сутринта, гледам го либовно, мазна му се, казах му, че немам търпение до довечера, което си беше право... И той се кокорчи такъв като накукушинен петел, демек — голем мъж, търсен... И вечерта правихме кво правихме, аз отворих прозореца ужким да се проветри и само го притворих, така, че да може да се отвори отвънка... И на другия ден оня си чете евангелието пред краварите, аз се изсулих и айде през градината у Къна Глуата... Бутнах прозореца и... вътре... Грабнах пакетчето и го сложих в една найлонова торбичка и айде за циганската маала... Скрих ги и се върнах у краварнико...

Вукадин: Е той не усети ли се, че само ти може да си го ощипала...

Кора: И да се е усетил, не се обади... След като взех парите и оная работа не му ставаше вече... Увисна като прани гащи и след ден-два се прибра у окръжния си комитет...

Пастреча: Молим ви това да не го записваме, че сме загинали всички... На Кора да и сметем само първия разказ... Ще ни избият като кучета, ако научат, че знаеме... И оня дивак, нашия, както е шеф сега в София ще ни изкарат, че ние сме айдуците, само да се обадим...

Вукадин: За съжаление, Пастреч, един път и ти да си прав — точно така ще стане и затова тоя случай го забравяме, че сме го чули...

Муни: Ми с парите кво стана, ма курветино...

Кора: Кво стана, стана каквато стана... нали помниш, че напуших тогава за шест месеца крварника. И отидох гражданка да ставам... И на теб ти изпратих сто лева... Помниш ли...

Муни: Е как да не помна, ма жена... Тогава разбрах, че мъ убичаш...

Кора: Отидох у София, живех у братовчедката, у Филиповци и като ги гледам осем човека у две стаи, си викам що не им дам да си купят апартамент... Яз квартира, мое да си зедем ква искам под наем, ма ще бие на очи, ще ме изловат... Ше се поинтересува Будинов къде съм, що съм и ще ми скроят шапка... Що да си навличам беля на главата... А на брачедката мъж и работи в строителството може да си купи апартамент с предимство — само пари да има... Аз викам, имам едни пари спестени, ще ви ги дам да си купите жилище, па когато имате възможност ще ми ги върнете... И досега една стотинка не са ми върнали... Общо парите беха петнанайсе хиляди... На тех дадох тринайсе, другите две ги изхарчих и след шест месеца се прибрах пак у крварника... На кое му е писано да нема, си нема...

Муни: Чуда съ да те пребивам ли, да те разцелувам ли...

Вукадин: Пипе, записа ли тоя случай...

Пипето: Записах го...

Вукадин: Дай листа тука... *(къса го на парчета)* Ще подпишем само случая с гръка... Чети да видим как си го издокарал...

Пипето: На тоя случай нема кво да му се описва много, много... айдуклъка тук е бърз и неотразим, но още по-неотразимо е възмездието на съдбата... За него нема да пишем, щото им ставаме адвокати... Секи да си бие главата пред властта и да доказва, че не е поарчил парите... Ето кратко и ясно... „Аз, долуподписаната Кора...“

Как се казваш ма...

Кора: ... Касъмова Шукриева...

Пипето: ... Кора Касъмова Шукриева, по време на ваканция осъществих неопределен брой полови контакти с цел материална облага, тъй като отидох общо с около четиристотин лева, присвоени пари, и се върнах с малко повече...

Кора: Не мое ли да пише, че съм осъществявала любов...

Пипето: Ти можеш да кажеш, че си копала и лозе, ората знаят какво си правила... При един от случаите се запознах с лице от гръцки произход, който се представи за финансово отговорен фактор от манастирите на Атонския полуостров...

Поп Герасим: Ох чадо, двоен грех си извършила, все едно, че Бог си обрала...

Кора: Е па яз съм извършила, той не е извършил... Като е божи човек, що го вади... Айде маани тия работи... Ще дойда да ме изповедаш и толкова...

Поп Герасим: А така може...

Муни: Тия са разбраа, ма ще гледате как ше ги опала и двамата, та ше ми се изповедат на оная работа...

Пастреча: Млъкни бе, Муни, все поставяш личната работа над обществената...

Муни: Е па обществената работа кога ме е поставила мен на първо место, че аз да я поставям нея пред сичко... Айде сега, приказки на пазара...

Пипето: Ше ме оставите ли да свърша или друг да седа да пише... С вас не мое се работи...

Поп Герасим: Ей големи работи стават тука... вие се разправате и не поглеждате, ама тук станаа едни та свет ми се завива... Това са хора значи, дето не му дреме от нищо...

Пипето: Попе и ти ли попе... и ти ли пое по пътя на кво беше... на злокобното сексуално отегчение... На владиката ще му подскочи калимявката, ако знае какви секуални бдения отслужваш с миряните си... И за теб нема спасение, да знаеш, и ти си един вид партиец като Пастреча... Вие най-много сте вътре... Така, продължаваме... „... финансово отговорен фактор от Атонския манастир. Същият сутринта влезе в банята, а аз взех носеното от него куфарче и напуснах хотела по най-бързия възможен начин, при което оставих на местопрестъплението имущество в качеството на бикини — един брой,

сутиен — един брой. Парите — двадесет и шест хиляди американски долара използвах по предназначение“...

Кора: ... ма не е верно...

Вукадин: Верно, неверно няма значение — ако кажем, че кучетата са ги развлекли и некой селянин късметлия от онова загубено село е забогатял внезапно, може да ти се размине... Не стига, че ти простихме за Будинов, ми сега да кажем, че си затрила и чантата с парите... не става...

Кора: И кво сега — и бития — бит и ебания — ебан...

Пастреча: Така излиза, ма нали трябва да имаш страх да не си отваряш устата, че да завлечеш и нас у дълбокото...

Вукадин: Минавайте тук и се подписвайте срещу показанията и... Така, кой е следващият?... Пастреч, седай на пангара... И много се не бави, не увъртай, не примлясквай, не усуквай по партийному, щото нищо нема да ти помогне, ако шикалкавиш ще кажем, че си говорил срещу (*сочи портрета на Живков от стената*) и тогава ще си спомняш с любов за съдържанието на филма, гледайки синьото небе през желязната решетка...

Пастреча: Нищо нема да скрием, ма не знам дали ще съберем за пет години... Моите са само айдушки, само една имам любовна...

Пипето: Е те айдушките носат повече години... Само аз знам за такива твои далавери, че ще ти ръждяса ключа от вратницата у джеба, докато се върнеш...

Пастреча: Пипе недей така, нема да дописвате, нищо... Всичко ще си кажа... Ами нещо друго ме човърка, пусто... Мисла, мисла и се празните кровати на Гъзла и Къна пред очите ми... Тая работа нема да излезе на добре... Мен зачовърка ли ме нещо...

Вукадин: Това е от киното, като гледаш такива работи и мислиш за креватите им...

Пастреча: Не съм такъв човек, бе...

Пипето: И ние не сме, ама като ти дойде до главата, можеш ли да го върнеш... А за жените не се бой, не са овци да се затрият...

Поп Герасим: Ей глейте, глейте тая прилича на Пастреча на вуйна му Тодора... Като млада беше такава засукана и се носеха разни слухове...

Пастреча: Коя бе...

Поп Герасим: Е тая кльощавата...

Вукадин: (приближава до телевизора) Абе вие ше излезете прави, а тая ми прилича на Маришка преди да се оженим... Яз па не им гледам лицата, ми ги гледам у задниците...

Пипето: Човек на човек прилича... щото на мен пък оная с негъра ми приличаше на Гъзла...

Пастреча: Пипе... ако те чуе Гъзла, не знам накъде ше фащаш и какво жителство ше търсиш... Мен ми дреме на сайдера... Обаче оная ударничка, орденоноска... ше те вкара у кучи задник... Яз я познавам най-добре... Да почвам ли?...

Вукадин: Айде, давай да чуем сега откъси от един достоен живот на партиен член... Айде да видим колко си партиен и колко си член... на колко си бе...

Пастреча: На четирсе и две...

Пипето: Значи твоя случай ше го кръстим „Четирийсе и две и пет от тях“... Четирсе и две години живял — за пет годин затвор изкарал, члена му с член... Почвай, че немам търпение да стенографирам истината, такава каквата е...

Пастреча: Ако е там работата, у наше село има и за повече затвор от мене, айде да си не отварам устата...

Вукадин: Ние сигурно не знаем кои са, че ни плашиш да си отвориш устата... Ма сега става дума за теб, ти си в прегрешение...

Пастреча: Айде и така да е... щом казвате... Дошло е време заек мечка да ебе... С либовната история ли да почвам или с айдушката...

Муни: Дай с либовната, то твоите айдушки са повече от моите... Дай да те видим на тихия фронт как си...

Пастреча: Е това е, дойде време криминален елемент, партиен член да притиска... Съпруг на орденоноска, ударник в социалистическото съревнование...

Вукадин: Ами иди у неговия двор, дето нема с трън кво да закачиш и погледни у твоя, дето само къщата не си пренесъл от стопанството и ше разбереш кой е криминалният елемент и кой е пролетария...

Пастреча: Недей така, бе Вуко, недей, че ми става жално... Не стига, че съм затруднение, дето никога не съм бил, ами и ти...

Пипето: Вуко, маани го, че му се привижда голема къща с много прозорци — пада се западно от Враца... Айде почвай...

Пастреча: Таман бех станал партиен член, заради това, че две годин подред ми дадоха преходното знаме... Демек, ударник... Не че съм се натискал... И ни викат актива в залата на окръжния комитет — гледам пълно с народ... Запознават ни с международното положение, изказват се..., и по едно време на края един такъв, чалнат, с дочени сини дрехи, дига ръка... Оня от трибуната му дава думата и тоя пита: „Чиче, ше дават ли кино?...“ Умрехме от смех... Това било градския луд, сигурно сте го виждали, все по гарата се върти и на секи вика „чиче“ — Ицо Пиката му викат... А тоя нашия се пули от трибуната и не знае кво да му отговори... Стана неудобно... сред актива, луд... а там без покана не се влиза. Викам си, абе тия пациентите от лудницата ли канят тук... За кво ни имат нас. Сигурно има и други такива, събрани от окръга, само и само да напълнят залата... Па после на банкетата се отпуснах, па си пийнах, па им ударих една на ум... Един се изправи и обяви, че втория ден от семинара се отлага... С една дума гонят ни, а жената знае, че утре ше се прибирам... Тръгнах си аз, да гоня рейса за село и гледам пред автогарата се повърта Стефа Патицата, дето се жени тринайсе пъти, па може и повече... Доколкото знам и тогава беше женена някъде из Берковско... Маа, маа една плетена мрежичка за леб у ръцете си...

Поп Герасим: Ле ле, тая кви лубеници влачеше... У околията немаше такива... А проста като фасул... Идва един път при попадията — слушам ги приказват за некакви пердета ли, покривки ли, и оная понеже не знае да каже, че са квадратни, ами вика „от тук така и от тук така“ значи страните им се еднакви... И на мъж не прощаваше... Абе Ристо си е човек с късмет...

Пипето: Попе, ти се напи и ше строшиш попадията тая ноц... По-малко пий да не вържеш езика или да се направиш на пиян, щото извинение нема... Ние ти измисляме показанията, подписваме се и теб заставяме да ги подпишеш...

Поп Герасим: Ти у поповото канче не гледай...

Пастреча: Е те тия лубеници ми свършия работа на мене... Подпийнал съм аз след банкетата, знам че може и да не се приберем тая ноц... и като я видех ми светна пред очите... Как си, що си... А тя вика — скарахме се с мъжа ми, избегах, бие ме вика секи ден... А тя кога и да я биеш се ще си закъснял, ама аз я жала... Брей викам, кви са тия простаци дето ги намираш, викам, не ти върви на тебе... Сега, вика

нема къде да спа, избегах заранта и фанах рейса... И на мен веднага ми щракна, сетих се, че баджанака Върбан има егрек, кошара по пътя за Видин... слиза се между две села и през поляните за петнайсе минути си там... той беше свършил с овците, ма егрека си стои... В колибата му сичко има... легло, огнище, покъщнина... абе мое се живее... та и викам — Ела Стефо да те вода, на една кошара, а тя „ми добре...“, съгласна... Напълнихме плетената мрежичка с това онова за ядене, мушнахме и една бутилка „Слънчев бряг“, срещу уроки... така де, да не ни мислят близките ни...

Вукадин: Ей това партийните сте голема повлеч... Коняка значи, не да се напълоскате, а срещу уроки — да не страдат близките ви, ... Попе, попе, тия от партията ше има много да се учите от тех — надминаа ви в грижата за човека...

Пастреча: Е така е думата де, па вие си го мислете как щете... Та фанахме ние рейса, слезнахме малко след Бистрец, и през поляните, през поляните, айде нагоре към Балкана... А то една пролет, душата да ти се напълни... И егрека празен, нема никой, влезнахме у колибата, та три дена... После като се прибрах, казах на жената, че са ни задържали по партийна линия... семинара се е удължил във връзка с напрегатото международно положение...

Вукадин: Сичко добре дотук, ама това не става за съд... най-много Гъзла да те прасне с нещо у главата партийна или на оная затра мъжа и да те срещне некаде и да те прати у интензивното... Давай с някоя от най-айдушките си истории, а тази ще я запазим за Гъзла, ако случайно надигнеш глава за нещо...

Пастреча: Ми тая що я разправах тогава...

Вукадин: Да се пофалиш, че си голем курварин, нали така бе дружина...

Всички хорowo: Така е, така е, не може за друго да е...

Пастреча: Чакайте, бе хора, не съм такъв човек...

Муни: О о, не бил такъв, ми аз ли мандръсах Патицата у колибата, аз или ти... отговори ми...

Пастреча: С вас човек не може да излезе на глава...

Вукадин: Чакай, жено врачанска, да видиш какво е диктат на мнозинството над малцинството... Да видиш добре ли е...

Пастреча: Значи, аз ви казах, че не съм се натискал за партията... тя ми се натисна...

Пипето: Също, както Стефа Патицата ти се натисна, нали?

Пастреча: Може и така да го кажете, ама ако ви чуят, ще отговаряте...

Кора: А оставете го да разказва бе, че ми стана интересно, не видите ли го, че е див на кантонерски петел...

Пипето: Див, див ама като го подгонят хормоните, забравя партийния билет...

Пастреча: Кой като ме подгони?...

Пипето: Дълго е да ти обяснявам, не е за твоята глава... айде давай с разказа...

Пастреча: Работата стана, кога започнаха да сменят дървените стълбове с бетонни... Дойде една бригада да пробива дупки за стълбовете... И ше спат по къщите, значи... Ама излезоха такива кучеубийци, че направо като се сетим, ме фаща яд... Май, че закачия Гъзла, нещо... и аз ги изгоних, викам си, яз ше ви наредим вас, ще ви научим как се сега на чуждо...

Вукадин: А значи, ти с Патицата може... а те с Гъзла не могат... Е тва сте вие куманистите... Мойто си е мое, чуждото е общо, както правилно отбелязва светиня му при подобни случаи...

Пастреча: Не е баш така, ма айде от мен да мине... Та викам, ще ви наредим аз вас... И докараха стълбовете, бетон здрав като камък, само за подпори некъде да ги сложиш... А аз точно по това време си строим сайванта... Мисля си — три такива стълба като претрошим по на две, стават подпори за приказ... Оправям положението... И споделям тая моя мисъл с шурей Герго... той караше коне като атове... викам си, с конете ше ги превлечем и ше ги претрошим по на две... А шурей Герго си го бива за такива работи — с тая неговата каруца само атомна ракета не беше краднал... Та се съгласи той на момента и се разбрахме вечерта да отвлечем един по един три стълба с един от конете... Впрегаме коня и връзваме с едно въже стълба за куките и... влачи... Бех намислил да ги боядисам с блажна боя, кафени... ма не било писано — имало глава да пати... Тъкмо превлекохме единия стълб и на втория ни пресрещнаха двама от бригадата на енергото. Тия същите дете се закачиха с Гъзла... Ходили некъде на почерпка — беа къркачи от класа... И като видеха, че им влачим стълба изтрезнеха... Кво праите бе?... Ше викаме милиция... Ние го ударихме на молба... Герго и той, айдук, айдук ама като се виде на зор и той се моли... Бие

ги по слабото место... „Аз държим вика ключа от мазите на текезесето — има вино, дето само в ЦК го пият. Ще ви дам колкото искате, и сирене има и маджун.“ Нали тогава още работеше маджунарната... На ония им светнаха очите... Върнете вика какво сте превлекли и ви чакаме у квартирата, пред вратата... Превлекохме ние стълбовете обратно и отиваме с каруцата и три големи стъклени дамаджани по двайсе кила. Напълнихме ги, взехме и две тенекета сирене, закарахме ги там, дето квартируваха и им казахме да се пазят, да не види някой тенекетата, че ще ги познае, че са от стопанството... И се прибрахме ни живи, ни умрели... Кви беха тия смокове за десет дена изпиха виното — още искат, изнудват ни... И като свършиха с дупките почнаха да идват пред секи празник с коли — виното отиде, па и сиренето отиде. Шурека Герго, каза, че некой е разбил вратата на мазите и е изнесъл сиренето... Подхвърли и един маркуч ужким са източили и виното от две бъчви... ма така и немаше никой да се поинтересува ни от милицията, ни от текезесето. Чух само от кмета, че щетите са за около десет хилядарки... Е и ние изнасахме за нас си де, продавахме насам натам... Та тия стълбове ни влезнаха, да не казвам къде...

Вукадин: Не, въобще не са влезнали, ще влезнат ако ти прочетат самопризнанията... Обадиш ли се какво си видел по телевизора тая вечер, да знаеш, че и трите стълба са ти влезнали, ти знаеш къде... Ти си бил и на снимка да те види човек да ти зашие един... Пипе, чети какво написа, да го чуят всички...

Пипето: Аз, долуподписаният Христо Генов Келешев, правя доброволно пълни самопризнания за нанесени щети в размер на 10... словом десет хиляди лева на трудово-кооперативното земеделско стопанство, а именно. По време на смяна на електропреносните стълбове реших да присвоя три броя такива, но бях заловен на местопрестъплението и заставен от двама работници на енергото да върна присвоеното. Същите не донесоха по надлежния начин пред властите случилото се, а ни принудиха да крадем вино, сирене и други доволства в продължение на близо година, което ние...

Вукадин: Поправи го, нема „ние“ Герго нема да закачаме...

Пипето: Правилно, що ще топим човека, тоя серсемин е виновен за всичко... Така... в продължение на година аз собственоръчно присвоявах около всеки празник неопределени количества доволства и

ги предавах на заловилите ме от енергото. Моля, уважаемия съд да ми приложи най-строга мярка, с цел да се поправя и да бъде една всеотстранно развита некрадяща социалистическа личност...

Муни: Е па аз съм обиколил толкова съдилища, за първи път чувам някой да моли за най-строга мярка... Нема да му повярват съдиите, ще мислят че е мръднал...

Вукадин: Пастреча ще е първи в тая насока, нека и нашето село да се прочуе с нещо...

Пастреча: Ама в показанията на Муни и Кора нямаше такава молба за най-строга наказание...

Вукадин: Пастреч, примирявай се със съдбата си — секи случай е индивидуален... Айде, минавай за подпис при Пипето...

Кора: Начи неам търпение да чуя дедо поп какви ще ги нареди...

Муни: Остави го него за накрая, да се напльоска хубаво, да му се отвърже езика...

Поп Герасим: (*вече фъфли*) Нали за присъстващите немаа се разказва, нито за жените им...

Пастреча: Кво за жените ни, бе враг народен... кво има да приказваш за тех...

Вукадин: Попе карай по съвест, не бой се... пийни спокойно, ако трябва ще те представим на попадията в наливно състояние, нема да те оставим да станеш за смех, я...

Кора: По съвест, по съвест, ама де не излезе, че е изповедал и Маришка... ако се стигне до съд един ден, ще се разчуе из околията и ти ще станеш за смех... Може и нищо да не е имало, ама ей така да си го измисли от серсемлък, да те окепези... Ще остане като документ, докато свят светува...

Вукадин: Баа мааму... попе оскубвам ти брадата, карай по първоначалните правила — за присъстващите и роднините им нито дума...

Поп Герасим: Както вие кажете, яз съм лесен...

Вукадин: Пипе, ти си — пишеш и говориш, говориш и пишеш, и наблюдаваш едновременно случващото се в Калифорния...

Пипето: Малко трудно ще ми бъде...

Пастреча: Трудно, но не невъзможно... Такава е съдбата на грамотните в България... Повече дарби, повече отговорности... Искаш да останеш недокументиран ли... Айде молим ти се...

Пипето: *(пренася един стол да пише на него пред телевизора)* Любовни истории мога да ви разказвам колко искате, но те са ненаказуеми... Изнасилвания нямам — всичко от доброволно, по-доброволно... Верно, една година само бех студент, но строших и двете легла с общежитието... Още тогава се отървах от затвора, щото за главното никой не научи, подушиха второстепенното...

Вукадин: Е ще разкажеш няколко тогава, да ти се събере срока... Нема а ми се правиш на светец... Иначе седаме и ти пишем такава биография, че и у затворо ще бегат от тебе...

Пипето: Яз мислим, че само тая политическата ще е достатъчна, вместо вие да ме редите, но за секи случай да ви не дразним, ще разкажем и една друга, за около шест месеца е... И за нея не ме фанаха докрай — на човек като му върви, върви му... Само ме изгониха от общежитието...

Поп Герасим: Почвай със студентската напред...

Пипето: Попе ти се напи, нема да можем да ти отберем нищо от разказа... ще ни трябва преводач... Ужким не пиеш, ама като ге гледам биеш професионалиста Муни по всички показатели... Ти изпи най-много тая вечер... Ем кога, кога след нас почна...

Поп Герасим: Много за душманите Пипе... *(подпява „Гърди си с рози накичи...“)*

Муни: Яз знам от деда си, че кога у една пияна компания попа пропее преди циганина, работата немаа свърши добре... Па ще приказваме...

Поп Герасим: *(застава пред телевизора с чаша, поклаща се и фъфли)* ... и с пълна чаша пий наслаааада, че няма да си вечно млааада.

Вукадин: ... Е пият, пият та се пушек дига, не ги учи, те си знаят какво и как да пият... Айде Пипе, че стана ракиен заман...

Пипето: Беше по времето на младежкия фестивал, на световния... аз първа година студент... Разсейвам се, не мога да говоря едно, а да пиша на друг стил...

Пастреча: Говори си по нашенски, после ще го оформиш. Не мъчи се...

Пипето: ... та преди фестивала идваха некакви келешки от комсомола ли беха, от майната ли си беха, не знам и ни казват — империализма, казват, готви провокация... Ще използват слаби и

неосъзнати елементи в нашето социалистическо общество да прокарват идеологическа диверсия и затова никакви връзки с гости от западни страни... Добре, ма оная ти работа разбира ли коя е от запад, коя е от изток... Не разбира, напада фронтално, па после мисли за географията... И запознавам се аз на един митинг срещу войната във Виетнам с една шведка, говори български и руски, от Упсала... славянски филологии учи... Ле ле очите ми изтекоха — бела на бибе, толкова руса жена не бех виждал. И се аресааме... Нито ми е говорила за идеологическа диверсия, нито за подриване на прекрасната ни система... И тя ме аресва, и аз я аресвам... Ще ми дойдеш вика в Швеция на гости...

Пастреча: Опъна ли я, бе?...

Вукадин: А чакай малко, не скачай като див петел... опъна ли я, е сигурно теб ще опъне... остави човека да разказва...

Пипето: Вуко ти отговори вместо мене... ама аз как ще отида в Швеция като знам, че не пускаха... И правим сметка как да духнем... С една дума — „... сбогом и прости мой роден край, здравей родна Швеция“... А тя сека вечер ме води по заведения — и то скъпи, не че богата, ама за нея евтино... И последната вечер ме води в бар „Астория“... Аз с костюмарата, по нагоре — небето... Отиваме, седаме в едно сепаре до дансинга... И кога си бръкнах у вътрешния джеб — една пачка пари... толкова пари у живота си не бех виждал закуп... Измъкнах ги леко и надникнах у вътрешния джеб... Десетачки с бела хартишка овързани, като от банката... Знам, че не са мои, бъркам...

Муни: ... ставай и бегай бе човек, ни ти трябва шведка, ни ти трябва, господи помилуй... ей глупавото си е глупаво... не птичка, Пипе, щраус да ти кацне на рамото немаа мое да го фанеш... що на мен не ми се случват такива работи, като на теб и Кора...

Пипето: ... яз от хора лежали в дисципа акъл не зимам...

Муни: Е па зимай от такива като поп Герасим...

Поп Герасим: ... що кво му е на попа...

Вукадин: А млъкнете да свърши човека, бе... Пипе давай...

Пипето: ... побърквам аз в джеба си, повъртам се... Ула, така се казваше шведката, забелязва, че нещо съм неспокоен... Пита ме, аз викам — ааа нищо ми нема... Акъл немое да ми побере откъде са тия пари... Па се напихме като за световно... Правихме кво правихме,

прибирам се в осми блок в Студентския град към три часа... гладен, ама така гладен, както само пиян може да бъде гладен...

Пастреча: Парите успели да ги преброиш, бе будала...

Пипето: Сто десетачки... хиляда лева... Беа си пари за онова време...

Кора: То и за сега са си пари... хиляда лева, де да ги имах...

Вукадин: Не си рекла, не си ги изкарала...

Муни: Вуко недей така, не си прав, не дърпай гявола за опашката...

Кора: Лесно, лесно, ма нали знаеш оная приказка... работата ми добра, ама пуста милиция пречи...

Пипето: Ше слушате ли, или ше се халосвате със странични неща... такааа и като се прибирам в осми блок, заключено... бай Слави, портиера го нема никакъв и по едно време ми замирисва на манджа... На пърженко нещо... Викам си, кой ше готви у три часа през нощта, сигурно съм мръднал с акъла... щото миризмата под носа ми... И кво да видиш, от десно на вратата стоварени десетина тави с банички — за бюфета, така ги стоварваха през нощта и продавачката като дойде у шест часа, си ги прибира... Награбих пет шест банички, успех само от една да отхапа и гледам главата на бай Слави се надига от портиерната — събрал няколко стола, спи... И къде, къде да сложа баничките, айде у страничните джебове на сакото, направих го на гъз. Най-напред сегнах да ги сложа у вътрешния джеб, ама ръката ми изтръпна като се сетих за парите... Отвори бай Слави, влизам аз и съм толкова пиян, че съм забравил, че асансьора ходи до предпоследния етаж, а аз живея на последния... натискаш дванайстия, ама отиваш до единайстия... повреден нещо... И така аз се отправям към номер 1214, ама всъщност отивам към 1114... натискам бравата, заключено. Аз знам, че ние не заключвахме никога, само вътрешните стаи по некой път... Чукам, аз викам по име съквартиранта, никой не отваря... мисля си, тоя е вкарал некая от групата за идеологическа диверсия и сега се крие, да не го види некой и да го натопи за връзки със западняци... ма аз навън ли да спим?... Знаех, че колегите от другата стая ги немаше — ще спа у тяхната стая, па тоя да прави кво иска с идеологическата диверсия... И като се изсилих, та отхвъркна вратата с половината каса, и в това време от двете стаи излизат по нощници четири немкини... унте, бунте, шайзе, майзе, нищо не разбирам, но идвам в съзнание

какво съм направил, сецям се за асансьора... Гърлото ми пресъхна... Увиснах като напикано мушкато, леко, леко по стълбите, та горе... И таман влизам и съквартиранта скочи... Така и така казва некой ми е откраднал сакото с хиляда лева, баща ми ги даде да ги предам на чичо си. Отидох и обадих в милицията в десети блок. Накараха ме да пиша оплакване... И като светнах лампата, оня си позна сакото и скочи като пружина от леглото... Къде са вика парите... Спокойно, бе чакай викам тук са парите... Грешка е станала... Бехме си купили едни и същи костюми от ЦУМ... И аз да взема неговото сако... Панталона мой, сакото негово... Успокои се човека... И като се почна на другия ден, то не беше влачено по милиции, то не беха разпити, една кофа мастило изписах...

Изкараха ме, че съм искал да изнася четири немкини... Абе, хора викам, аз булдозер ли съм, кво съм, как ще изнася четири немкини... Спаси ме само повредения асансьор и номерацията на стаите, беха с еднакво разположение... Некой свестен човек от милицията е повервал и ме оставиха, ама управата на блока ме изгони... И решавам аз да напусна милата социалистическа Родина... Ама как, пари нема, нашите немат пари да ме издържат на квартира, а у Швеция жена като слънце... Подпитвам тоя, подпитвам оня и разбрах, че некой се е привързвал отдолу за осите на пътническия влак за Белград и е успел да избега... Ама нали трябва да знаеш устройството на вагоните. Хващам се аз на сточна гара товарач и се завирам по цел ден отдолу, зяпам, мера, кроя, ония ми се чудат на акъла... И установих, че таа работа е възможна. Измерих, разстоянието помежду местата, дето може да се закачат куки... И направих нещо като люлка от ленени колани с куки накрая... Хванах рейса за Драгоман, три дена, чаках, оглеждах, мерих колко престои има и на третия ден се мушнах под пети вагон на международния влак... Пътуваме... Не мога да разбера минали ли сме, не сме ли в Югославия... На развиделяване видех ботуши на некакъв полицаи ли, военен ли, ама не нашенски и разбрах, че съм у сръбско... Заглеждам се отдоле за по-хубав перон, значи по-голема гара — по-голем престой... И на една гара се изсулих, оставих люлката да се влачи отдоле... Имах петдесетина долара — заплатата ми от работата на сточна гара, бех ги обменил за долари... И си викам ще пийна една бира да се успокоя, па тогава ще хода у полицията да се предам...

Влезнах в една кръчмица и от дума на дума казвам на един сърбин, какъв съм, що съм... А той, момче вика, ти си загазил, знаеш ли колко са върнати от овде... За един такъв като тебе, Живков дава едно теле на Тито... Загазил си много, ми ако можеш некак се прибирай обратно без да те усетят... Изтръпнах, ни напред, ни назад... дай лев да влезеш, дай пет да излезеш...

Вукадин: Па Пипе, ти струваш ли едно теле, бе... Ей прахосническа държава, бе... Ако си ми свиня, ше те пребием у копанята как лочиш... А Живков да дава цело теле...

Пастреча: И кво стана?...

Пипето: Е кво стана... скитах три дена покрай пътя, покрай пътя... кален, вален, брадясал... па и гладен... страх ме е да се покажа пред хора да не ме фане сръбската полиция... И тъкмо пристигам до българската граница и като запра един дъжд нищо се не види... Викам си сега е момента... Господ ми помогна... Като се юрнах през нощта — или-или. Добре, че вардеха да не се излезе, за влизане не ги интересуваше много... Сигурно е имало некаква сигнализация щото видех, че всички се юрнаха към Сърбия, а аз се качих на едно дърво и като видех, че нема никой, айде към Калотина... На заранта един тираджия ме качи до София и се свърши работата... Е ти Швеция... Връщам се аз ни жив, ни умрел... Три дена спях при един приятел от мойта група и той ми казва, че пак са ме търсили от милицията... Пак изтръпнах... А то ква била работата... Оня моя, шантавия съквартирант, нали писал жалба, че са му откраднати сакото и парите... Викали го да го питат има ли нещо и той взел, че им казал, какво е станало... Сега и айдук ме изкараха... Мислят, че оня ме защитава... Айде най-после от милицията ме оставиха на комсомола да реши положението ми, и факултетния комитет реши, че не мога да продължа образованието си... Сигурно помогна и това, че некой ме беше натопил за шведката...

Пастреча: Значи между нас е имало и политически незрели индивиди...

Вукадин: А ти като си узрел политически знаеш ли, за това което разказа е възможно да получиш повече от политически неузрелия... Недей много да се ребедееш, че писаното остава, има петима свидетели...

Пастреча: Аз, не че нещо...

Муни: ... според мен си беше помислил да наклевети Пипето, ама изведнъж разбра кво го чака и обърна палачинката...

Поп Герасим: Ей Пипе, ти за партизанин ставаш...

Пастреча: Не знам, дали става за партизанин, ама глейте тук кво става мъж с мъж — живи педераси... това не мога да го повярвам на очите си...

Пипето: Прост народ бе, наричат се хомосексуалисти... Не ги ли виде преди малко... пак се показваха...

Вукадин: А жена с жена как се нарича?... Педераски?

Кора: Наричат се лизгинки...

Пипето: Лесбийки ма...

Вукадин: Може и така да е... щом инструментите са им езиците... Пипе, я да видим сега как ще формулираш ти твоето престъпление, преди да го подпишем... Ти си редък престъпник, диверсант си ти, Пипе... За по-малко от седмица, два пъти минаваш границата нелегално... Ше напраиш голема кариера на некой прокурор... айде чети...

Пипето: Долуподписаният Крум Георгиев Батаклиев правя пълни и доброволни самопризвания относно това, че подведен от желанието ми за живот в Швеция, реших да напусна нелегално страната, като за целта изготвих специална люлка и се самозакачих под вагон номер пет на международния бърз влак София — Белград. След преминаването на границата разбрах от сръбски гражданин, че ще бъда разменен за едно теле, според международните договорености между Народна Република България и Социалистическа Федеративна Република Югославия. При това положение, оценявайки се на повече от теле реших да се върна...

Пастреча: Айде без тия, това ми прилича на разкаяние... Ще кажеш, като мен, че желаш най-строго наказание и за двете незаконни преминавания на държавната граница...

Вукадин: Прав е Пастреча, какъв си ти да се самооценяваш... Съдът ще реши... ти просто искаш да бъдеш наказан най-строго...

Муни: Пипе, ти си много интересен човек... Никога не съм мислил, че се оценяваш на повече от едно теле... Яз си знам, че не струвам толкова, ама ти така да се изфърляш, без да имаш предвид общественото мнение...

Пипето: Добре, бе айде поправам го, брей към народ бе, секи като застане на пангара ше го изядат, а не знаят, че и на тях им се отмерва същото... Ето поправам го... Елате подписвайте...

Кора: Вуко, айде твой ред е... Седай да кажеш правичката, какви си ги вършил и защо е дремала народната власт, та не те е овъзмездила по достоинство...

Вукадин: О о о намерил се кой да ми се подиграва... Дето от сън да го вдигнеш, пак има за какво да го осъдиш...

Всички почти хорovo: А сега да те видим каква ще я запееш... Седай и разказвай... Щом си толко учен, да видим ква ще я пееш...

Пипето: Айде Вуко, с твоите камъни по твоите гергинки... У таа работа началници и хазяи нема... Един път като си измислил играта, играта мое да ти откъсне главата...

Вукадин: Чакайте малко, бе... У един кюп сме всички... Сички трябва да сме равни, а не като на Пастреча партията, все некой да е по-равен...

Пастреча: Вуко, Вуко ооо винаги ще има некой да е по-равен, така е било и така ше бъде... Равенство само на Дългия връх... На тоя свет засега равенството се отлага... Кой го е правил, той да му мисли, ние само изпълняваме...

Поп Герасим: Пастреч, като те гледам, ше ми земеш хлеба... Готов си за поп... Ако те чуе владиката, ми изнемваш хлеба като нищо...

Пипето: Не знам кво ше стане ако го чуе владиката, ама ако го чуе секретаря на окръжния на партията, какъв исторически оптимизъм го е налегнал, ще гледате как ше се дигне пепел от гърбината му...

Муни: Па за мен и сега всички са ми равни, яз повече не сакам... секи с една глава и два крака, какво по равно... Ама на некой не му аресва — ами приший си втора глава... Аз например си мисля защо Господ ме е направил с 32 зъба и едно кересте, а не с 32 керестета и един зъб... Ма отговаря ли ти некой... Па и смееш ли да питаш...

Поп Герасим: Млък, не богохуствай, изчадие адово...

Муни: Е па аз богохулствам, а ти не богохулстваш като умори половин дамаджана вино и немое си мръднеш погледа от прислугата на сатаната... Глей да се не залепиш за телевизоро, че ще трябва да донасям ъглошлайфа, да те отлепим... За теб ми не е зор, ами ше

съсипем телевизоро... Питай Пипето и той ще ти каже, че това са слуги на лукавия...

Поп Герасим: Кога миряните почнат да учат попа на ум и разум, значи нещо има нередовно, поличба за несогласия и размирици е това...

Кора: А може и да е поличба, че ще се пие една дамаджана вино, напук на лукавия... Па и некая булка ако има за изповед, лукавия ще пукне съвсем от мъка и нема да се свърти из наше село... Айде Вуко, айде да видим кой ще бъде отгоре — гявола или ние...

Вукадин: На теб май ти е все едно кой ще е отгоре, кой ще е отдоле... Ти си земаш твоето винаги...

Кора: Ми нали това е целта, бе Вуко... печелиш от всеко положение, а не като моя Муни, кой кво направи, освен че все той виновен, ами и винаги губи... И всичко му се види равно... нали го чу, кви ги дрънка... А да те видим па теб за колко годин си изкарал, седай в изповедалнята...

Вукадин: *(намества се на стола пред телевизора, като пред изпълнение на важна работа)*

Яз преди да почна искам да повтора следното, че ако си позволите нещо да излезе от тук, да знаете, че съдиите може да ни простят, но жените ни никога... Ще ни бъде натяквано в ранни зори и късни доби, през секи сезон докъде сме живи и като камък на шията ще го влачим... Щото затворо ние ще си отлежим и ще забравим, ама с жената си до гроб... Затова, опичайте си ума и знайте, че и пред долните си гащи да не споменувате... Само Муни и Кора са добре по въпроса, но това не им дава предимства поради много други причини...

Сега, като се замислих разбрах каква примка си оплетох сам за врата, заради простата причина, че не исках да се разнася из село какво сме гледали тая вечер...

Кво да ви кажа — живех повече от праведно цел живот, и такива като Пастреча, нагаждачи и мухи без глави, дето за собствения си задник затриват хиляди невинни, ги немах за нищо... Партизанщина на мен ми не трябва, щото знам, че кой вика за справедливост и се бие у гърдите, още не е могъл да седне до баницата... После се умълчава и забравя за кво се е борил... Само той си знае за кво се е борил — за собствения си задник... И сега аз нема кво да се изповедам, освен това,

което ви казах, но тъй като за това затвор няма, аз ще го отнеса най-много, щото ще ми измисляте работи дето и не съм помислил да направя... Ама връщане назад няма... Може да ми припишете нещо като за пет години затвор, аз ще го подпиша...

Кора: Е тоя ни строши главите...

Пастреча: Абе Вуко, ти с акъла ли си... задната ти ограда на двора да е на межда със складовете на селкопа и да не можеш да събереш нещо като за пет годин затвор... Ти луд ли си, или на луд дреите носиш?...

Пипето: Тая работа и на мен ми мирише... А аа Вуко, не така...

Поп Герасим: ... и с пълна чаша пийийй наслааада...

Пастреча: Попе пий наслада, ама остави вино и за нас... Казах, ти че не можем да те занесем до вас... Попадията ще каже, че сме те напили нарочно...

Муни: Попа не пие, не пие с години, ама кога се напие, направо ми иде да го натоварим на каруцата и да го откарам пред вратата на митрополията... Спрете му пиенето, че нема да може да даде показания... Вуко вече провали работата, така ще стане и с попа, слушайте кво ви приказвам... А ние дето си признахме, сме с двата крака у кауша... Един да не даде показания, да знаете, че сме изпяти и отърване нема...

Вукадин: Пишете какво знаете, аз ще го подпишем и ако трябва ще си понесем отговорността...

Пипето: Добре, Вуко, дай да решим въпроса така... Ще ни разкажеш какво престъпление си искал да направиш, ама не си посмял... Аз така ще го оформим, че и най-добрия адвокат не може да те спаси...

Пастреча: Немаа стане, щото ако разпитат пострадалия, той ще отрече, че не е верно... Друго трябва да мислим, дето да не може да се докаже, че не е верно...

Поп Герасим: Яз мое да ви научим от собствен опит... Пострадалият трябва да е омъжена жена — омъжена жена не признава никога... Може да я пребият не признава... И съдията ще се усъмни, че не казва истината от страх...

Кора: Тя че не признава, не признава, ама моем да и разбием семейството за нищо...

Пипето: О па ла аа сетих се... Мислете за жени, които са вече разведени и такива дето са без мъже... Ако стане нужда, ше ги подкупим да кажат, че е верно и на Вуко ше му щракнат прангите... Мислете и какви други доказуеми престъпления да му измислим, не може само с курварство и изнасилвачество. Една социалистическа личност, стане ли курвар, вече е готова да извърши всякакви други грехове систематизирани в Наказателния кодекс...

Кора: Вуко мисли и ти бе, нема да мислим заради тебе... Дремал и нищо не правил петдесе и кусур годин, сега и да мислим заради него...

Пастреча: Чакайте, даскалицата по френски нали се разведе преди да напущи...

Пипето: Разведе се, след като напусна по съмнение на съпруга и, че некой редовно е влизал през прозореца при нея... Абе, човека беше си я проследил, ма го е било страх да влезе...

Пастреча: Е по-голема сгода от това, здраве му кажи... Тя е отричала предполагам, че не е верно... Мъжът и не е видел точно кой влиза... Изведнъж се появява Вукадин и си признава, че против волята и е осъществил полов контакт с прилагане на различни заплахи и изнудвания...

Кора: И мъжа и като разбере, че е против волята и може да се съберат...

Муни: Аде ма, за таковано дупе цер нема...

Вукадин: Пастреч, ако земем властта ше те обеса насред текезесето... яз сега сичко ше признаем, щото не обмислих нещата докрай, ама ако земем властта, лошото ти се пише...

Пастреча: Ше земете властта кога цъфнат налъмите... Почвай разказа, какво си правил с учителката, където не си спомняш случилото се, ние ше помагаме... затова сме другари... И се премести по близо до телевизора да се вдъхновяваш, така да се каже... не се срамувай от това, дето Кора го обича най-много...

Вукадин: Е айде пак дойде време заек мечка да ебе...

Кора: Дошло е, кой те би по главата да ни изповедаш, сега ние престъпници — ти светец...

Вукадин: Яз да ви кажа право, мен от затворо не ми дреме... и там е за ора... Ама ако Балканджийката научи, бел ден нема да вида, докато съм на тоя свет...

Пипето: Що ше те напуци ли?...

Вукадин: Тя ако ме напуци, аз билет ше и купя и багажа ше и отнесем до гарата... Ама по-лошо ме чака...

Муни: Това е добре, щото ше имаш страх и нема да си отваряш устата и ти, не е ли така Пипе...

Вукадин: Слушайте сега хубаво, и ти Пипе записвай... то се е видяло, че гледаш ли друг как се такова и теб ше гледат, а може и теб да таковат... Та кога дойде даскалицата по френски, беше отишла при кмета нещо по работа... Ама по същото време и некакво събрание пустинско беше насрочено и кмета и каза да изчака малко, докато свършим... И тя приседна до зоотехника... Само за мен немаше место и стоя прав в другия ъгъл... По едно време гледам она си протегна крака от доле и леко я закача... Тя си трае... Ни се свива, ни помръдва... След малко гледам, май че си пуска ръката под полата и. Надигам се на пръсти — не съм се излъгал... Оная стои, тоя нашия бара... Викам си, тук ше става някоя... Разбрах, аз че са и намерили квартира у Къна Глуата... Вечерта по едно време изчаках Маришка да си легне и ужким отивам по нужда прескочих през оградата и се стаих у бусоляка... Прозореца и свети... Сама... Стоях, въртех се и по едно време некой се изсули през оградата от другата страна и айде през шубраците под прозореца... чук, чук. Даскалицата угаси лампата...

Пастреча: Е па това не е лъжа дето го разправяш... За тебе треба да кажеш, ти какво си свършил...

Вукадин: А чакай малко, не бързай толкова... И отвори тя, колко е стоял там аз не знам... Прибрах се... Ударих една пушка на Балканджийката, ама си мислим за даскалицата... Па си мислим как и аз да се доредим... Викам си, щом зоотехника може, що аз да не можем... Това беше некъде есента, до пролетта съм мислил как да постъпим... И най-накрая реших — ше чакам кога зоотехника го пратят командировка и ше почукам на прозореца вместо него... Замина зоотехника една среда и разбрах от кмета, че чак у понеделник ше се върне... Пих две ракии у кръчмата и без да се отбивам у нас прескочих оградата... И тъкмо да почукам, ръката ми се сдърви... сърце не ми дава... Не мога и не мога... Стоях като пън у бусоляка до единайсе часа и се прибрах... На другата вечер пих три ракии и тая третата ракия свърши работата... Отидох пак — лампата не свети, легнала си... Чукам аз, оная отваря... и аз се прехвърлих през перваза... По

мрежен комбинезон... Тя разбра каква е работата и ни думица... Позна ме — нали всеки ден се срещаме по улицата... та до съминяло... Ама майсторица даскалица... Е нещо такова, като тия тук по телевизията... Знаех, че нема да се обади, щото беше женена, ама аз не посмех повече да ходя, щото ако ме хване зоотехника ше се разчуе до небесата... На Балканджийката казах, че съм бил дежурен отрядник у селсъвета... Та това беше... А, не ви казах едно прежедие... под кревата на Глуата некаква стара ракла и като се клати пружината тя лупа като тупан, та смъкнахме дюшека на земята...

Кора: Вуко, стой... Това не е лъжа... Това е истина... такава ракла има ако лежиш кротко пружината не я докача, но ако се раздруска лупа та се пушек дига... Защо не си признаеш, че е истина... А?...

Пипето: Значи така аа а... имаме си вече и скромни социалистически тракторист, който се срамува да си признае похожденията... Е поради што, се пита у задачата... Какво наказание да му измислим за опит за заблуда...

Пастреча: Щото е срамежлив... Ма наказание трябва да има...

Муни: Не е заради това, страх го е от Балканджийката...

Кора: Не го е казал, щото не стига за пет години затвор... Па и не е за затвор, въобще...

Муни: Е па не е, това си е чисто изнасилване... У пандиза един имаше със същия случай... Ма трябва да подкупим даскалицата да каже...

Пипето: Никакъв подкуп нема да има... Вуко, е сега ми хрумна нещо, като те гледам как си провесил нос като спарен домат... Ох леле, как не ми мина през ума преди... Ама добре, че не ми беше минало, че немаше да признаеш за учителката... Глейте сега, млади момци и прогресивни циганки... Помните ли, че в село имаше една огромен неразкрит грабеж?... И не фанаха никого...

Пастреча: ... Грабежа на инкасатора... осем хиляди лева...

Пипето: Ей Пастреч, само мозък си бе, е това ше го припишем на Вуко... Така, пишем направо... Да ви четем ли какво записах за учителката...

Поп Герасим: Чети, чети аз иначе не подписвам...

Пипето: „Аз долуподписаният Вукадин Вълков Велков, желая да си призная пред органите на реда, защото съвестта ме мъчи от момента на извършване на изброените престъпления... По време на първата

година на учителстването на даскалицата по френски, една пролетна вечер, под въздействието на твърд алкохол (три ракии) се промъкнах като един завършен рецидивист под прозореца и вследвие на заплахи от най-долен характер осъществих разнообразни полови актове в кревата и на пода. Същата я изнасилвах от единайсе до четири сутринта, след което я заплаших, че ако каже ще и пръсна черепа с ловната си пушка...

И за друго нещо искам да си призная другари...“

Муни: ... гражданите..., никакви другари не са му те на този престъпник...

Пипето: ... Така — пишем направо в движение — „... И за друго нещо искам да призная граждани милиционери, а именно: След като разбрах, че инкасатора по събиране на таксите за употребена електроенергия има в чантата си около осем хиляди лева събрани от три села, го причаках южно от село и поставих дъска накована с пирони, за да се спукат гумите на велосипеда на същия. Изчаках го и след като инкасатора спуска гумите и спря, излязох от укритието си и като един вихър изчезнах обратно в царевицата с инкасаторската чанта в ръка...“

Пастреча: Това за вихъра не ми харесва, предлагам да напишем... като един роден айдук, изчезнах обратно в царевицата...

Вукадин: Е вие ме наредихте... Пастреч, като вземем властта те обесвам...

Пастреча: Преди да вземете властта, мое се наложи да се излежава наказание, ако много знаеш...

Поп Герасим: Вуко, примирявай се със съдбата си... Животът е твърд но си тече, както са казали били те в подобно положение... Аз мисля, че попаднали в точните ръце, на тези показания ще бъде обърнато нужното внимание...

Вукадин: А аз попе, на теб такова престъпление ще ти измислим, че ще ти трепере брадата и на венчавка и на погребение... Дружина, мислете бързо за неразкрити престъпления в околията... ще ги пишем на попа...

Муни: А той си има достатъчно, негови и ако е разумен ще си ги каже иначе, всичко неразкрито отива в неговия лист...

Вукадин: Седай попе, седай... поп не сме изповедали, сега ни е паднало... Пипе, почвай нов лист...

Пипето: Чакай, сичко по реда си — първо подпиши ти, после свидетелите на деянията ти и после идва ред на попа...

Поп Герасим: *(вече видимо пиян)* Да става кво ще, ама барем един път да мога да участвам в такава гола пиеса с такива убавици, да ме обучат на всички иширети... Па после кво ще да става...

Муни: Не може попе, ти си гнуслив за тая работа... виж яз по ставам...

Кора: Ставате и двамата, пияндурници недни прищело им се в пиеса да участват, и то гола... На такива затри като вас, никой нема да обърне и най-малкото внимание...

Муни: А ти ставаш сигурно, това са ти кравите... издои ги, нарани ги...

Букадин: Право да съдим, ако има некой от присъстващите, който да го вземат за тая пиеса ли е, филм ли е, това е Кора...

Муни: Ше я земат, най-много да и повредат задника, да стане неизползваема... То трябва и да си учен...

Кора: Е па като си учен сигурно нема да ти повредат задника... Дайте да изпратим Пипето като най-учен и после ше му проверим задника... *(прихва да се смее)*

Пипето: Преди да ме изпратите некъде, трябва да чуем светиня му — забавлението ви няма да е по-малко... Попе, айде седай, че почвам да стенографирам...

Поп Герасим: *(сяда на мястото за изповядане)* Господи, Боже наш, велика е човешката немощ и още по-велики са щенията човешки. Добре, Господи, че не ги изпълняваш, щото ако по твой образ и подобие си създал нас и този свят, по човешки образ и подобие щеха бъдат превърнати нещата Божии. А нещо, създателю наш, което е било божествено и нашего брата го е пипнал и е успел зад гърба ти, по човешки да го измайстори, го фърли на боклука вече, Господи. Та ми прости, Господи, Боже наш, щото във велико затруднение съм, а кога човек трябва да се спасява най-прилича на себе си. А кога му е най-добре и широко около врата, си мисли, че най-прилича на теб. Ама лъжовно е усещането и в двата случая, Господи, щото човек от кожата си не може да излезе и живее постоянно в заблуди и суета. И добре, че е така мили Господи, щото който е разбрал, той опасен става и най-лесно ще си качне въжето и ще плюе на тоя свят... А е грех голям да го стори...

Вукадин: Попе, давай по същество, началника ти ще те разбере...

Поп Герасим: Той на всички е началник, ама в тлъсто невежество живее и в геената огнена ще свършите...

Пастреча: А ти мислиш, че ще носиш дърва за геената огнена ли... Нема попе, и ти ще си там... Я виж колко вино умори тая вечер, а цело село знае, че не пиеш. Само в изповедите ти се съмняваха как точно ги правиш, ама тя Кора може по-добре да ни осведоми...

Кора: Пастреч, кво искаш да кажеш?... Или да те млатнем циганската през устата...

Муни: Абе, не вервайте на слухове, щото до развод мое да стигнете с хорските приказки... Никой не знае нищо, само си мисли, че знае...

Поп Герасим: Ей Мунка, ти доказваш, че страданието учи и смирява... Па като те гледам теб и по-умен ставаш даже...

Пастреча: Попе, почвай вече... Един път, аз да ти пипнем показанията в ръчички, мое и да не работим до края на земните си дни... Попа ще пее, Пастреча ще живее...

Поп Герасим: Вуко, тоя серсем кво иска да каже?...

Муни: Иска да каже, че ще те изнудва до второ пришествие...

Поп Герасим: Как така ще ме изнудва, а вас нема да изнудва... Тук нещо има нередно... Ние трябва да решим къде ще стоят показанията и кой ще има достъп до тех. Иначе некой, като това изчадие юдово ще почне тотални и повсеместни злоупотреби и ще завлече сички у затворо...

Вукадин: Вижте, че пак недомислихме нещата... ми добре, че беше добре обиграната партийна душичка на Пастреча, която се издаде, какво е намислила... Тоя въпрос трябва да го решим на момента, иначе лошо ни се пише... Чакам предложения... Засега Пастреча нема думата...

Муни: Яз предлагам да ги сложим у сандъче и да ги закопаем некъде...

Кора: Да бе — и само ти да ги знаеш къде са закопани...

Муни: Ей глупавото си е глупаво... Говори преди самата му мисъл да потече... Всички ще знаем къде са и секи ще има ключ... Когато бъде засегнат отива и взема самите показания на този дето го е засегнал...

Поп Герасим: Не е право, да не бъде... Утре Муни ще се напие ше си помисли, че съм изповедал Кора неправилно и така ше ме отпрати у затворо само по подозрение... А зоотехника ше продължи пъкленото си дело...

Кора: Е кво му е пъкленото на зоотехника на делото?... Попе аз поне теб те имах за по-прогресивен...

Вукадин: Чакайте, измислих го... Пастреч, ти нали беше и дърводелец...

Правиш утре едно сандъче и така го пригаждаш, че да могат да му се сложат шест ключалки... Заравяме го некаде само дето ние го знаем и при случай на провинение се събираме, отиваме и отключваме всички...

Муни: Сигурно, ако аз съм този дето се е провинил, ще ви дам ключа си да ме изпържите... Нема да го дам никога...

Пастреча: Прав е Муни, кво ше праим с тоя дето е издал тайната на корното...

Кора: ... на порното, бе Пастреч, като кажете корно и ми бъркате у чирвата, все едно, че на мен го кръщавате, за да изложите самия ми авторитет... Ей с прост народ порно да гледаш, да ти дойде до гуша и да ти се отще сичко...

Пастреча: ... Така де... вие си го знаете... та кво ше праим с такъв като Муни, примерно, дето знае, че ше свидетелстваме срещу него?...

Пипето: Е кво толкова има да му мислите, бе... Нашите ще отключим неговата ше строшим... Със съгласието на всички...

Вукадин: Точно така и ше постъпим... Пастреч, утре вземаш чамови дъски от дърводелната и правиш едно малко сандъче със шест ключалки, всеки от присъстващите е длъжен да си осигури ключалка...

Муни, отная се и за теб... Ако сегнеш да краднеш ше бъдещ изправен тутакси пред големи проблеми... Тоя път ше си купиш, не струва кой знае колко... Свикнал все от денонощния магазин да купува...

Муни: Ше си купим, бе бате, и за Кора, ше купим...

Кора: Кора ше си купи сама... щел да и купи той... ше направи дубликат на ключа и после иди се оправяй, ако се разведем...

Поп Герасим: Вие пак недомислихте нещата... Ами ако някой отиде и вземе че грабне сандъчето, занесе го на скрито място и го разбие... загиваме прави...

Вукадин: Попа е прав, сандъчето ще трябва да е с железни шини и ще го заварим за железните крака на варела за нафта в черния двор, след което ще го зарием с пръст... Те са забити на повече от метър у земята... Заварено ли е, значи е непреносимо, пък и там връзваме кучето...

Пастреча: Искаш да кажеш, че ще бъде у вас...

Вукадин: Искам да кажа, че ще бъде у нас... Тук е извършено престъплението, тук ще се пази тайната... От тук нема да излиза... айде попе почвай сега разказа си, решихме и този въпрос пустински... На нас въпроси ни дай да решаваме... петилетката за три години, ама цените същите, че и по високи... Повишаваме производителността — файда никаква, значи некой повишава капацитета на потребностите си, ама секи случай това не сме ние... Пастреча да каже кой е, той е по-близко до слънцето, ама след тая ноц ще си помисли какви ще ги дрънка...

Поп Герасим: Момци и моми, Божа работа са и добродетелите и престъпленията, и не е дадено на нас да съдим, па и съда не винаги отсъжда правилно... Любете друг друга и не се бойте от нищо... Кво има да става и кво е ставало, нас никой не ни пита... Избират ни от седемдесет милиарда семенца, за да се родим само ние... И писмо в ръката ни се дава да го изпълним... Ама някой не щял — ами то в писмото му е написано да неще и да се дърпа, да си мисли, че не изпълнява Божията промисъл, а той бедния точно по Божиите букви върви... Така, като ви гледам как всички сте зяпнали да чуете за дедо ви поп нещо, направено като за затвор, ви се чудя най-задушевно...

Пастреча: Попе, да не се изкараш, че и ти немаш грехове като Вуко и като почнеш да разказваш да си кажеш правичката неусетно...

Поп Герасим: На теб Ристе, ще ти кажа една притча, щото такива като твоите началници един ден ще ги разпънат на думите им... А на казана дума се разпъва по-зле и от разпятие... Най-боли... Решил Господ да отстъпи престола си на един праведник за един ден. Извикал го той и му казал да седне и да наблюдава света. Нищо друго не му казал да прави — само да наблюдава. Седа нашия на престола Божий и целия свет като на длан гледа, кой кво прави — пред очите му излиза.

По едно време гледа как комшията му се промъква и смъква една прана дреха от въжето му... И нашия без много да му мисли взема едно stole и „бух“, комшията по главата... Идва Господ — чакай, бе човек кво направи, уби комшията си за една дреха... А нашия отговаря — ми той краде... Аз трябва да раздавам правда... А Господ му отговаря — абе човек, ами аз кво виждам всеки ден, нали жив човек няма да остане на земята... И оттогава Господ, на човек престола си не дава...

(в този момент без да чука влиза внезапно старшина Цеко Тилоев)

Старшина Тилоев: Никой да не мърда... Всички да останат на местата си... Къде е вратницата, чия вратница горите сега, от чие вино пиете?... Селото пропищя от вас... *(изведнъж съзира порното сваля си фуражката и зяпва с увиснало чене, но явно се сеща, че върши нещо, за което после ще отговаря, си закрива с ужас очите и се отвърща от телевизора. От този момент той ще говори с гръб към екрана, тъй като мисли и той мисли, че е станала грешка и секса се прави от служители на телевизията, а всеизвестно е, че шеф е зетът на първия човек в държавата — факт който сам по себе си предизвиква ужас в обработения службар, който се страхува да не загуби работата си)* Аз нищо не съм видял, вие ще отговаряте... Знаете ли, че ставате свидетели на неволна грешка допуснатата от нашата национална телевизия и ако сте патриоти, каквито съм сигурен, че не сте, вие сте длъжни да запазите най-пълна тайна относно видяното. В противен случай ще понесете най-строга отговорност за клеветата и обида лично на другаря Иван Славков, ако почнете да разнасяте клеветата...

Букадин: Абе Цеко, що не вървиш на майната си... Това е филм...

Старшина Тилоев: Ти на мен, представителя на властта нема да ги разправяш... такива филми нема... Вие сте филм, и то такъв филм, че цел свет ше ви гледа... *(отвърща си главата ужким с отвращение)*

Другарите от телевизията най-вероятно са забравили системата включена и такива като вас само такава грешка чакат, за да се възползват...

Пипето: *(смига на другите да го оставят в неведение, че това са служители от телевизията)* Е па цел ден чаках да се възползвам... Де да бехме се възползвали, ама никой не ни вика, секи си върши

работата сам... Като са забравили сичко включено, ние какво сме виновни... Да са си отваряли очите...

Пастреча: Тилоев, нямаме никаква вина... Сичко стана случайно...

Поп Герасим: Църквата нема ясно становище по въпроса, но можем да го минем към чудесата и изпитанията, които Всевишния ни изпраща...

Кора: Е па некой ще се съблече гол наред село и аз ще си извърщам главата и ще си мълчим... Айде нема нужда... И милицията ще дойде да ме арестува, че и да ми затвори устата да не приказвам...

Муни: И яз мислим, че нема нищо политическо у тая работа... Събрали се хората решили да се... така де... да се... повеселят... Тежка им е работата, имат нужда от отпускане... Е сега, забравили включено, голема работа — днеска се случило в телевизията, утре в районното, другиден в окръжния комитет на партията...

Старшина Тилоев: Млък Мангал, сега ще те арестувам — *(обръща се към Кора)* Били те тая вечер да му сложа белезниците...

Кора: Как ще ме бие при тая гледка, бе Тилоев... хората знаят у София кво е истинската любов, а теб те е срам да погледнеш към любовта щото утре ще трябва да пишеш обяснение пред началството... Яз на твое място ще гледам много внимателно да знам кои са участниците — ето го и Славков, и чичко Филипков и Лилето Ванкова, и Любка Кумчева...

Старшина Тилоев: Ама и Любка ли бе... *(нак не поглежда в телевизора)* Дайте да запазим всичко в тайна докато напиша рапорт до началството... А утре всички при мен да дадете обяснение...

Вукадин: Само ако ни изпратиш призовки по надлежния ред... Иначе ще излезем доносници, че без да ни е питал некой топим известни личности... Ми ако утре отречат... нали Иван Славков ще ни завре в кучи гъз. Имаме ли докателства — нямаме... Тогава — айде у панделата за клевета на висш партиен функционер... Най-добре земи стола, седни и опиши видяното — това е твоя работа...

Старшина Тилоев: Ох какво ми докарахте на главата... Само сух да излезна и тоя път ще ви разкажа играта... ще видите как се става лоялен селянин...

Пастреча: Тилоев ти май не оценяваш в каква ситуация си попаднал... Нали ако всички кажем, че най-усърдно си гледал заедно с

нас и си коментирал половите способности на определени личности, ще пламнеш като слама отвсякъде... Усещаш ли тая работа или ще продължаваш да заплашваш?... А?

Старшина Тилоев: Недейте така от едно село сме, дайте да намерим начин да се спогодим...

Муни: А виж това е приказка на умен мъж... мъжкар, така да се каже...

Старшина Тилоев: Какво мислите, че е станало, бе хора...

Вукадин: Не видиш ли какво е станало — бият котарака, та се пушек дига, без да подозират, че цела България ги гледа...

Кора: *(смига хитро на другите)* Абе цела България едва ли — там си имат ключ за секо населено место и явно, че ключа за наше село е забравен и сега, който е пуцил телевизора се чуди що вместо „Семена в браздите“ примерно гледат „Семена в задния двор“...

Старшина Тилоев: Сигурно така ще да е... Слушайте кво ще ви кажа — аз ще отида да проверя какво предават по другите къщи и точно кои телевизори хвацат тоя сигнал... И ще ги опиша... У село има тринайсе телевизора... Ше ги обиколя за нула време и се връщам тук да решим как да действаме...

Пипето: Така ще е най-добре... Да се увериш лично...

Старшина Тилоев: ... И никой да не мърда от тук... Може да се окаже, че това е място на извършване на престъпление...

Вукадин: ... А може да се окаже и, че всички влизали тук са престъпници...

Старшина Тилоев: ... Това ще каже началството, след проверката ще звънна в окръжното управление... *(излиза)*

Пастреча: Видехте ли ква я свършихме сега, отиде ми партийното членство...

Пипето: Стига с това партийно членство, бе... Тук се решава съдбата на селото, той за партийно членство ми бае...

Вукадин: Тоя идиот като види, че по другите телевизори нема такова нещо, ще звънне като у нищо у окръжното и тогава сме загазили...

Поп Герасим: Требва да отричаме, щом е да се победи сатаната не е грях... Ще кажем, че е имал видение, дълбоко неморално и несмислено...

Муни: Попе, ами с теб какво ще правим като немаш показания, можеш да ни изпееш за едното чудо... Каква е гаранцията — нема гаранция... Оня тъпанар, сега ще дойде... Такива свидетели като теб обикновено се ликвидират, това го знам от пандиза...

Пастреча: Нема да го ликвидираме, утре по същото време тук — същия състав...

Пипето: При лошо стечение на обстоятелствата, утре по това време същия състав може да е на друго място... Тъмно и влажно...

Пастреча: Ох Пипе, не споменавай тъмно и влажно, че ми става нещо... нервно ми става. Не стига, че обстановката е напрегната, ами и ти с твоите предсказания... Яз мислим, че ще са опраим некак...

Букадин: Пастреч, доколко те познавам, ти какво мислиш, все обратното става... Затова млъкни и изчакай развитието на събитията... Виждаш ли светиня му как се кротна — учи се от него... Ама е патил, опитал е ръката на властта... Три годин в Белене е изкарал... Първо — отричаме всичко... Тилоев не може да докаже нищо... Тоя пустиняк трябва да го скрием някъде или да го сложим у кюмбето...

Пипето: ... У кюмбето ще оставим следи — това е пластмаса и най-елементарната експертиза ще открие, че сме го изгорили...

Муни: Вуко да го скрие у тях и утре ще го закопаем някъде...

Поп Герасим: И нема ли да гледаме повече...

Кора: Това е чужда собственост и трябва да си я върнем...

Муни: Да бе, да си я гледате само двамата с оня непрокопсаник дето за една годин три крави умори... Трябва да се крие някъде и вечер да се носи, обаче ще я гледаме под ключ и на тъмно...

Пастреча: Аз повече не идвам тук...

Пипето: Ето тоя е готов предател... щом нема да идва, значи ще ни изпее...

Букадин: Пастреч, ти забрави какви показания даде — нема не идвам повече... Идваш и хоро ще играеш... Иначе ще ти разлепим показанията с подписа из цело село...

Муни: ... Аз ще ги разлепим, оставете тая работа на мен...

Пастреча: Чакайте бе хора...

Кора: А чакайте значи, на теб все некой трябва да ти държи юздите иначе мозъка ти не работи...

Пастреча: Абе, аз ще идвам, ако е за идване, ама дай да видим как ще решим въпроса с Тилоев... На мен ми гърло пресъхна като каза,

че ще се обади на началника си... И знаете ли какво ще му каже началника му — същото каквото ми каза братовчеда Гуньо — затвор за гледане на корно... Нема мърдане. Закона е на страната на милиционерера... Не можем да гъкнем... Загинахме млади и зелени, така ли е попе?...

Поп Герасим: Така било писано, Господ ни изпраща изпитания да провери силата на вярата ни... Тленното е временно, душата е вечна...

Пастреча: Ей това поповете да земе да ви избие некой, грех нема да има... Под краката ни гори, на него окото му не мига — така било писано... Айде глей си работата... Стига ми само от партията да ме изфърлат и по-добре да се изселвам на друго место...

Пипето: Огън гори под краката на всички, той за партийното членство си мисли... На вас партийците поповете ви пречат, ама ако вземем властта, аз ще помагам на Вуко да те обесим на сред текезесето...

Дай да мислим къде ще оставим показанията на сигурно место, докато Пастреча направи сандъчето...

Букадин: Най-сигурно е да си разменим показанията да не са накуп само у един човек — аз държа показанията на Пипето, Пипето моите, Пастреча на Поп Герасим, Поп Герасим, неговите, Кора на Муни, Муни на Кора... така никой нема да унищожи нищо... иначе, я си представете, че показанията на Муни му ги дадем да ги пази до утре и да ги донесе когато е готово сандъчето... Ни показания, ни Муни ще видим и ще отрече, че е бил тук, а може и да каже, че слабо ни познава...

Муни: ... Вуко, обиждаваш мъ, завера ли ще праим или кво...

Букадин: Само дадох пример Мунка, и другите така ще направят, да не мислите, че от добро вързах тоя моряшки възел... измислих го, щото ви познавам колко ви е кела... Сега секи като му тегне камък на шията ще помисли дали да скочи у барата... Пастреч, Ленин кво е казал по въпроса — надписа дето виси над селкопа „Проверката — висша форма на доверие“ *Владимир Илич Ленин*... Глупост, колкото си искаш — където те срещна ще ти пребърквам джебовете и ще викам наляво и надесно, колкото ми глас държи, че го правя щото ти имам най-висше доверие... Така ли е Пастреч?...

Пастреча: Яз вече сбърках кое е така и кое не е... Квото решите, това е...

Вукадин: Пипе, дай показанията да си ги разменим и утре по същото време тук... Сега Тилоев като дойде, вече ше е разбрал, че това масовото мандръсанье, не го предават от София, а си е машинка за кино... И ние най-умишлено и целенасочено го гледаме и не протестираме, като едни развити социалистически личности...

Муни: Е ква е тая работа, некой ако се мандръса и се снима, да си праи кино, що аз ше ходим да го топим, като ни го знам, ни го познавам...

Пастреча: Това Муни е малката правда, големата правда е да заклеим извършващите любов, публично и масово, гаче ли са на първомайска манифестация...

Вукадин: А а а, изплю ли камъчето... Пълен си с партийни лекции и за това нема место за акъла ти... Акъл море, глава кофа... Е само затова си заслужава да те обеса като вземем властта... Ти още малко ще кажеш, че трябва да ни зашиеш по един шамар и да ни закараш в милицията...

Пастреча: Не бе Вуко, все неправилно ме разбирате бе... така приказват и аз повтарям след тях... И аз знам, че е направено така все они да са прави с големата правда, а у нас се да е малката правда... Ама пусти партиен билет, не мога без него, бе... Партията ми е като...

Пипето: ... партията ти е като корно, както казвате тук по-извисените интелектуално... Кое избираш корното или партията?...

Пастреча: Аз за корното нема да призная никога... при никакви обстоятелства...

Кора: Доколкото разбирам, Пастреча иска хем порно, хем партиен билет, а това е невъзможно — главата в рая, краката в милицията... не може така...

Пипето: „Корно“ ма, изразявай се правилно, че нема да те разберат...

Вукадин: Не знам Пастреча кво иска, знам кво ше поиска Тилоев като дойде след малко... Ще поиска да ни арестува...

Пастреча: Как така ще поиска да ни арестува, бе Вуко?...

Поп Герасим: Яз не мислим, че чак дотам ше се стигне, мое да ни посъмри, да конфискува филма... Тук само Кора знае как се вади таа пустиня от апарата — да я вади и да бега с нея... Утре да си я даде

на зоотехника, па ние некак ше се оправаме после с него... Мислим, че се ше ни отстъпва некая и друга вечер да погледаме, иначе ше го изпеем...

Кора: Да, да, да дойде Тилоев да ме арестува през ноцта — не се наемам аз на такава работа... Па и той каза, никой да не мърда от тук... Откъде да знам, че като ме нема, целата вина Муни да я стовари на мене... От тук не мърдам...

Вукадин: Кора, вади корното от телевизора, аз ше я скрия горе при Маришка... ше го мушнем под дюшека...

Кора: А виж така може... *(изважда с дистанционното касетата от видеото и я подава на Вукадин, който се изкачва по вътрешната стълба за втория етаж и Кора вика след него)*. Гледай само да го не мушкаш до заран, а ние да чакаме тук...

Пастреча: Абе кво да ви кажа, брачеда Гуньо знае как стоят работите... Щом е предвидено наказание, трудно ше се оправим... ами да мислим за връзки отсега... С Тилоев на глава не може да се излезе... Хем прост, хем див...

Вукадин: *(слиза уплашено от втория етаж по стълбата)* Кво стаа тука бе хора, това корно ше ни излезе на носа... Що ни трябваше да се занимаваме с тая работа като не е за нашите глави...

Поп Герасим: Какво бе, Вуко, какво стана бе?...

Вукадин: Маришка я нема — кревата празен... вратата от към двора е отворена... Излязла е некъде... Дрехите са и на стола... Къде е отишла гола не знам...

Пастреча: Аз ви казвам, че тук става нещо... Стояна я нема, Къна Глуата я нема, сега и Маришка я нема... и все от креватите се изсунали като на пожар... Дайте да тръгнем да ги дирим...

(Изведнъж от външната врата влиза Маришка по комбинезон и върху него палто)

Маришка: Абе, безсрамници, не е ли ви срам бе, пергиши ниедни, какви са тия кина пустински дето гледате бе, развратници... И ти бе попе, какъв го дириш тук, божем си учил акъл да даваш, ти наред с пуцераците на селото... и пьян на талпа като те гледам... Прости сте на кантонерски петли, като знаете, че вършите нередни неща що не пускате пердетата бе... и от към двора и от към улицата... Какво се сговаряхте и какви писма си писахте — давайте всичко на масата, че ше ви се дигне пърпорица от гърбините... Къде са писмата? До кого

пише тоя учил-недоучил... (дръпва листа от ръката на Пипето, който държи показанията на мъжа и)

Вукадин: Чакай ма, това не е верно...

Маришка: Ти на мен ли ще кажеш, че не е верно бе мискинино с мискинин... Иди кажи на Гъзла и Къна Глуата, че не е верно... Два часа ви наблюдаваме как ни изневерявате най-безсрамно... Премръзнахме...

Пастреча: Чакай ма, Маришке, спокойно... защо и Гъзла намесваш...

Маришка: Като се прибереш, тя ще ти каже защо...

Вукадин: Ама, що си се разчорлила като маймуна и си тръгнала по нощите да гледаш кой кво прави... Ти нормална ли си или ще те опала...

Дай листа тука...

Маришка: (покачва се нагоре по стълбите, за да прочете спокойно написаното на листа) Аз знам що съм се разчорлила... Тая нощ видех такива неща, че ще ми стигат завинаги да ви немам за нищо... Ми щехме да опущим Къна... завалията се забакна, заради оня дивак Тилоев, като му виде срамотиите... И тя нали нещо не е добре със сърцето та и се събра... Гъзла сега я разтрива под сайванта... Такива серсеми като вас само у затворо да гният и цигари да нема кой да им занесе... И тая, дето запали селото, сте я прибрали тук... Мъжа и шантав, вие още по-шантави...

Кора: А а стрино Маришке, недей така...

Маришка: Аз ще ти кажа недей, ако те пипна ще помета с тебе... Щом мъжа ти не може да те оправя, аз ще те оправя...

Поп Герасим: Какви срамотии бе, Маришке, недей така бе жена... Сички сме облечени, аз съм с расото си... Хвърлихме по едно око на киното, ама да речеш, че сме гледали поголовно...

Маришка: Вие ли не гледахте поголовно, а вие ли? Тия на телевизоро да не беха пооблечено...

Пипето: Ма ние немаме нищо общо с тях...

Маришка: Аз ще ви намерим общото, от утре в тоя клуб ще има нов ред... Ше ви спирам пийлака и картите, и кой се обади...

Вукадин: Това е обществено место ма, шушумиго... Ти ли ще даваш тон на обществени места...

Маришка: Ще видите от утре кой ще дава тон... Щом нема кой дава тон и да оправи боклуците у това село, аз ще ви наредим... Щеше да умре жената заради вазе...

Пастреча: Каква жена, бе човек, тук жена не е имало... само Кора... ама нито е умирала, нито се кани да умира... тя тия неща е ее така де... разбира ги по новому...

Маришка: Абе шашкъни, като знаете, че сте престъпници, що не запердихте прозорците бе. Като е излезнала от при вас Гъзла отива у Къна Глуата да ѝ лее куршум и ѝ казва, така и така, некакъв уплах има — нали баячката трябва да знае. Ама като чула какво е видела Гъзла на телевизора ви, клюкарската душица на Къна не издържала и нали си нема телевизор и рекла: „Тръгвай да вървим, ще минем от към двора на Маришкини и ще я викнем и нея, да видим ква е работата“. Та никакъв куршум не ѝ е ляла, ами идват и ме дигат от кревата. Гледам Стояна — ни жива, ни умрела. Вика ми: „Маришке, Маришке, дали нещо ми не стана Маришке, дали нещо се не поболих...“ Чакай ма жена, какво ти е... „Така и така вика, влезнах у клуба, оставих подквасата и седнах за малко на миндера и от телевизора като се появиа едни, както ги е майка раждала... и доколко видех, май беха говорителките“... Питам я — е колко човека беха ма, а тя: „Не можах да преброя всички, ама ми се виде, че имаше и по двама на една, забравили са си вика, апаратите тия от телевизията и са почнали да се гнясат, най-безсрамно. Това видех, това ти казвам. Там е работата, че само аз видех всичко... Ония хубостници картаджиите, казват, че нищо не са видели... Болест ли ма фана некаква, верно ли беше, не беше ли, вика, не знам...“

Пипето: Никой не е длъжен да казва какво вижда, тя да не е будала...

Поп Герасим: Виденията са си за частно ползване, в много от тях намесата на сатаната е причината...

Маришка: Аз ще ви дам на вас сатана за частно ползване... Ше запомните кога сте ползвали сатаната частно...

Пастреча: И какво и стана на Стояна — тя ли припадна? Мина ли и...

Маришка: А загрижил си се сега... Нищо и нема, ама Къна е зле... И да ви кажа докрай каква сте я свършили, идиоти с идиоти... Та наметвам аз палтото и излизаме по външната стълба — та пред прозорчето — и е от тук ви видехме колко пари струвате и вие, и

духовенството, и държавата... От едно малко прозорче, сичко се виде... Смръзнахме се, ама барем ви изловихме, да знаем колко пари струвате заедно с попа и милиционера... Само не разбрахме до кого писма писахте... Либовници ли имате и карате учил-недоучил да ви пише писма, а?... Та и затова останахме толкова дълго навън — иначе щехме да влетим още когато разбрахме, че Кора е майсторицата... Я да видим сега до кой господ прошения пишете... *(почва да чете дръпнатото от Пипето писмо, което е всъщност с показанита на мъжа и)*

Аз долуподписаният Вукадин Вълков Велков желая да си призная пред органите на реда, защото съвестта ме мъчи от момента на извършване на долупосочените престъпления... По време на първата година на учителстването на даскалицата по френски, една пролетна вечер, под въздействието на употребен твърд алкохол (три ракии) се промъкнах като един завършен рецидивист през прозореца и, и вследвие на заплахи от най-долен характер осъществих разнообразни полови актове в кревата и на пода. Същата я изнасилвах от единайсе до четири сутринта, след което я заплаших, че ако каже ще и пръсна черепа с ловната си пушка...

(къса писмото и почва да си скубе косата)

Ау уууу, ти за мен си мъртъв вече... Само да си дойдат децата у събота, ризата ще си дера от тебе. Оставам те тук сам да кукуваш и отивам при тях...

Пипето: *(събира парчетата от листа по пода)* Що скъса официален документ, ма...

Маришка: Какъв официален документ е това бе, безмозъчник...

Вукадин: Като не знаеш каква е работата що обвиняваш... Нали ти казах, че не е верно...

Маришка: Е като не е верно, що го пишеш бе, серсемин... Елате сега да пренесем Къна на топло, да не изпусчим жената, па вие си

трошете главите... От утре, аз тебе ще те изнасилвам от единайсе до четири... Па и часа запомнил, развратника му с развратник...

Букадин: Ама Маришке, толкова време сме си живели заедно, сичко ще ти кажа, не е баш така, както си го представяш...

Маришка: Нема кво да ми казваш — ти си го написал... Ще го дам на децата да го прочетат... Айде да пренесем Маришка, па тя вашата се е видяла... *(излизат Пастреча, Вуко и Маришка и след малко носят Къна Глуата на ръце, слагат я на миндера и тъкмо в това време влиза старшина Тилоев)*

Старшина Тилоев: Така аа, кво ще праим сега?... Престъпилите закона са значително повече, отколкото оставих преди малко. Явно идеологическата диверсия действа със скоростта на бушуващ пожар... Всичко можете да заблудите, държавата не можете...

Букадин: Кой е искал да те заблуждава па теб бе, дивляк... Нали ти казахме, че това е кино...

Поп Герасим: Така беше, никой не те е лъгал...

Старшина Тилоев: Кино беше, ама какво... това е въпроса... Кино, което е предназначено да развали социалистическия морал и да ви отклони от правия път... Примамка за овце-стръвници, като вас... Кино, което всеки съвестен гражданин на нашето социалистическо общество презира и отвръща глава от него. И без малко да попаднат под най-тежки подозрения журналистите от националната ни телевизия, начело с нейния директор Иван Славков... Да обикалям аз от къща на къща, като гламав...

Пипето: ... е сигурно па не си...

Старшина Тилоев: ... ще видим кой е гламав, след като разберете какво е надвиснало над простите ви глави... та обикалям аз от къща на къща...

Муни: ... като гламав...

Старшина Тилоев: Абе, циганин, и ти ли ще ме подиграваш, бе дете кога и да ти сложа белезниците се ще съм прав...

Муни: Ма ти нали сам каза, че си гламав бе старши, аз мислех, че си пропуснал...

Старшина Тилоев: Млък! Обикалям аз къщите дете има телевизори и заповядвам тутакси да изключат телевизорите до второ нареждане...

Вукадин: Е па аз все съм мислил, че си прост, ама толкова прост не съм знаел, че си бе, Цеко...

Старшина Тилоев: То ще се разбере кой е прост, накрая... И след като обиколих всички, се отбих в общината да звънна на началството в окръжното управление... Докладвам аз на какво съм станал свидетел и от там получавам нареждане... Всички, които са консумирали филма да бъдат записани поименно и докладвани по надлежния ред...

Пастреча: Аз погледнах само три пъти, старши, погледнах само на най-слабо идеологическите места и нищо не можа да разклати устоите на социалистическия ми морал... Даже се възбунтувах...

Кора: Да посоча ли къде се възбунтува, бе Пастреч... ти май забрави нещо?...

Пастреча: Не исках това да кажа... Каква я свършихме старши, каква я свършихме... Какви наказания ни очакват... предвижда ли се затвор... Не може ли нещо, така помежду ни...

Старшина Тилоев: Точно за предвидените от закона наказания щях да ви осведомя... Според както се изказа дежурния, вие сте консумирали корно, не знам кво значи това, ама и не ми е нужно... сигурно Кора е замесена в тая работа от българска страна, но затова си има органи, които ще констатират и направят съответните изводи. Моята задача е да ви осведомя, че ви грозят до три години лишаване от свобода... Протокола от огледа на местопрестъплението ще започне сега. Мръдни да седна, мангал...

Маришка: Какво ооо, три години затвор... Абе шашкънин, ти чуваш ли се какво говориш бе... Да изпратиш мъжа ми у зандана, щото си прост... Тая нема да стане... Ти виждаш ли тази жена тука, дете едва не умре заради тебе бе, мръсник с мръсниците...

Гъзла: Ше видим кой е за затвора, и ние знаем нещо... И твоите началници може да научат кой консумира тайно идеологическа компресия и мърсува по хорските прозорци... и кой отвърща глава от нея...

(Тук Тилоев пребледнява, става бавно от масата сваля фуражката си и я оставя на масата. Явно е хванат натясно за нещо, дете само той знае)

Маришка: Виждате ли го тоя тука, държавния... Знаете ли какво направи като излезе оттук и нещо ви заплаши ли, не знам какво ви приказва... Само го видехме, че стои с извърната глава от телевизора

като жираф... Сиреч, не е той като вас... И знаете ли какво направи като излезе... Айде Тилоев, признай си правичката, какво направи... Пред три жени го направи... Казвай да не си отваряме устата ние... Ако нещо стане с Къна, ще те съдим за убийство... *(Тилоев сяда, вади кърпа и почва да трие потта от челото си)*

Муни: Ле ле мале яз се сетих — старшината е участвал в корното...

Поп Герасим: Как ще е участвал в корното, бе вие съвсем изкуфяхте...

Муни: Стрино Маришке, кажи какво направи държавния..., ще видите, че ще излезна прав...

Гъзла: Прав си я, това си е чисто участие в идеологическата компресия, ама седнал да учи другите... Ми дип ме е срам да го кажа... Е Маришка по е цапната в устата, тя да ви го каже...

Маришка: Та излиза той мръсник от тук и хоп се притаи до прозореца пустински, дето се ви казвам да го запердвате да не ви разнасят из селото и леко, леко се привежда, гледа, пули се, па като си разкопча дюкяна... абе направо си иска да участва и той... *(Тилоев се пули и се държи за сърцето)* Къна и Гъзла нищо не виждат — те се опулили към телевизора... Аз ги бутам соча им през оградата кво става, не можеш ги мръдна... Еле по едно време Къна го виде кво прави и както зина и немръдна — падна възнак, разтривки, изкуствено дишане — Ея още не може да дойде на себе си... Па и даровит, песа му с пес...

Муни: Айде ее, ма ти си бил готов за уволнение бе... Как им викаха на тия...

Кора: ... омонисти...

Пипето: онанисти, другари... между нас има онанисти — системни или не, важното е, че ги има...

Гъзла: Срам за наше село, село на ударници и орденоносци...

Вукадин: Що да е срам за селото, срам е за държавата, че ги назначава такива... Учат на ум и разум, а те с половината крак още у пещерата...

(Тилоев се окоптва, надига се от стола и с притихнал глас казва)

Старшина Тилоев: Кво сте ме натиснали бе, вие сигурно не го правите...

Пипето: О оо бунт на кораба... Некой да ме е виждал аз да правя такива работи под прозорците на съселяните си?... Ще ми бъдете ли свидетели да потърся наказателна отговорност за клевета от човека с униформата...

Пастреча: Аз ще свидетелствам... *(и другите потвърждават с охота)*

Поп Герасим: Най-лошо е да набедиш невинен човек, както току-що ни обвини старшина Цеко Тилоев...

Старшина Тилоев: Дайте да се разберем, бе хора... хора от село сме... Има грешка, има и прошка... Аз не знам нищо — вие не знаете нищо... С началството аз ще се оправям. Ще кажа, че е недоразумение и всичко е било наред. Тая работа оставете на мен. Никой нищо няма да научи. Гледайте си киното, гледайте си кефа, правете си каквото щете — и аз доволен и вие доволни. Дайте да свестим на Къна и да и кажем да си мълчи...

Вукадин: А виж това е мъжка приказка вече. Само да си гъкнал и пагона ти отива при ония на киното.

Маришка: *(вика и на ухото)* Къно, свести се, не бой се ма... Дайте вода да я наплискаме...

Къна Глуата: Къде сме, ма Маришке...

Гъзла: Къде сме — у клуба сме... Пренесохме те...

Маришка: Уплашила се е жената...

Кора: От това дете се е уплашила, се не умира...

Муни: Кой знае откога не е виждала... и изведнъж си е помислила, че Тилоев на нея ще налети...

Маришка: Айде стани полеко, разходи се... *(Маришка се надига на лакти, но като вижда старшина Тилоев пак пада възнак)*

Гъзла: Не бой се ма жена, нищо нема да ти направи нереза му с нерез...

(Отвън се чува глъчка, Вукадин скача и заключва вратата)

Глас отвън: Вукооо, отваряй и ние да видим Лилето Ванкова бе...

Старшина Тилоев: Никой да не отваря, пуснете пердетата. Мен изобщо не ме е имало. *(Маришка и Гъзла пускат пердетата)*

Поп Герасим: Кой е издънил работата — и мен ме нема също, ако научи владиката спукана ми е работата, за попадията да не

говорим. Барем на местопрестъплението да не ме заварат...

Вукадин: Муни ти ли издъни работата, освен ти и Пастреча, друг не е излизал...

Муни: Само в кръчмата казах, без никаква умисъл, че видех у клуба как говорителките се гнясят, вместо да четат новините... Ама никой не ми поверва... Те все си мислат, че лъжа...

Пипето: Е работата е ясна, Муни казва, че се гнясят, Цеко минава след него да нарежда изключване на телевизорите... Ми то целото село знае вече... И след малко тук ще стане панаир — заключвайте и гасете лампите...

Вукадин: Никакво заключване — ще ми строшат вратата... Яз знам кво ще напраим... Попа и Тилоев да се изнижат през дворната врата... А ние оставаме тук...

Старшина Тилоев: Не бойте се бе, хора от село сме... ни сме се виждали, ни сме се срещали... *(тръгват с попа нагоре по стълбите, за да избягат през дворната врата)* Гледайте си спокойно, па и аз мога да наминавам...

Гласове отвън: ... Отваряйте бе, какво се таите или ще избушим вратата...

Маришка: *(към Вуко)* Отваряй им, че ще дигнат селото на главата си, не виждаш ли, че ще дигнат и заспалите да дойдат... А ние Вуко с тебе кво ще праим, дали не си живехме като две гълъбчета, що ми изневери с тая пуста даскалица, Вуко ооо...

Вукадин: Сичко ще ти кажем, имам свидетели, че това не е верно, само тая вечер да мине, ще се разберем като хората... И на децата недей да казваш...

Гласове отвън: *(отвън се напират на вратата и явно се канят да я разбиват, но Муни държи bravата отвътре)* Дайте да счупим вратата да не е станала некая беля с тия хора...

Вукадин: Чакайте, бе, чакайте не трошете вратата, ще ви пуснем и вие да видите тая пуста цивилизация, дето отърване от нея нема. Ще ви пуснем и вие да се нагледате на чудеса невиджани... мама и и цивилизация... Бегай Маришке, горе под дюшека е тая пустиня, дето запали селото, мама и и пустиня, мама му и свет, три дена слама да вали да натрупа до жиците, па да гръмне да го запали, неговата мама и свет дееба... Айде, и дума никому — само северна България ще научи, южна ще тъне в дебело невежество, засега... Това е положението,

който не му харесва да си търси друга планета... Тя се е видяла...
Удри, уйно и с двете циви, укята е у Коми... Айде еее, един път и
нашата трагедия да завърши с право хоро на бос крак...

*(Вратата се отваря и клуба се изпълва със селяни, жадни да видят чудото... Кора отива и
поставя касетата във видеото и всички сядат по пода, по масата, кой където свари...)*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.